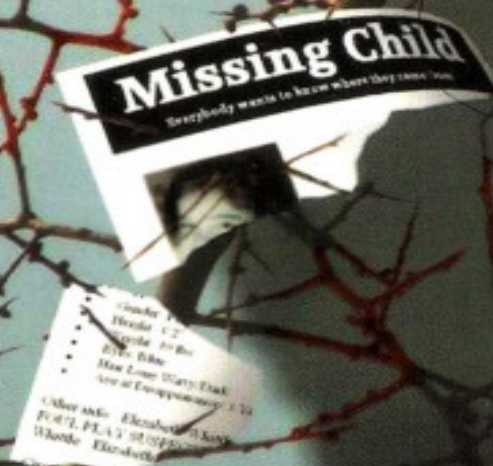

КРИС МУНИ

ИЗЧЕЗНАЛИТЕ

ИСТОРИЯТА ТЕ СГРАБЧВА ЗА ГЪРАТО.
МАЙКА КОНЪЛИ

ПЛАШЕЩ РОМАН.
ПЛАШЕЩ ТАЛАНТ.
ЛИИ ЧАЙЛД

Glibri

съвременни
трилъри

КРИС МУНИ ИЗЧЕЗНАЛИТЕ

Превод: Павел Главусанов

chitanka.info

Историята те сграбчва за гърлото.

Майкъл Конъли

Плашещ роман. Плашещ талант.

Лий Чайлд

Дарби Маккормик е гимназистка през 1984 г., когато се сблъсква за първи път с убиеца. Тя и двете ѝ най-добри приятелки купонясват в близката гора и стават неволни свидетели. Ала очите и устата на свидетелите трябва да бъдат затворени веднага и завинаги, и убиецът методично се залавя за задачата. Той убива едната ѝ приятелка, отвлича другата, след това отвлича и самата Дарби. Тя обаче успява да оцелее, макар че според статистиката шансовете на отвличен от сериен убиец да оживее са нулеви. Двайсет и пет години по-късно Дарби е криминолог в Бостънската полиция и разследва смразяващ случай — отвличане на жена посред нощ. Следите водят към две жертви — една в миналото, друга в настоящето, като и двете сочат към психопат с прозвище Пътника. Дарби трябва да се отърси от кошмара на своето минало и да се изправи лице срещу лице с убиец, твърдо решен изчезналите и ужасите, на които ги е подложил, никога да не видят бял свят.

Този роман е сред най-добрите — ако не и най-добрият — от всички, които съм прочел тази година.

Харлан Коубън

Книгата ще катапултира Муни в първата редица на съвсем ново поколение автори на трилъри.

Джон Конъли

Крис Муни живее край Бостън със семейството си и е автор на четири романа за Дарби Маккормик. Той е голямата надежда на американската криминална литература и огромните тиражи на книгите му са на път да я оправдаят.

На Джен заради това, че ми показа как, и на Джаксън заради това, че ми обясни защо

„Има кътчета в човешкото сърце, за които още не знаем и в които се настанява мъката, та да си дадем сметка за съществуването им.“

Лиън Блой

„Истинският конфликт не се изразява в сблъсък между правда и кривда. Той е стълкновение между две правди.“

С БЛАГОДАРНОСТ

Тази книга не би могла да бъде написана без помощта и професионалните познания на криминалистката Сюзън Флеърти. Тя не само бе така любезна да ме запознае с работата си в Бостънската криминална лаборатория, но с колосално търпение отговори на безброй мои въпроси. Всички грешки в това направление са си моя заслуга.

Благодарности на Джийн Фаръл, който ме улесни страшно много да навляза в рутината на полицейските процедури, както и на Джина Гало. Джордж Дазкевич ми помогна да поразбера едно-друго в областта на компютрите, без при това да се смее прекалено гръмогласно.

Специални благодарности на Денис Лиейн за неуморната подкрепа в течение на годините, съветите и върнатата дружба.

Огромна благодарност на колегите писатели и прекрасни приятели Джон Конъли и Грег Хъруиц, които търпеливо четяха многобройните чернови на тази книга, за да предложат съвет и помощ.

И накрая, но не на последно място, благодаря на издателката ми, Маги Грифин, за всичко. Велика си, Магс!

Писането — моето поне — носи повече мъка, отколкото удоволствие. „Изчезналите“ — най-вече.

Следните лица заслужават особено голяма признателност заради техния принос и проявеното спрямо мен търпение: Джен, Ранди Скот, Марк Алвс, Рон и Барбара Кондък, Ричард Марек, Робърт Пепин и Пам Бърнстийн. Мел Бъргър ми помогна да преодоля особено недодяланите пасажи и търпеливо прочете всяка буква от тази книга. Редакторката ми, Емили Бестлър, на свой ред ми даде съвети, които я направиха по-добра. Благодаря ти, Емили, за пословичното търпение.

Трябва да благодаря и на Стивън Кинг заради възхитителната му книга „За писането“, както и на U2 за песните им, най-вече за албума „Как се обезврежда атомна бомба“, който ми вдъхваше сили през дългите месеци писане и преписване.

Книгата в ръцете ви е художествено произведение — всичко в нея е измислица.

I
МЪЖЪТ ОТ ГОРАТА
(1984)

ГЛАВА 1

Дарби Маккормик стисва Мелани над лакътя и я вълчица между дърветата, сред които няма помен от пътека. Никой не минава оттук. Интересните места са зад тях, отвъд Шосе номер 86, из пешеходните и колоездачните алеи около езерото Брукпонд.

— Защо ме водиш натам? — пита Мелани.

— Нали ти казах — отвръща Дарби, — изненада.

— Не се притеснявай — обажда се Стейси Стивънс, — ще те върнем в метоха за нула време.

Двайсет минути след това Дарби оставя раницата си на мястото, където със Стейси често идват, за да попушат — оголен склон, цял в бирени кутийки и фасове.

За да не опропасти новите си маркови джинси, Дарби внимателно проверява с длан дали е сухо, преди да седне на земята. Стейси, разбира се, просто тръсва задник до нея. Мърлявщината е неотделима част от нейната природа. Също като тоновете аркансил по миглите, торбестите джинси и блузите с къс ръкав, винаги поне с един размер по-тесни от необходимото, които обаче все не успяват да приглушат усещането за отчаяние, виснало над нея, за да напомня образа на мърлявия, печален персонаж от комиксите, Пигпен.

Дарби познава Мелани от... всъщност от векове. Израснали са на една и съща улица. Но докато съзнанието ѝ пази ясен спомен за всяка споделена с Мел минута, тя по никакъв начин не може да каже откъде познава Стейси, нито как трите се превръщат в неразделни приятелки. Тя сякаш просто се появява в някакъв момент направо от нищото. Непрекъснато е редом — в училище, по футболни мачове и на купони. Много е забавна. Разказва мръсни вицове, познава до едно най-популярните момчета и се изявява впечатляващо в бейзбола, докато Мел прилича на кристалните фигурки, дето ги събира майка ѝ — скъпоценни, крехки творения, които се нуждаят от безопасно място за съхранение.

Дарби отваря раницата и раздава бирите.

— Какво правиш? — пита я Мел.

— Запознавам те с господин Будвайзер^[1] — отвърща Дарби.

Мел подръква висулките на гривната си. Винаги го прави, когато се страхува или изпитва някакво неудобство.

— Не се занасяй, Мел, вземай. Няма да те ухапе.

— Но защо правиш това?

— По повод рождения ти ден, тъпанарке — отвърща Стейси, като отваря своята кутийка с остър шум.

— Както и за да полеем книжката ти — сега има кой да ни вози насам-натам.

— Баща ти няма ли да забележи липсата на тия кутийки? — обръща се Мел към Стейси.

— Той винаги разполага с шест стека в хладилника долу. Отсъствието на шест жалки бирички надали ще се усети особено. — Стейси пали цигара и подхвърля пакета към Дарби. — Но ако той или мама се върнат у дома и ни сварят да пием, цяла седмица след това не ще мога да сядам като хората.

Дарби вдига бирата си.

— Честит рожден ден, Мел, и — бъди щастлива.

Стейси преполовява бирата. Дарби опъва яка глътка. Мелани най-напред помирисва предпазливо своята. Винаги постъпва така, преди да опита нещо ново.

— Има вкус на престоял сандвич — отсъжда тя.

— Продължавай да пиеш и ще ти стане по-вкусна, а и ти самата ще се почувстваш добре.

Стейси сочи към нещо подобно на мерцедес, следващ маршрута си по Шосе номер 86.

— Един ден и аз ще се возя в нещо такова — съобщава тя.

— Направо те виждам зад кормилото — отбелязва Дарби.

Стейси я прострелва с показалец.

— Имаш много здраве, лайнарке. Някой друг ще ме вози насам-натам в такава талига, понеже ще се ожения за богаташ.

— Неприятно ми е, че се налага точно аз да те осведомя — отбелязва Дарби, — но в Белхам не се въдят богаташи.

— Точно затова отивам в Ню Йорк. А типът, дето ще се омъжа за него, не само ще бъде ослепително красив, но ще се отнася с мене както подобава. Скъпи ресторанти, красиви дрехи, каквато си пожелаеш кола и дори собствен самолет, с който да си ходим до приказна вила,

издигната на някой плаж в Карибите. Ами ти, Мел? Що за съпруг си набелязала? Или продължаваш да мечтаеш за манастир?

— Никога не съм мечтала за това — отвръща Мел и за да подчертае значимостта на казаното, отпива от бирата.

— Това означава ли, че си пуснала най-накрая на Майкъл Анка? Дарби едва не се задавя с бирата си.

— Чукаш се с лигльото?

— Той е приключил с тая работа още в трети клас — заявява Мел. — Вече не го вдига, нали ти е ясно.

— Толкова по-добре за теб — отвръща Дарби, а Стейси изревава от смях.

— Айде и ти — протестира Мел. — Той е готин.

— Разбира се, че е — съгласява се Стейси. — Отначало всичките са готини. Ама докопат ли един път онова, което искат от теб, започват да те гледат като кучешко лайно.

— Въобще не е така — протестира Дарби с мисъл за своя баща. Викат му Червения, също като на известната дъвка. Докато бе жив, неизменно отваряше вратите пред майка ѝ. Всеки петък двамата се прибираха от ресторант вечер, а Червения пускаше някоя от плочите със записи на Франк Синатра и понякога танцуваха с майка ѝ, долепили бузи, докато той тананикаше за прекрасните им дни.

— Повярвай ми, Мел, всичко е преструвка — обажда се Стейси. — И затова трябва да престанеш с превземките. Ако я караш все така, само ще те използват, хич не се съмнявай.

И Стейси се впуска в поредната лекция на тема момчета и целия арсенал от трикове, към които прибягват, само и само да получат онова, което искат от теб. Дарби върти очи, обляга гръб на едно дърво и рее поглед в далечината към огромния неонов кръст, грейнал над Шосе номер 1.

Отпива от бирата и съзерцава двата синджира автомобили, устремени по срещуположните платна на шосето, и си представя пътниците в тях, хора интересни, хора с интересен начин на живот, поели към интересни места, за да вършат интересни неща. Как се става интересен? Дали е нещо, с което се раждаш, също като цвета на косите или ръста? Или може би Бог отрежда впоследствие? Може би Той решава кой да бъде интересен и кой не, а на теб ти остава единствено да се примиряваш с онова, което ти е дадено.

Но колкото повече пие Дарби, толкова по-ясен и могъщ става оня вътрешен глас, който ѝ казва с голяма доза убедителност, че тя, Дарби Александра Маккормик, е орисана за велики дела — е, може би не я чака кариера на филмова звезда, но при всички случаи нещо определено по-голямо от каталожния свят на нейната майка, изцяло запълнен от чистене, готвене и търсене на талони за намаления. Най-вълнуващата част от всекидневието на Шийла Маккормик е издирването на преоценени стоки по рафтовете за разпродажби.

— Чухте ли това? — шепне Стейси.

Прас-прас-прас — звуци от трошачи се под нечий стъпки клонки и сухи съчки.

— Сигурно е някое животинче — шепне на свой ред Дарби.

— Не клонките — обажда се Стейси. — Плача.

Дарби оставя бирата и вдига поглед нагоре по склона. Слънцето е залязло преди малко и тя не различава нищо друго, освен стволове на дървета. Сухите, резки звуци се усилват. Наистина ли има някой там?

Сега звуците замират и изведнъж трите долавят глас на жена, немощен, но ясен:

— Моля ви, пуснете ме. Кълна се в Бога, никому няма да кажа какво сте сторили.

[1] Популярна американска бира. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Вземете ми портмонето — обажда се женският глас в гората.
— Вътре има триста долара. Мога да ви дам още, ако това е, което искате.

Дарби сграбчва Стейси за ръката и я смъква до себе си под хребета. Мелани се гуши в тях.

— Сигурно е най-обикновен обир, но може да има нож или дори пистолет — шепне Дарби. — Ще му даде портмонето и оня ще изчезне яко дим. Точка по въпроса. Така че да си траем.

Мел и Стейси кимват в съгласие.

— Не трябва да го правите — обажда се жената.

Независимо от целия страх, Дарби усеща, че е длъжна да надникне отново. Когато дойдат полицаите и започнат да задават въпроси, тя трябва да разполага с точни отговори за всичко видяно и чуто.

С биещо до пръсване сърце подава глава над склона и вперва поглед в неясните очертания на дърветата. Остри като ножчета сухи треви и листа драсват върха на носа ѝ.

Жената започва да плаче.

— Моля ви, моля, недейте.

Бандитът мърмори нещо, което Дарби не разбира. *Толкова са близо*, казва си тя.

И Стейси се решава да погледне. Притиска се към Дарби.

— Какво става? — шепне тя.

По Шосе номер 86 се носи кола. Фаровете ѝ запращат два кръга призрачна светлина, които се плъзгат и подскочат върху повалени дънери и покрития с камъни, дървета и счупени клони хълм. Дарби дочува музика — „Джъмп“ на Ван Хален, а гласът на Дейвид Лий Рот се извисява заедно с тревожния тътен на прозвучалите в главата ѝ думи, които заповядват да обърне, веднага да обърне глава. Бог ѝ е свидетел, тя иска с цялото си същество да се подчини, но някакъв друг участък от мозъка е взел нещата под свой контрол и Дарби не отклонява поглед, когато лъчите от фаровете минават над главата ѝ, а

гърмящият глас на Дейвид Лий Рот я зове да скочи^[1] и тя съзира облечена в джинси и сива блузка без ръкави жена, чието лице е моравочервено, очите са разширени, а пръстите са вкопчени отчаяно в стегнало шията ѝ въже.

Стейси скача на крака и просва Дарби върху земята. Главата ѝ се удря в някакъв камък с такава сила, че свитки ѝ излизат. Чува Стейси да си пробива път през храсталака, а когато се извърта на една страна, вижда бягащата Мел.

След това отново се чува шум от счупени съчки — престъпникът приближава. Дарби се изправя и побягва. Настига Стейси и Мел при първите къщи. Най-близките телефони са при „Бъзи“, оживен денонощен магазин с пицария. Останалата част от разстоянието тичат безмълвни.

Минава цяла вечност, докато го преодолеят. Потънала в пот и без дъх, Дарби вдига слушалката и се готви да набере 911, когато Стейси неочаквано натиска прекъсвача.

— Не можем да се обадим — заявява тя.

— Да не си се побъркала! — крясва Дарби в отговор.

Зад страха ѝ се крие нарастваща, свирепа ненавист срещу Стейси. Няма какво толкова да се смайва от факта, че я събори на земята и побягна. Тя винаги мисли най-напред за себе си. Както миналия месец. Трите решават да отидат на кино, а тя в последния миг се отказва, защото Кристина Патрик я била поканила на някакъв купон. Стейси постоянно ги прави такива.

— Ние пиехме, Дарби.

— Не сме длъжни да го разправяме на всеки срещнат.

— Ще ни усетят по дъха и направо можеш да забравиш за ментолова дъвка, миене на зъби или жабуркане с ароматизирана течност, защото нито едно от трите не върши работа.

— Длъжна съм да опитам — отвръща Дарби, като се мъчи да освободи вилката от ръката на Стейси.

Но Стейси не се дава.

— Онази жена е мъртва, Дарби.

— Няма как да си сигурна.

— И аз видях същото като теб...

— Не, Стейси, не си видяла същото. Нямало е как, защото побягна. А мене събори на земята, забрави ли?

— Стана, без да ща. Кълна ти се... не съм искала да...

— Да бе. Както винаги, Стейси, мислиш единствено за себе си.
— Дарби отскубва ръката ѝ от вилката и набира 911.

— От цялата работа няма да си докараш нищо друго, освен неприятности. Може да не те пуснат да отидеш с Мел на море, ама все пак твоят баща не ще... — Стейси замълчава. Сега вече плаче. — Представа си нямате какво става у нас. Никоя от двете.

Обажда се оператор:

— Девет-едно-едно. От какъв характер е случаят?

Дарби съобщава името си и описва преживяното. Стейси се скрива зад един контейнер за боклук. Мел се вижда в хълмчето, където са се пързали с шейни като деца, а пръстите ѝ прехвърлят висулките на гривната.

Час по-късно Дарби крачи сред дърветата в компанията на инспектор.

Казва се Пол Ригърс. Познава го от погребението на баща си. Той има огромни бели зъби и напомня на Лари, кльоцавия съсед от телевизионната поредица.

— Няма никой — проговаря Ригърс. — Навярно сте го подплашили и е офейкал.

Застава на място, осветил с фенерчето си синя раница. Тя зее насреща им, а отвътре надничат три „Будвайзер“-а.

— Предполагам, че е ваша.

Дарби кимва, а стомахът ѝ се свива и подскача, пак се свива и пак подскача, като че ли се мъчи да избяга на сигурно място.

Портмонето ѝ е измъкнато от раницата и лежи на земята до библиотечната карта. Парите ги няма, а също така ученическото удостоверение, върху което са отпечатани името и адресът ѝ.

[1] Заглавието на песента означава „скачам“ (jump). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

В участъка чака майката на Дарби. След като Дарби дава показания, Шийла беседва насаме с инспектор Ригърс в продължение на половин час, преди да откара дъщеря си у дома.

Майката не говори. Въпреки това Дарби няма усещането, че Шийла е страшно ядосана. Притихнала така, майка ѝ изглежда като изпаднала в дълбок размисъл. А може и да е просто преуморена, принудена е да кара по две смени в болницата, откакто Червения почина миналата година.

— Инспектор Ригърс ми каза какво е станало — проговаря Шийла с дрезгав и сух глас. — Обаждането ви на 911 е най-правилното нещо, което сте можели да сторите.

— Съжалявам, че са те обезпокоили в работата — отвърща Дарби. — Съжалявам и за пиенето.

Шийла отпуска длан върху коляното на дъщеря си и леко го стисва — нейният начин да ѝ каже, че всичко помежду им е наред.

— Мога ли да ти дам един малък съвет във връзка със Стейси?

— Разбира се — отвърща Дарби с мисълта, че знае какво ѝ предстои да чуе.

— Хора като нея не стават за приятели. А пък ако продължиш да се мъкнеш с тях по-дълго време, в крайна сметка ще те повлекат надолу заедно със себе си.

Майката ѝ е права. Стейси не е приятел, а баласт. Тази истина е научена на висока цена, но поне е разбрана. Колкото до самата Стейси — прав ѝ път.

— Мами, онази жена, дето я видях... Дали е успяла да се измъкне?

— Инспектор Ригърс е на това мнение.

Моля те, Господи, много те моля, нека да излезе прав, казва си Дарби наум.

— Радвам се, че си останала невредима. — Шийла отново стисва коляното ѝ, но този път значително по-силно, сякаш иска да предотврати падане.

Два дни след това, понеделник следобед, Дарби се прибира след училище, за да завари черна лека кола със затъмнени стъкла да чака в тяхната алея за паркиране.

Вратата ѝ се отваря и навън се показва висок мъж в черен костюм и модна червена вратовръзка. Дарби забелязва лека подутина от подраменен кобур върху сакото му.

— Ти трябва да си Дарби. Казвам се Евън Манинг. Специален агент от Федералното бюро за разследвания. — Показва значката си. Той е загорял и красив като ченгетата от телевизията. — Инспектор Ригърс ми разправи какво сте видели с приятелките ти в гората.

Дарби едва събира сили да промърмори:

— Намерихте ли жената?

— Не, още не. Не сме установили нейната самоличност. Отчасти това е причината за моето посещение. Надявам се с твоя помощ да я идентифицираме. Нали нямаш нищо против да хвърлиш поглед върху няколко снимки?

Тя поема албума и с неясно усещане, че пропада, го разгръща на първата страница.

Най-отгоре се мъдри надпис: ИЗЧЕЗНАЛИ. Дарби разглежда моментална снимка на жена с красива перлена огърлица и плетен розов пуловер. Името ѝ е Тара Харди. Живее в Пийбоди. Съгласно информацията под снимката е видяна за последен път на излизане от нощен локал в Бостън на 25 февруари.

Жената на втората фотография, Саманта Кент, е от Челси. Не се явила на смяна в заведение за бързо хранене на Първа магистрала следобед на 15 март. Усмивката ѝ е болезнено открита, а на години е колкото Тара Харди. Но за разлика от нея е цяла в татуировки. Шест на брой, те не личат на снимката, но видът и местоположението им са подробно описани.

И двете жени, както забелязва Дарби, излъчват отчаяние, подобно на Стейси. То присъства и в очите им — безкрайна нужда от внимание и любов. И двете са русокоси — също като онази в гората.

— Може да е била Саманта Кент — проговаря Дарби. — Макар че, не... почакайте, няма начин да е тя.

— Защо?

— Защото тук е отбелязано, че липсва от цял месец.

— Вгледай се в лицето.

Дарби изучава известно време чертите му.

— Жената, която видях, бе с изпита физиономия и много дълги коси. А лицето на Саманта Кент е овално, косите — къси.

— Но прилича на нея.

— Донякъде. — Дарби връща албума и трие длани в джинсите си. — Какво е станало с нея?

— Нямаме представа. — Манинг подава визитка. — Ако се сетиш още нещо, даже някоя дреболия, можеш да ме намериш на този номер. Драго ми беше да се запозная с теб, Дарби.

Кошмарите ѝ не си отиват почти месец. Денем тя рядко си спомня видяното в гората, освен ако не се натъкне случайно на Стейси. Да избягва подобни срещи не е особено трудно — много е лесно дори. Това само доказва факта, че никога не са били наистина близки.

— Стейси казва, че съжالياва — съобщава Мел. — Не можем ли пак да си бъдем приятелки?

Дарби затваря вратичката на своето шкафче.

— Ако го желаеш, твоя си работа. Що се отнася до мен — аз бях дотук.

Обща черта на Дарби и Шийла е страстта към четенето. Понякога в събота сутрин тя се присъединява към Шийла в завоевателните ѝ походи из дворните разпродажби и докато майката се пазари относно цената на поредния боклук, дъщерята усърдно издирва евтини издания с меки корици.

Последната плячка е озаглавена „Кари“. Вниманието ѝ грабва илюстрацията на корицата: глава на момиче се носи над обхванат в пламъци град. Дали ще е интересна? Дарби се е изтегнала в леглото, потънала изцяло в частта, където се разказва за абитуриентския бал на Кари (там няколко богаташчета ще ѝ погодят жесток, извратен номер), а откъм дневната ревва стереото с кънтящия глас на Синатра, който приканва: „Ела да полетим заедно“. Шийла се е прибрала.

Дарби поглежда часовника на стената. Почти осем и половина. Майка ѝ не би следвало да се прибере преди единайсет. Трябва да си е тръгнала рано.

Ами ако не е майка ти? Ако долу е мъжът от гората?

Не. Това е работа на оня писател. На глупавия Стивън Кинг, който е разпалил цялото ѝ въображение. Долу се намира именно майка ѝ, а не мъжът от гората, и Дарби може много лесно да се убеди в това, просто като слезе в хола и надникне в спалнята на Шийла, или пък като погледне през прозореца и види колата ѝ, паркирана на алейката.

Момичето прегъва ъгъла на страницата и се насочва към хола. Надвесва се през парапета и поглежда надолу.

Отнякъде се процежда мижгава светлина. Идва откъм дневната — най-вероятно е запалена настолната лампа до стереото. Светлините в кухнята са изключени. Тя ли ги е загасила? Дарби не може да си спомни. Това е идея фикс на Шийла: вечно да опява за светещи излишно лампи, като подчертава, че тя не се скъсва от работа, за да пълни гушата на електрическата компания.

Ръка в черна ръкавица улавя долния край на перилото.

ГЛАВА 4

Дарби отскача от парапета, а сърцето ѝ бие с такава бързина и сила, че ѝ се завива свят.

Инстинктът я подчинява изцяло и ѝ внушава една идея. Радиото е поставено на бюрото, точно до входа на нейната стая. Тя го включва, хлопва вратата и се шмугва в спалнята за гости отсреща, докато сянката върху стълбището става все по-голяма.

Мъжът от гората се изкачва нагоре.

Дарби се свива на кравай под леглото, върху кутии с обувки и вързопи стари списания. През процепа между ръба на покривката и килима съзира чифт тежки обувки, които спират пред вратата на нейната спалня.

Моля ти се, Господи, накарай го да си помисли, че съм там, вътре, и слушам музика. Ако влезе в онази стая, тя би могла да хукне по стълбите... или не, не натам, а по-скоро към спалнята на майка си. В нея се намира най-близкият телефон. Би могла да се заключи вътре и да повика полиция.

Мъжът от гората стои в коридора и мисли какво да стори.

Хайде, влизай в спалнята ми.

Мъжът от гората влиза в стаята за гости. Дарби гледа с ужас как обувките стават все по-големи... по-големи... о, Исусе, недей, онзи е застанал на сантиметри от лицето ѝ, а обувките му са така близо, че тя вижда петната по тях, долавя миризмата им.

Дарби започва да се тресе. Той знае. Знае, че се крия под леглото...

Грубо направена маска от слепени и боядисани в телесен цвят изрезки пада върху пода.

Мъжът от гората я вдига. Миг след това излиза от стаята обратно в коридора. Блъсва вратата на спалнята ѝ, за да нахлуят оттам музика и светлина.

Дарби се стрелва изпод леглото към коридора. Мъжът от гората е застанал посред нейната стая и я търси с очи. Тя се втурва в спалнята на майка си, захлопва вратата, но с крайчеца на окото съзира хукналия

след нея мъж, материализирал се в дома ѝ герой от филм на ужасите, навлякъл мърляв работен комбинезон, със скрито под примитивна маска лице, с надничачи иззад ивици черен плат очи и уста.

Заклучва вратата и грабва телефона от нощното шкафче. Мъжът от гората рита вратата и тя тръпне в касата. Ръката ѝ трепери, докато набира 911.

Сигнал не се чува.

Прас по вратата. Дарби прави нов опит. Отново нищо. Прас. Този телефон трябва да проработи. Няма причина да мълчи. Прас. Тя рови зад апарата и вижда на слабата бяла светлина от улична лампа пъхнатия в розетката щепсел. Прас.

Дарби опитва да набере отново и още един път, и все така няма сигнал, и пак *прас*, и *тряс*, докато една от дъските на вратата се отпаря.

На трийсетина сантиметра над бравата се появява зигзагообразна цепнатина. *Прас* и *тряс*, и цепнатината се разширява, а през дупката се провира ръка в черна ръкавица.

Синята пластмасова кутия с инструменти, използвани от Шийла при дребните ѝ ремонти из къщата, лежи върху телевизора. Вътре в нея, посред безброй шишенца от лекарства, пълни сега с пирончета, кукички и винтчета, Дарби съзира чука на своя баща — огромен инструмент, използван някога от него за разнообразни цели.

Ръката е върху дръжката на бравата. Дарби замахва с чука и го уцелва над лакътя.

Мъжът от гората изпищява — нечовешки вопъл на болка, какъвто Дарби не е чувала да издава друго човешко същество. Замахва с чука отново, но не улучва. Той измъква ръка от дупката.

На входната врата се звъни.

Тя пуска чука на пода и отваря прозореца. Външният капак против буря е спуснат. Докато се мъчи да го отвори, внезапно си спомня инструкциите на майка си в случай на опасност. Не бива да вика за помощ. Никой няма да дойде, но всички ще се притекат, ако изкрещи: „Пожар!“.

Откъм вътрешността на къщата долита писък. Песента свършва и момичето чува истеричен женски глас да крещи:

— *Дарби!*

Откъм входното антре се носи викът на Мелани.

Дарби се е вторачила в дупката на вратата, в очите ѝ се стича пот, а Синатра си пее: „... късмет е да си дама тази вечер...“.

— Той иска само да си поговорите — чува се гласът на Мелани.
— Обещава да ме пусне, ако ти слезеш долу.

Дарби не помръдва.

— Искам да си ходя — казва Мелани. — Искам при мама.

Дарби не може да завърти дръжката.

Мел ридае.

— Моля те. Той има нож.

Бавно, много бавно Дарби отваря вратата и, ниско приклепнала, наднича през парапета към антрето.

До бузата на Мелани е допряно острие на нож. Дарби не може да съзре мъжа от гората. Той се крие зад ъгъла, притиска се до стената. Вижда изпълненото с ужас лице на Мел, както и потръпващото в конвулсии тяло, което се гърчи и тресе при опитите ѝ да диша, въпреки здраво стисналата гърлото ѝ ръка.

Мъжът от гората я придърпва по-близо до основата на стълбите. Прошепва нещо в ухото ѝ.

— Иска само да си поговорите. — Черни от аркансил сълзи се стичат по бузите на Мелани. — Слез долу и говори с него, за да не ми причини зло.

Дарби не помръдва — няма сили за това.

Мъжът от гората порязва бузата на Мел. Тя писва. Дарби тръгва по стълбата.

Капки кръв, светли и червени, личат покрай стената близо до кухнята. Дарби замръзва.

Мелани пищи:

— Той ме реже!

Дарби пристъпва отново, приковала поглед в стената, и съзира Стейси Стивънс просната на кухненския под. Между обхваналите гърлото пръсти блика кръв.

Дарби хуква назад по стълбите. Мелани пищи, докато мъжът от гората я коли.

Дарби захлопва вратата на спалнята и отваря прозореца над алеята за паркиране. Подрязаните храсти раздират ходилата и глезените ѝ страховито. Тя куцука към входа на съседите. Когато

госпожа Оберман най-накрая отваря, един поглед ѝ е достатъчен, за да се втурне в кухнята и да повика полиция.

Дарби успява да дочуе две неща: телефонните линии към къщата са прекъснати и резервният ключ, който майка ѝ държи под един камък в градината, го няма никакъв. Преди малко повече от две седмици си беше там. Използвала го бе, след като се заключи отвън и ясно си спомняше, че го е върнал на мястото му.

За да знае за този ключ, мъжът от гората би следвало да е наблюдавал мястото от известно време. Никой не го казва в прав текст, но Дарби е наясно по въпроса.

Седнала е отзад в линейката, паркирана пред къщата на госпожа Оберман. Задните врати са отворени и тя има възможност да съзерцава смаяните и любопитни лица на съседите в сменящата се синя и бяла светлина от сигналните лампи на патрулните коли. Въоръжени с фенерчета полицаи претърсват задния им двор, както и гористия участък, отделящ тяхната улица от по-изисканите домове по Бойнтън авеню.

Всички лампи у тях са запалени. През прозорец на партера Дарби вижда част от антрето, както и кръвта по бледожълтите стени. Кръвта на Стейси. Тя продължава да лежи на она под, защото е мъртва. Полицаяте я снимат. Стейси Стивънс е мъртва, а Мелани е изчезнала.

— Не се тревожи, Дарби, майка ти ще пристигне всеки момент. — Басовият, но успокоителен глас принадлежи на застанал редом полицаей. Този огромен, страховит мъж, наподобяващ мечка, е близък приятел на баща ѝ, а името му е Джордж Дазкевич. Всички му викат Бастър. Той им помогна много след смъртта на баща ѝ, водеше я на кино, както и на пазар. Присъствието му я успокоява.

— Намерихте ли Мел?

— Точно с това сме заети, дечко. Опитай да се отпуснеш. Искаш ли да ти донеса нещо? Вода или кола?

Дарби поклаща глава и поглежда паркираната край бордюра кола. Очукан плимут. Колата на Мелани.

Всичко с Мелани ще се оправи. Мъжът от гората изпитва страшни болки. Почти сигурно е, че му счупих ръката. Мелани положително е разбрала това, възползвала се е и е избягала. Сигурно се крие някъде из гората. Ще я намерят.

Шийла пристига тъкмо когато лекарят привършва шева върху една особено гадна рана, зейнала откъм вътрешната страна върху бедрото на Дарби. Всичката кръв се оттегля от лицето ѝ, когато съзира Франкенщайновата плетеница от конци и шевове по краката и ходилата на дъщеря си.

— Разкажи ми какво стана.

Дарби потиска порива да се разреве. Трябва да бъде силна. Храбра. Поема си дъх и внезапно избухва в сълзи. Мрази се заради това, заради факта, че е малка, уплашена и слаба.

ГЛАВА 5

Не откриват Мелани и на другата заран.

Тъй като къщата им се е превърнала вече в място на престъпление, полицията ги премества в хотел „Сънсет“ на Първа магистрала. Стаята, която Дарби дели с майка си, е с охлузен килим, а твърдият матрак е застлан с грапави чаршафи. Всичко е вмирисано на цигари и отчаяна мъка.

Цялата следваща седмица Дарби прекарва в изучаване на дебели албуми с полицейски портрети. Надеждата е някое от лицата да събуди нещо в съзнанието ѝ. Това не се случва. Опитват с хипноза, но най-накрая се отказват, след като на инспекторите е съобщено, че тя не е „податлив обект“ за подобно въздействие.

Всяка вечер Дарби си ляга с препълнена от фотографии в анфас и профил глава, както и с безброй останали без отговор въпроси. От полицаите не чува друго, освен варианти на „всички работим пряко сили по случая“.

Вестниците и телевизията разнищват надълго и широко обстоятелствата около жестокото убийство на Стейси Стивънс и изчезването на Мелани Крус, отвлечена от къщата на своя приятелка. Самата приятелка е непълнолетна, така че името ѝ не подлежи на оповестяване, но „анонимен източник, близък до разследването“ съобщава, че въпросната приятелка е най-вероятният обект на самото посегателство. Единствената материална улика, за която се съобщава официално, е открит зад къщата напоен с хлороформ парцал.

Към края на седмицата, при липса на новини по случая, репортерите започват да съсредоточават вниманието си върху родителите на Стейси и Мелани. Дарби установява, че не е в състояние да понесе техните пропити със сълзи молби, не може да гледа измъчените им погледи, уловени от обектива на фото- и телевизионните камери.

Една вечер, малко след като Шийла излиза за работа, агентът от ФБР Евън Манинг пристига с пица и две коли в ръце. Хранят се върху

паянтова маса край голяма локва. Пред очите им се разкрива прекрасна гледка към магазин за алкохол и паркинг за каравани.

— Как я караш? — пита той.

Дарби свива рамене. Тътен от магистралния трафик и смрад на изгорели газове пълнят нажежената атмосфера.

— Ако не ти се приказва, няма нищо — добавя Манинг. — Не съм дошъл, за да те торозя с въпроси.

Дарби се пита дали да му разкаже за училище, за това как почти всички, включително голяма част от учителите, я гледат така, сякаш току-що е слязла от НЛЮ. Дори приятелите ѝ се отнасят към нея по нов начин, говорят ѝ внимателно, както се приказва на някой, поразен от рядка, смъртоносна болест. Най-неочаквано се е превърнала в интересна личност.

Само че тя не желае да бъде интересна. Исква ѝ се да се върне назад, към предишната си отегчителна същност, към нормалния облик на тийнейджърка, която очаква с нетърпение дългата лятна ваканция, запълнена с четене, купони край басейни и разходки с Мел по крайбрежието на океана.

— Искам да помогна да откриете Мел — проговаря Дарби.

В нейните представи тази помощ би направила така, че всичко да бъде простено и хората да престанат да я гледат така, сякаш сполетялото Стейси и Мел е изцяло по нейна вина.

Манинг отпуска длан върху рамото ѝ и леко го стиска.

— Ще направя всичко, което е в моята власт, за да бъде открита. И ще заловя мъжа, който ти стори това. Обещавам.

След като Манинг си тръгва, Дарби се отправя към автомата за още една кола. Забелязва телефона, окачен на стената до рецепцията. Думите, които репетира отново и отново през последната седмица, сега горят върху устните ѝ в очакване да бъдат произнесени.

Пуска четвърт долар в апарата.

— Ало? — обажда се госпожа Крус.

— *Съжалявам за всичко, което се случи. Съжалявам за Мел и за онова, което ви се стовари изневиделица. Съжалявам, съжалявам, съжалявам.*

Колкото и да се старее Дарби, от устата ѝ не излиза никакъв звук. Думите са заседнали в гърлото, тежат там като нагорещени камъни.

— Мел, ти ли си? — пита госпожа Крус. — Добре ли си? Кажими, че всичко е наред.

Надеждата на госпожа Крус, жива и толкова топла, кара Дарби да затвори и да се изпълни от желание да побегне нанякъде много далеч, където никой, нито дори собствената ѝ майка, не би могъл да я открие.

Шийла не е в състояние да плаща повече за мотела. Къщата още не е освободена от полицията, а и да я освободят, ще има нужда от почистване и ремонти. Дарби ще прекара лятото в дома на леля си в щата Мейн. Шийла ще остане в града при своя колежка. През свободните дни ще ходи с колата до Мейн.

Дарби отива с майка си в близкия супер, за да напазаруват за дългото пътуване. Залепен откъм вътрешната страна на витрината, съвсем близо до входната врата, така че никой да не го пропусне, се вижда огромен плакат с образа на Мелани. Пожълтял е от слънцето. Думата ИЗЧЕЗНАЛА е отпечатана с огромни и дебели червени букви, точно над усмихнатото лице. Обявена е награда от 25 000 долара, както и освободен от такса телефонен номер за връзка.

Шийла рови из запасите си с талони за намалени стоки, докато Дарби завива зад ъгъла, за да съзре госпожа Крус, която разговаря със собственика на магазина. Той поема навития на руло плакат от ръцете ѝ, преди да се отправи към витрината.

Госпожа Крус също я забелязва. Погледите им се срещат и Дарби усеща цялата тежест на нейния. В него има нещо, което събужда у Дарби порив да побегне: омраза, студенина и твърдост се стоварват върху момичето. Да би имала такава възможност, госпожа Крус положително щеше да размени живота на Дарби срещу този на Мелани без капка колебание.

Шийла обгръща с ръка дъщеря си през раменете и втренченият поглед на госпожа Крус губи своята неистова мощ.

Собственикът ѝ подава избелелия плакат с образа на Мелани. Майката се обръща и тръгва със ситни, предпазливи стъпки, сякаш подът представлява тънък пласт лед, който може всеки момент да се пропука. Дарби познава тази походка. Собствената ѝ майка се бе приближила по същия начин до ковчега на Червения, за да му каже последно сбогом.

Може още да има време. Може Евън Манинг да открие все пак Мелани жива. Може би ще залови мъжа от гората и ще го ликвидира. В

края на филма героят винаги убива чудовището. Ако специален агент Манинг намери Мел и я върне у дома, животът ще стане прекрасен — определено не какъвто бе преди появата на чудовището и положително не съвсем нормален, но все пак поносим.

В събота сутринта — начало на уикенда, съвпаднал с Празника на труда, Дарби става рано, за да помогне на чичо си да изкопае трапа за традиционната жарава, върху която всяка година пекат омари. Към пладне и двамата са вече запотени. Чичо Рон забива лопатата в пясъка и заявява, че ще отиде до къщата за две студени соди.

Дарби продължава да копае. Докато вдишва прохладния, възсолен въздух от бълбукащата течност, тя не спира да мисли за Мелани, за въздуха, който тя вдишва в същата тази минута, ако изобщо диша.

Още три жени са изчезнали там, у дома. Дарби установява това преди две седмици, когато леля Барб и чичо Рон я завеждат на закуска в ресторант. Докато чакат да се освободи маса, тя забелязва брой на „Бостън глоуб“ наблизо. Фразата „Лято на ужас“ увенчава страницата точно над усмихнатите образи на пет жени и момиче с шини на зъбите.

Дарби разпознава начаса снимката на Мелани редом с фотографиите на две от жените — Тара Харди и Саманта Кент. Дарби е държала същите тези снимки в собствените си ръце.

Информацията относно Харди и Кент е в общи линии повторение на всичко онова, което ѝ е вече известно. Основен акцент в статията авторът явно поставя върху трите жени, които изчезват след Мелани — Памела Дрискол, дваисет и три годишна, от Чарлстаун, посещавала вечерно училище за медицински сестри и забелязана за последно да пресича паркинга на едно студентско градче; Лусинда Билингхам, дваисет и една годишна, от Лин, самотна майка, излязла за цигари, за да не бъде видяна никога повече; Деби Кеслър, също на дваисет и една, секретарка от Бостън, която се отбила за едно питие след работа, но така и не стигнала до дома си.

Полицайте, заети по всеки от тези случаи, не коментират връзките между тях, но потвърждават сведенията за създаване на специална група под ръководството на агент от ФБР, принадлежащ към наскоро открито звено, наречено „Поведенчески проучвания“. Агентите от това звено, пише в статията, са специализирани в

изучаване на престъпното мислене и най-вече в това на серийните убийци.

— Здравсти, Дарби.

Това не е чичо Рон, а Евън Манинг, протегнал към нея кутийка кола. Тя улавя печалния, почти празен израз на очите му и разбира, на секундата ѝ става ясно какво се готви да изрече.

Захвърля лопатата и побягва.

— Дарби.

Продължава да тича. Ако не чуе произнесените от него думи, няма как те да станат истина.

Манинг я настига близо до водата. Първия път му се изплъзва. Вторият сграбчва ръката ѝ, за да я обърне рязко към себе си.

— Пипнахме го, Дарби. Свърши се. Не може вече да те нарани.

— Къде е Мелани?

— Да вървим в къщата.

— *Кажете ми какво е станало!* — Дарби е поразена от внезапно бликналия в гласа ѝ гняв. Опитва се да го овладее, но страхът вече подкосява коленете ѝ, принуждава я да продължи с писък: — *Не искам да чакам повече. Омръзна ми да чакам.*

— Името му е Виктор Грейди — обаждат се Манинг. — Автомеханик. Отвлечал жени.

— Защо?

— Нямаме представа. Умря, преди да го разпитаме.

— Вие ли го убихте?

— Сам се уби. Не знам какво е станало с Мел или която и да било от останалите жени. Най-вероятно никога няма да научим. Ще ми се да бях дошъл с повече новини. Съжалявам.

Дарби отваря уста да проговори, но оттам не излиза ни звук.

— Хайде — проговаря Евън Манинг, — да вървим в къщата.

— Искаше да стане певица — обаждат се Дарби. — За един рожден ден нейният дядо ѝ подари магнетофон, а тя дойде при мен цялата в сълзи, понеже дотогава не бе чувала гласа си на запис и реши, че звучи неприятно. Сподели с мене, защото знаех за желанието ѝ да стане певица. Само аз знаех. Имахме си доста подобни тайни.

Агентът от ФБР кимва, подтиква я да продължи по своя уверен, успокояващ начин.

— Обичаше овесени ядки с плодов аромат, но не и на лимон — тях внимателно отделяше настрана. Винаги е била много капризна с храната — не можеше да я докосва, смяташе го за просташко. Имаше наистина великолепно чувство за хумор. Бе толкова кротка, но напълно в състояние да изтърси нещо такова, че да се пръсна от смях. Беше... Мел бе наистина чудесен човек.

На Дарби ѝ се ще да продължи да говори, да открие начин с думи да построи мост, по който специален агент Манинг да се върне назад през времето и да разбере, че Мелани е нещо повече от вестникарски изрезки, повече от двуминутни телевизионни клипове. Иска ѝ се да говори, додето името на Мелани добие в пространството същата тежест, каквато усеща в своето сърце.

— Не биваше да я изоставям там сам-самичка — мълви Дарби, а очите ѝ се наливат отново, този път по-обилно, и се изпълва от желание баща ѝ да се озове до нея точно в тази секунда, да не бе спирал да помогне на оня шофьор — шизофреник, току-що пуснат на пробация, след като е излежал три години за опит да убие полицай. Ще ѝ се да ѝ върнат бащата поне за минута, за една нищо и никаква минута, та да му каже колко много го обича и колко ѝ липсва. Да бе баща ѝ до нея, Дарби щеше да му каже всичко, което мисли и чувства. Той би разбрал. И може би, просто може би щеше да отнесе казаното от нея със себе си, за да го сподели с Мелани и Стейси, където и да се намират те сега.

II
ИЗГУБЕНО МОМИЧЕНЦЕ
(2007)

ГЛАВА 6

Каръл Кранмър е просната по гръб в леглото си, останала без дъх, докато Тони се отпуска изнемощял отгоре ѝ.

— Исусе — обажда се той.

— Знам.

Тя движи длани нагоре-надолу в основата на гърба му. Неговата пот ухае на одеколон и бира. Долавя и съвсем слаб сладникав дъх на марихуаната, която пушиха преди това на задната веранда. Тони има право. Сексът след друсане е *невероятен*. Тя започва да се кикоти.

Тони вдига глава.

— Какво има?

— Нищо. Просто те обичам.

Той я целува по бузата и се готви да стане, но тя го обгръща с нозе през кръста.

— Недей. Още не. Ще ми се да полегим така за малко.

— Добре.

Той я целува отново, този път по-напористо, и остава да лежи отгоре ѝ. Мисълта ѝ се насочва към ония невероятно сладникави песни от конкурса „Америкън айдъл“. За това усещане ли са написани те? За това чувство на съвършено единение с Тони, което е в състояние да пребори целия свят? Навярно всичката тъпота и разочарование, които те съпътстват по цял ден — особено ако живееш в тази забравена дупка на вселената, наречена Белхам в Масачузетс — превръщат подобни моменти в толкова особено преживяване.

Тя слуша с усмивка трополенето на дъждовните капки по покрива и неусетно се унася.

Каръл Кранмър се пробужда от сън, в който са я избрали за кралица на бала, а това е адски тъпо, понеже тя не проявява ни най-малък интерес към баловете. И двамата с Тони пренебрегнаха тазгодишния на първокурсниците, за да отидат на ресторант, а след това — на кино.

И все пак един елемент от този сън ѝ се нрави: когато всички са се събрали пред подиума, за да ѝ ръкопляскаат, а тя се усеща приета

напълно. И можеше да си остане още дълго в това положение, загърната в пелената на приятния спомен, ако не беше онзи подобен на излетял от спукан ауспух грохот. Протяга ръка към Тони. Неговата половина от леглото е топла, но пуста. Да не си е отишъл у тях?

Каръл го е предупредила, че може да пренощува при нея. Майка ѝ ще отиде след смяната си във фабриката за картон в жилището на своя нов приятел, което се намира в Уолпул. То е по-близо до фабриката в Нийдхам и всичко това означава, че Каръл може да прави каквото ѝ се прииска, а на нея ѝ се иска Тони да прекара нощта у тях. И той се обажда на майка си, за да предупреди, че ще преспи в дома на приятел.

Върху нощното шкафче продължават да горят свещите. Каръл сядва в леглото. Наближава два часът.

Дрехите на Тони се валят на пода. Може би е в тоалетната.

Каръл умира за картофен чипс и дребни сладки. Едно пакетче в комбинация с кутийка пепси — и работата заспива.

Тя отгръща чаршафа и се изправя гола, високо за възрастта си момиче с издължена, елегантна фигура и започнали да се очертават ясно извивки на нужните места. Не облича нищо — не се притеснява от голотата си в присъствието на Тони, който не се уморява да ѝ повтаря колко е красива. Все не може да отдели ръце от нея. Отваря вратата на спалнята и вижда слабото нощно осветление да прониква в коридора откъм банята.

— Тони, би ли отскочил до денонощния?

Той не отговаря. Наднича в банята и вижда, че не е там.

Може би е отишъл в долната, та да не се притеснява от близостта ѝ.

В килера до кухнята има малко бисквити. Може да мине с тях, докато Тони излезе от тоалетната.

Откъм хола се носи студено течение. Облича бельото си, както и бялата риза на Тони. От ходенето ѝ се завива свят. На няколко пъти се налага да протегне ръка към стената за опора.

Вратата към кухнята зее отворена, също като тази към задната веранда. Тони не си е тръгнал — ключовете за колата и портфейлът кротуват в бейзболната му шапка, оставена върху кухненския плот. *Сигурно е излязъл за една цигара, казва си тя.* Майка ѝ не държи на кой

знае колко много правила, но това е желязно — не може да понася просмукала се в тапицерията на мебелите тютюнева воня.

Каръл надниква в малкото антре и съзира през прозореца изливащия се навън с несекващо трополене дъжд. Шумът кънти ритмично в ушите ѝ. Пред колата на Тони е паркиран черен пикап, който е виждал и по-добри времена. Едната му задна врата е отворена и се люлее под напора на вятъра, който носи над паважа пелени от дъжд. Сякаш долавя скърцане от пантите на вратата, но знае, че само така ѝ се струва. Боже мили, още е друсана.

Бараката принадлежи навярно на съседското момче, Питър Ломбардо, който има навика да зачезва за по няколко месеца, само за да се върне един ден — нещастен и без пукната пара в джоба — и да остане, колкото да спести някой долар за следващото изчезване. Сигурно е забравил да заключи в бързината да се спаси от дъжда.

Каръл се готви да отиде и да затвори вратата — в килера има дъждобран — но в същия момент чува стъпките на Тони зад гърба си. Той я сграбчва грубо отзад през кръста и я вдига във въздуха. Каръл се кикоти, докато се извъръща, за да го целуне.

Една ръка се появява изневиделица, запушва устата ѝ с неприятно вонящ парцал.

Каръл се мята настрани, виснала от ръката на мъжа, който се опитва да я върне в кухнята. Кракът ѝ усеща стената и като я използва за опора, тя с все сила ритва нападателя към рамката на вратата. Той я изпуска. Каръл пада на пода.

Замаяна е. Замаяна, защото парцалът е напоен с нещо. Едва може да се движи, но го съзира до себе си. Мъжът бърка в джоба си, вади някакво пликче и пластмасово шише.

Пуска на пода край вратата нещо като парченце канап, а после накланя шишето и накапва пръстите ѝ със студена червена течност. *Прилича на кръв*, казва си тя, докато непознатият насочва ръката ѝ, за да размаже течността върху стената.

Мъжът вдига парцала. Каръл отваря уста, за да извика, поема хлороформ и чува грохот на гръмотевица, който бързо заглъхва.

ГЛАВА 7

Дарби Маккормик стои върху задната веранда в дома на Кранмър и обхожда с лъча на фенерчето си очертанятията на вратата — подсилен стоманен модел с две резета. Гръмотевиците са се укротили, но дъждът не миряства — продължава да се лее мощен и неукротим.

Инспектор Матю Банвил от белхамската полиция се мъчи да надвика шума с глас, който не оставя много място за съмнение в обстоятелството, че търпението му е на изчерпване.

— Майката, Даян Кранмър, се прибрала към пет и четвърт, защото била забравила чековата си книжка, а имала намерение да плаща вноски по ипотеката по-късно през деня. Когато влязла вътре, заварила и двете врати отворени, а пред очите ѝ се разкрило това... — Банвил осветява с фенерчето кървавия отпечатък върху стената. — Не открила дъщеря си, но заварила приятеля ѝ, Тони Марсеййо, паднал на стълбището, и моментално се обадила на девет-едно-едно.

— Влизал ли е друг, освен майката?

— Само изпратеният полицай, Гарет, както и хората от медицинския екип. Всички минават през главния вход, за да стигнат до момчето. Майката дава на Гарет ключовете.

— Значи той не е влязъл оттук?

— За да не се унищожат веществени доказателства, полицията отцепила помещението. Обявихме извънредно положение, но засега без резултат.

Дарби поглежда часовника си. Наближава шест сутринта. Каръл Кранмър е изчезнала преди няколко часа, достатъчно, за да бъде вече далеч от Масачузетс.

Върху сивия под се вижда кафеникаво конче. Дарби поставя до него мащаб за заснемане на веществени доказателства.

— Няма следи от взлом. Кой разполага с ключове от къщата?

— Издирваме бившите съпрузи — отвърща Банвил.

— Колцина са?

— Двама, без да броим биологичния баща. С него са били женени за около четвърт час още през деветдесет и първа.

— И как се казва този изискан джентълмен?

Дарби разглежда кухненския под, за да установи със задоволство, че е застлан с линолеум. Идеална повърхност за снемане на отпечатагъци от подметки.

— Майката го определя като „семенен донор“. Разправя, че хукнал обратно към Ирландия в мига, когато узнал, че става татко. Оттогава не го е чувала.

— А разправят, че всички свестни мъже били вече заети. — Дарби рови в чантата си.

— Единият от другите двама живее в Чикаго, а вторият — тук, в прекрасния град Лин — осведомява я Банвил. — Лайнаринът от Лин е най-интересен. На улицата му викат М. Н., съкратено от Малкия Непукист. Рожденото му име е Трентън Андрюс и е лежал пет години в Уолпул за опит да изнасили непълнолетна — петнайсетгодишно момиче. Полицията в Лин издирва в момента господин Андрюс. Проучваме всички регистрирани в околността сексуални престъпници.

— Не се съмнявам, че списъкът е доста дълъг.

— Имаш ли нужда от още нещо, или мога да си вървя?

— Изчакай малко.

— Давай по-накратко.

Дарби не взема много присърце язвителния тон на Банвил — той говори така с всички. Работила е вече с него по два други случая и знае, че е съвестен следовател, но като личност е крайно недодялан, най-меко казано. Неизменно избягва да гледа събеседника в очите. Освен това внимава да не застава близо до него, също както сега — облегал се е на парапета на повече от метър и половина от нея.

Тя взема друг фенер — мощен прожектор — и го поставя върху пода, като постоянно променя ъгъла на лъча, докато открива онова, което търси — редица влажни, едва очертани отпечатагъци от подметки.

— На пръв поглед приличат на мъжки, размер 43 — проговаря Дарби. — Изглежда нашият човек е влязъл оттук и оттук си е и тръгнал. Може би ще ти е интересно що за патъци предпочита М. Н.?

— Друго?

— Можеш да си вървиш.

Банвил се стрелва надолу по стълбите. Дарби се заема да очертава отпечатагъците със самозалепяща се лента. Когато приключва с това, разполага мащабни линейки до най-ясно видимите, после грабва

чантата и чадъра си, преди да излезе под дъжда. Отвъд алеята за паркиране, зад кухненския прозорец на съседната къща е седнала майката на Каръл. Даян Кранмър притиска мокра салфетка към очите си, докато говори пред записващия думите ѝ в бележник инспектор. Дарби отклонява поглед от измъченото лице на жената и бърза към входната врата.

Претъпканата улица е осветена в мигащо синьо и бяло от полицейските коли. Униформените стоят под дъжда, за да регулират движението и държат любопитните и репортерите отвъд заграждението. Целият квартал е на крак. Хора са наизлезли по верандите или надничат през прозорците, мъчат се да разберат какво става.

Дарби нахлузва върху обувките си чифт пластмасови калъфки за еднократна употреба и влиза в коридора. Партньорът ѝ, Джаксън Купър, познат на всички просто като Куп, се е надвесил над мускулест млад мъж, облечен в чифт прилепнали, високо изрязани гащета. Тялото е превито под неестествен ъгъл спрямо стената на застланата с мокет площадка между двете стълбища. Под него се е събрала кръв, която се просмуква в постелката. Дарби преброява три огнестрелни рани: една в челото и две — разположени редом, точно в очертанията на татуирана над сърцето пума.

Куп сочи тези попадения и отбелязва:

— Майсторска работа.

— Бих рекла, че нашият човек е професионален стрелец.

— Ако трябва да гадаем, ще кажа, че момчето е дочуло нещо и е тръгнало да проверява на долния етаж. Слиза и намира предната врата заключена, а по обратния път получава два куршума в гърдите. Свлича се до площадката, където му пращат още един — за всеки случай.

— Което означава, че нашият човек е свикнал да стреля на тъмно.

Куп кимва.

— Никакви следи по ръцете или тялото — явно не е имал възможност да се бори.

— Приятелката му го е сторила — отбелязва Дарби и разказва за кървавия отпечатък.

— Какво мисли Банвил по въпроса?

— Започва с един от бившите съпрузи.

— За какво му е на този тип да утежнява положението като добавя убийство към отвличането?

— Господ го знае.

— Тая дисертация в областта на криминалната психология явно ти е от огромна полза — ухапва я Куп. — Експертната група пристигнала ли?

— Още не. — Дарби му казва за отпечатъците от стъпки в кухнята. — Ще поогледам наоколо, а сетне можем да пристъпим към предварителните следствени действия.

Светлосив мокет покрива стълбите и миниатюрния коридор, който води към просторна дневна с телевизор и зеленикави стени, с кафяво канапе и хармониращо с него кресло, чиято тапицерия е поправяна със самозалепяща се лента. Майката е правила опити да освежи обстановката с помощта на декоративни възглавници, килим и подходящи дрънкулки.

Арковиден свод разделя дневната от трапезарията. Върху масата са струпани наръч любовни романи от Нора Робъртс, както и изобилие от талони за намаление. И в двете помещения се усеща застояла миризма на купена отвън готова храна с не особено високо качество, както и едва доловим аромат на опиат.

По стените висят снимки на Каръл и доказателства за нейни завоевания. На една от тях е показана като едва проходила, с четка в ръка. На друга е нахлузила уши на Мики Маус в Дисниленд. В скъпа наглед рамка се мъдри диплома с пълно отличие от местната гимназия. Подобна е приютила друго удостоверение — за показани управленски способности в работата на ученическия съвет. Тук се намира и акварел с морски пейзаж и прикачена към него панделка. Каръл е спечелила първо място в конкурс по живопис.

Майката е окачила най-престижните награди на височината на очите. По такъв начин всяка сутрин след ставане и всяка вечер след прибиране Каръл ще се убеждава в наличието на своите извънредни способности.

Отвън се захлопва врата на лека кола. Експертите, които се занимават предимно с фотографиране, пристигат. Дарби грабва чадъра и се насочва навън.

Съобщава на Мери Бет Палис за трупа и стъпките в кухнята. След като се разделя с Мери, започва да проучва стъпалата на

верандата.

Единственият предмет, който събужда интерес, е захвърлена край тях кибритена кутия. Поставя и до нея мащабен маркер. Изправя се и се обръща с лице към верандата. Тя е монтирана върху колони. Дървен парапет, също боядисан в бяло, опасва съоръжението. Вляво от стълбите се вижда вратичка. Зад нея са струпани пластмасови контейнери за боклук и разнороден амбалаж.

Една от кутиите се преобръща и пада. Отвътре блещукат очетата на малък ракун...

— Господи...

Дарби отваря вратичката. Жената под верандата започва да пищи.

ГЛАВА 8

Дарби изтървава фенерчето. Не прави опит да го вдигне. Остава абсолютно неподвижна, вперила широко отворени очи в жената, която сега е сграбчила един от контейнерите за боклук и го притиска към вратичката, за да не позволи никому да проникне вътре.

Притичват униформени полицаи. Един от тях хваща Дарби над лакътя и я дръпва рязко назад. После промушва ръка, за да отстрани пластмасовия контейнер.

Зъбите на жената — колкото са ѝ останали — потъват дълбоко в оголената кожа на китката му. Свирепо тръска глава наляво и дясно като помияр, който се мъчи да откъсне и последното парче месо от случайно намерен на улицата кокал.

Ръката ми! Проклетата кучка иска да ми я откъсне!

Намесва се втори полицай, стиснал флакон сълзотворен газ. Жената го забелязва, отпуска захапка и започва да се бъхти сред контейнерите и амбалажа, докато се завира с писъци все по-навътре под верандата.

Дарби дръпва униформения настрани и захлопва вратичката.

Мъжът се обажда:

— Какво правите, по дяволите?

— Ще дадем възможност на тази жена да си поеме малко въздух и да се успокои — отвърща с насълзени очи Дарби.

Първият полицай притиска виснала от ръката му плът.

— Вървете да му помогнете.

— При цялото ми уважение, сладурано, твоята работа е да...

— Разкарай от алеята всяка жива душа, а докато го правиш, внимавай линейката да не налети тук с пуснатата сирена. — Дарби се обръща към заобиколилата я тълпа мъже: — А сега се отдръпнете. Искам всички да се отдръпнете.

Никой не помръдва.

— Правете каквото ви се казва — чува се гласът на Банвил. Сам той излиза от тълпата със сплескана от дъжда черна коса.

Полицайте освобождават алеята за паркиране. Банвил застава до нея. Дарби му казва какво е видяла.

— Сигурно се е надрусала с боклуци — казва Банвил. — По-надолу по улицата има изоставена къща, в която непрекъснато се събират такива.

— Ще се опитам да я примамя навън.

Банвил се е вторачил във вратата, а от грапавото му лице се стичат струйки. Висналите бузи му придават виновен вид и го правят да прилича на популарния персонаж от комиксите, Умърлушения пес.

— Добре — съгласява се той. — Но при никакви обстоятелства не искам да се завираш под верандата.

Дарби свива чадъра. Бавно и предпазливо отваря вратичката. Няма писъци. Отпуска се на колене в студена локва. Светлината от фенерчето ѝ осигурява възможност да огледа обстановката.

По време на курса по история е виждала поредица зърнести черно-бели снимки на затворници от Хитлеровите концентрационни лагери. Жената под верандата е очевидно изтощена от системен глад. По-голямата част от косата ѝ липсва. Останалата виси на конци. Лицето е неопишуемо изпито, бузите — хлътнали, восъчната кожа белее като хартия. Единственият цвят в това лице се дължи на окървавената уста.

— Няма да ви причиня нищо лошо — обажда се Дарби. — Искам само да си поговорим.

Жената гледа не точно нея, а някак през нея. *Празен поглед*, казва си Дарби.

И ето че сега пустотата изчезва като по магически знак. Очите на жената най-напред се присвиват, сякаш разпознали някого, а сетне се разширяват от изненада, примесена с облекчение. Така ли е наистина?

— Тери? Ти ли си, Тери?

Възползвай се. Каквото и да означа това, използвай го.

— Аз съм. — Устата на Дарби е пресъхнала. — Дошла съм, за да...

— *Говори по-тихо — той дебне.* — Жената посочва с брадичка към верандата над тях.

Там няма друго, освен паяжини, както и отдавна изоставено изсъхнало гнездо на оси.

— Ще загася фенерчето — съобщава Дарби. — Така не ще може да ни види.

— Добре. Това е добре. Винаги си ми била умница, Тери.

Дарби изключва светлината. Отвън премигват сини и бели отблясъци. Жената продължава да стиска контейнера — все още го използва като преграда.

Да я питам ли как се казва? Не. Тя мисли, че я познавам.

Дарби не иска да рискува да загуби установения контакт. Най-добре е да продължи заблудата.

— Мислех те за мъртва — проговаря жената.

— Защо си го мислила?

— Защото пищеше. Викаше ме на помощ, а аз не успях да се притека навреме. — Лицето на жената се сгърчва. — Ти не помръдваше и силно кървеше. Опитах се да те събудя, но ти не помръдна.

— Защото по този начин го заблудих.

— И аз. Този път здравата го изпързалях, Тери. — Жената ѝ се усмихва и Дарби отклонява поглед. — Знаех какво смята да прави, когато ме качи в колата, и бях подготвена.

— Каква на цвят бе колата?

— Черна. Той е все още там, Тери.

— Видя ли му номера?

— Той ме търси. Търси и двете ни.

— Кой е той? Как се казва?

— Трябва да се крием, докато писъците спрат.

— Знам как да се измъкнем — уверява я Дарби. — Ела, ще те изведе.

Жената не помръдва и не отговаря. Продължава да изследва тавана над главата си. Клечи от другата страна на катурнатия контейнер, вкопчена в ръба му, за да не допусне никого до себе си.

Има две възможности: може да се приближи и да опита да изведе жената навън, или да остави тази работа на полицаите.

Дарби отмества контейнера. След като жената не писва, Дарби се мушва под верандата.

ГЛАВА 9

— Ще се приближа, за да си поговорим — обажда се Дарби. — Става ли?

Пълзи през боклук, празни консервени кутии и връзки вестници, които зариват калната земя. Обонянието ѝ долавя най-отвратителната миризма на човешко тяло, която е усещала през живота си. Тя се дави и кашля.

— Добре ли си, Тери. Моля те, кажи ми, че си добре.

— Нищо ми няма.

Сега Дарби диша през устата. Обляга се на стената. Спира на около метър от жената, откъм другата страна на варела. Непознатата няма нито гащи, нито обувки. Кокалите ѝ стърчат под кожата.

— Видя ли се с Джими? — пита тя.

Дарби не знае какво да отговори.

— Видях го, но отначало не можах да го позная.

— Нямаше те дълго време. Сигурно ти се е сторил доста променен.

— Така е, но... Трудно се сецам за някои неща. Дреболии, като фамилното ми име, да речем.

— Мастранджело. Тери Мастранджело. Ще ме представиш ли на Джими? След всичко, което си ми разправяла, имам усещането, че го познавам толкова добре, колкото и ти.

— Сигурна съм, че ще му бъде приятно. Но най-напред трябва да се измъкнем оттук.

— Навън няма спасение. Истината е само в скривалищата.

— Аз ще намеря спасение.

— Не бива да допускаме такива глупави мисли. Нали опитах вече, не помниш ли? И двете опитвахме.

— Но аз се върнах за тебе. — Дарби сваля якето си и го подава над контейнера. — Облечи това. Ще те стопли.

Жената посяга да грабне якето, но бързо отдръпва ръката си.

— Какво има?

— Страх ме е да не изчезнеш пак — отговаря непознатата. — Не искам да изчезваш.

— Вземи го. Няма да изчезна. Обещавам.

Размисълът ѝ отнема няколко минути, но в крайна сметка тя докосва якето. Ужасът, болката и страхът сякаш изчезват. Сгушва се в дрехата, заравя лице в тъканта и започва да се полюшва напред-назад, напред-назад.

Линейката е вече тук. Пристигнала е в началото на алеята, без да включва сирена или сигнална лампа. *Благодаря ти, Господи, за такива дребни услуги.*

— Наистина ли си открила начин за спасение? — обажда се жената.

— Да. И съм решила да те взема със себе си.

Всяка частица от съзнанието ѝ крещи да не прави това, но Дарби пренебрегва съветите и протяга ръка.

Жената се вкопчва в нея с все сила. Два от пръстите са чупени наскоро и зараснали неправилно. Кожата на ръцете е покрита със струпей.

Жената отново съзерцава тавана.

— Няма от какво да се боиш повече — проговаря Дарби. — Ще се държиш за ръката ми и двете ще излезем оттук заедно. Ти си в безопасност.

ГЛАВА 10

За голяма изненада на Дарби (както и за огромно нейно облекчение) жената не започва да се дърпа или да пищи, когато излиза под мигащите светлини на алеята. Само стисва по-силно ръката ѝ.

— Никой тук няма да ти стори зло — убеждава я тя, като посяга за чадъра си. Не иска да допусне дъждът да заличи някоя важна улика. — Никой тук няма да ти причини зло, обещавам.

Жената притиска лице в плата на якето и зарива. Дарби я прегръща с една ръка през кръста. Костите ѝ са тънки и крехки, като на птичка.

С бавни, предпазливи стъпки Дарби я води към линейката. Край предните врати са се изправили двама от медицинския екип. Единият държи спринцовка.

Няма начин да се мине без нея — необходимо е да я приспят. Най-добре е да го направят тук, на открито, ако е писано нещата да тръгнат отново накриво. В теснотията на линейката би било значително по-трудно.

И двамата застават зад гърба ѝ. Наблизо се суеят полицаи, готови да се намесят при нужда.

— Почти стигнахме — шепне Дарби. — Само се дръж за мен и всичко ще е наред.

Медикът забива иглата в оскъдната плът на жената. Дарби се напруга, готова за всякаква изненада. Жената и с око не мигва.

Когато клепките ѝ започват да пърхат, единият медик взема нещата в свои ръце.

— Не я събличайте още — обажда се Дарби. — Ще имам нужда от ризата ѝ, както и от няколко снимки.

Куп е вече до нея с чанта в ръка. Вътре в линейката няма особено много свободно пространство. Дарби, дребна и подвижна, влиза в нея, докато Куп застава край задната врата. Слагат си маски, за да не усещат вонята. Нездравото, накъсано дишане на жената се чува надалеч въпреки дъжда — напират към покрива на колата.

Мери Бет подава фотоапарат. Дарби снима проснатата по гръб непознатата, а сетне — в едър план — разкъсаните места по блузата ѝ с къс ръкав.

С помощта на остра ножица разрязва дрехата право нагоре, към яката, а после още на две места — към подмишниците. Отстранява блузата от тялото, като открива по този начин гръдния кош. Бледата кожа, цялата в дебели белези, синини и още незаздравели рани, е потънала дълбоко между ребрата.

— Цяло чудо, че не е умряла от сърдечна аритмия — отбелязва Мери Бет.

Дарби я обръща на една страна. Сгъва нарязаната блуза и я прибира в плика за събиране на вещественни доказателства, подаден ѝ от Куп.

— Да вземем проби под ноктите — обажда се Дарби.

Прави го с помощта на тампони и от вътрешната страна на бузите. Куп използва дървена клечка за зъби, за да се сдобие с материал под ноктите. Един от тях се сцепва на две и започва да кърви.

— Какво се е случило на тази жена, дявол да го вземе? — възкликва Куп.

Много ми се ще да знаех.

— Да вземем отпечатъци от пръстите — казва Дарби.

ГЛАВА 11

Серологичната лаборатория представлява продълговата и просторна правоъгълна зала с облицовани в черни плочи рафтове, често пъти наричани „пейки“. През високите прозорци се разкрива панорама към зелени хълмове, двойно игрище за баскетбол и — точно отдолу — асфалтирана алея за разходка с маси за пикник, на които хората обядват при хубаво време.

Лайлънд Прат, директор на лабораторията, очаква Дарби при входа. Ухае на шампоан и някакъв одеколон с аромат на цитрусови плодове — благодатна компенсация за отвратителната воня, която още не ще да напусне ноздрите и дрехите ѝ.

— Новините са пълни само с това — обажда се той, докато я следва към пейката в отдалечения ъгъл, заета от Ерън Уолш, експерт по ДНК анализи. — Кой води разследването?

— Матю Банвил.

— Значи момичето е попаднало в добри ръце — заключава Лайлънд. — А какво става с неидентифицираната, дето я намери под онази веранда?

— Това ли е в новините?

— Непрекъснато излъчват видеорепортаж, на който се вижда как ѝ помагаш да се измъкне към линейката. Никакво име не се споменава.

— Защото не разполагаме с име. С нищо не разполагаме за момента.

Дарби връчва на Ерън четири маркирани плика.

— Кръв от кухненската врата. Проба от устната кухня за идентифициране на неизвестно лице. В останалите два има сравнителни материали — четката за зъби на Каръл Кранмър и нейният гребен. Ако ти трябва, в стаята отсреща съм.

— Дръж ме в течение на всичко — обажда се Лайлънд.

— Винаги го правя — отвръща Дарби и напуска лабораторията. Остава плика с намерения конец в лабораторията за проследяване и отива да помага на Куп.

Тъй като блузата е биологично замърсена с кръв и други телесни секрети, Дарби облича гащеризон. Сетне си слага маска, предпазни очила и ръкавици.

Малкото сумрачно помещение е изпълнено от далечното ромолене на дъжд. Блузата е поставена в кувъоз.

— Погледни това — обажда се Куп, като се отдръпва от осветеното увеличително стъкло.

В тъканта се е заплела белезникава, зацапана с кръв частица. С помощта на пинцети Дарби я измъква и поднася към светлината.

— Прилича на люспа от боя. Това отгоре може да е ръжда.

Куп кимва.

— Блузата е цялата в мръсотия — отбелязва той. — Има да си играем с нея до утре.

След половин час разполагат с още две люспички.

Разнася се гласът на секретарката:

— Дарби, Мери Бет на втора линия.

Тя грабва пликовете с пробите.

— Ще ги занеса на бърза ръка при Папи.

Мери Бет седи пред компютъра, докосва клавиатурата и мишката. Русата ѝ коса е сега тъмночервена.

Върху дисплея се вижда черен отпечатък от обувка. Дарби успява да различи шарката на подметка, както и оставените от стъкла, пирони и остри предмети следи по нея. В своята съвкупност всички тези отличителни белези правят подобен отпечатък също толкова уникален, колкото и отпечатъка от човешки пръст.

— Кога си боядиса косата? — интересува се Дарби, докато сяда.

— Вчера. Имах нужда от промяна.

— Това въобще няма връзка с Куп, нали?

— Що за идея?

— Ами сетих се, че докато обядвахме последния път заедно, той спомена, че си пада по червенокоси.

— Задръж така за малко. След минута свършвам.

Дарби се приближава.

— Куп излиза само с жени, които не са в състояние да кажат две думи на кръст. Това му е принцип.

Мери Бет сочи монитора. Вписани в окръжност се виждат линии, очертаващи нещо като планински връх, а отдолу личи буквата R.

— Това е печат на производителя — съобщава Мери. — Някои компании поставят логото или името си върху подметките на своите обувки. Убедена съм, че тази тук е произведена от Ryzer Gear.

— Същите, дето правят ония безумно скъпи зимни якета?

— Компанията е една и съща — отвръща Мери Бет. — Когато Райзър започва — мисля, че някъде в началото на петдесетте — правят боти за армията. После се специализират в производство на туристически обувки. Само с това се занимават цял куп години. Продукцията им се доставя единствено по техния каталог. Тези обувки са последна дума на бранша, а цените им са прекомерно раздути. През осемдесетте го налага някаква международна корпорация и Ryzer Footwear се превръща в Ryzer Gear. Продължават да произвеждат туристически обувки, но пускат още непромокаемо облекло, колани, портфейли и даже изваждат на пазара детска колекция. Те са нещо като специализирано звено за задоволяване нуждите на най-висшето общество.

— Откъде знаеш всичко това? Да нямаш техни акции?

— Като тийнейджърка бях голяма планинарка. Нашите ми подариха чифт такива обувки за една Коледа. Сега правят главно боклуци, но едно време! Грижиш ли се както подобава за своите обувки, те ще ти служат цял живот. Още си ги имам. Това са най-удобните обувки, които съм слагала някога. Затова именно разпознах логото — това е старото. Такива обувки като тия те вече не произвеждат.

— Ще видя какво мога да направя, за да ги проследя. Благодаря ти, Мери Бет.

— Бъркаш за Куп. Той обича умни жени. Като тебе например.

— Ние сме само партньори.

— Щом казваш — отвръща Мери Бет. — Впрочем имаш очевиден нужда от душ. Както и от дезодорант.

ГЛАВА 12

Базата данни за обувки към лабораторията представлява колекция от класьори.

Дарби прекарва остатъка от предобеда в разглеждане на стотици образци, снети от местопрестъпления в района на Бостън. Отпечатъкът от дисплея на Мери Бет не съответства на никой от регистрираните.

По време на обедната почивка тя влиза в Мрежата и се свързва с два полицейски сайта, специализирани в областта на обувките. Докато рови из тях, намира името на някакъв бивш агент на ФБР — експерт в същата област. Използван е като свидетел в съдебна зала при няколко нашумели процеса.

Озверяла от глад — пропуснала е и закуската — Дарби хуква към лавката, откъдето се измъква със сандвич с риба и кола в ръце. Минава край кабинета на Лайлънд, с цел да го осведоми относно развоя на случая, но него го няма.

Върху служебния ѝ телефон мига сигнал за прието съобщение. От майка ѝ — Шийла е видяла сутрешните новини и иска да знае дали всичко е наред.

Стърджис (Папи) Папаготис подава глава в кабинета.

— Имаш ли минута време? — пита той.

— Влизай.

Папи придърпва стола на Куп. Той носи проклятието да изглежда като най-младия мъж на земята. Една идея по-висок от метър и петдесет, с момчешко лице, което принуждава биячите по заведенията много внимателно да гледат рождената му дата в шофьорската книжка.

— Пуснах находките ви на спектрален анализ — обявява той. — Алуминий и алкидмеламин.

— Автомобилен лак — допълва Дарби. — А стирол?

— Няма — боядисването е фабрично. Не е работа на тенекеджийска работилница. Доколко си запозната с автомобилните лакове?

— Меламинът е смола, която се добавя за увеличаване на трайността.

— Точно. Акриловият и полиестерният меламин са основни полимери в състава на лаковете. Алкидмеламинът е сред супер емайлите, въведени в употреба през шейсетте години. Мнозина производители днес предпочитат полиуретана. Той задържа блясъка най-продължително време, но има голям недостатък — себестойността. Съхне бързо, докато създаденият с помощта на меламин горен пласт трябва да се изпича. Намерената от вас частица е от оригинален фабричен лак.

— А цветът?

— Тук попаднах в задънена улица. Пуснах го за анализ, но резултатът е неутрален.

— Това е невъзможно.

— Известно ми е какво имаш предвид. Спектроскопът действа по подобие на компютърните база данни. Фактът, че анализът не дава резултат, означава, че пробата не може да бъде свързана с никой от познатите на апарата образци. Обърнах се към канадските ни приятели — ядец. Сега ще изпратя пробата в лабораториите на ФБР. Те съхраняват образци от всички рядко срещани или рядко употребявани автомобилни лакове.

— Работил ли си с федералните преди?

— Не ми се е налагало, тъй като обикновено си свършвам работата със собствени сили. Ако опитаме при тях, можем да пробваме оная прословута немска методика. Предполага се, че те разполагат и с най-пълната база данни по въпроса в световен мащаб.

— Имаш ли познати в лабораториите на ФБР?

— Карал съм курс по качествен анализ при шефа им, тип на име Боб Грей. Мога да му звънна.

— Кажу ми, че става дума за отвличане, та да даде на нашия случай известна преднина.

— Мога да го помоля — ухилва се Папи.

— Знам, че можеш. Не ме карай да се потя и стой до телефона.

Лайлърд отново не е в кабинета си и Дарби се спуска на първия етаж.

Отдел „Изчезнали“ е натикан в дъното на дълъг коридор. Зад гишетото седи слаба жена в тъмнопепеляв костюм. Името върху

табелката ѝ е Мейбъл Уонтък. На снимката не е усмихната, не се усмихва и в момента.

— Добро утро — приветства я Дарби. — Питам се дали сте в състояние да ми помогнете.

Изразът на лицето отсреща казва: *Не разчитай особено на това.*

— Попаднах на известни обстоятелства, които биха могли да имат отношение към някой от случаите на изчезнали лица.

— Не съм в състояние да ви покажа...

— Самото досие не, известно ми е — само инспекторите имат такова право. Искам обаче да разбере дали въпросното лице наистина се води изчезнало.

Мейбъл Уонтък сядва зад отрупано с хартия бюро, украсено с няколко поставени в рамки снимки на два шоколадови на цвят ретривъра. Измъква клавиатура.

— Името?

— Не съм сигурна как точно се изписва, та може да се наложат няколко опита. Какви са параметрите на издирване?

— Най-напред фамилното.

— То е Мастранджело. Ще се опитам да ви го кажа по букви...

ГЛАВА 13

Куп мачка топче изкуствена глина между пръстите си, докато Дарби му разправя за проверката в „Изчезнали“. Информира го за хода на разследването, когато на вратата се показва главата на секретарката.

— Лайлънд иска да те види в офиса си, Дарби.

Самият Лайлънд говори по телефона. Забелязал изправената на входа Дарби, той ѝ дава знак да заеме единствения, разположен пред неговото бюро стол в помещението.

Зад гърба му се виждат куп снимки на облечени в смокинги мъже — вечери и обеди за набиране на средства по всякакъв повод. Ето го и самия Лайлънд, гордия републиканец, хванал под ръка двамата Джордж Буш — младши и старши. Ето го отново Лайлънд, милосърдният републиканец — раздава пуйки на бедните за Деня на благодарността заедно с губернатора. А за да докаже, че притежава чувство за хумор, сред цялата официална пасмина виждаме отново Лайлънд, веселият републиканец, стиснал в ръка „Пълно издание на комиксите в Нюйоркър“, подарено му на някакво литературно тържество.

Дарби си мисли за снимките по стената на Каръл Кранмър, когато Лайлънд приключва разговора.

— Комисарят иска информация за развитието на случая. Остана малко изненадан, като разбра, че още с нищо не разполагам.

— Идвах два пъти — нямаше те.

— За подобни ситуации съществува гласовата поща.

— Предположих, че ще поискаш информацията лично, с оглед на евентуални въпроси.

— Е, сега разполагаш с вниманието ми изцяло.

Лайлънд се обляга назад.

Дарби му разказва най-напред за боята, а след това за следата от подметка.

— Размерът е 43, а логото представлява ясен отпечатък на Ryzer. То съвпада напълно с второто им и последно лого, преди да бъдат погълнати през осемдесет и трета година, за да станат Ryzer Gear.

Според резултатите от моите проучвания са разработили само четири модела, продавани чрез каталози и специализирани магазини предимно в североизточните райони на страната. Говорим за стриктно подбран кръг потребители. Проверих нашата база данни и останах с пръст в уста.

— Ами прати копие на федералните — нека сравнят с тяхната.

— Дори да ги помолим за експедитивност, ще мине поне месец преди да се захванат с нашия случай.

— Нищо не мога да сторя по този въпрос.

— Възможно е ние да успеем. Този следобед говорих с човек на име Лари Емерих. Работил е в лабораториите на ФБР. Първокласен експерт по отпечатъци от подметки. Сега е пенсионер, но работи като консултант от време на време. Не само разполага с всички стари каталози на Ryzer, но поддържа контакти с търговци и разпространители. Освен всичко останало той е готов да погледне нашия отпечатък още сега. Ако сам не успее да установи модела, достатъчно е отпечатъкът да се пусне в програмата на ФБР. А Емерих има връзки там. Цялата работа ще му отнеме максимум един ден.

— И какво взема за такава услуга?

Дарби съобщава цената.

Лайлънд ококорва очи.

— Какво мисли Банвил по този въпрос?

— Още не съм му казала.

— Пожелавам ти успех в разговора.

— Ако откаже да плати, мисля, че ние ще трябва да развържем кесията. Лицето, отвлякло Каръл Кранмър, е правило това и по-рано — поне два пъти.

Лайлънд вече клати глава.

— Няма начин да получа разрешение за подобен разход...

— Нека обясня. Жената изпод верандата, неидентифицираната, смяташе, че аз съм Тери Мастранджело. Накарах ония от „Изчезнали“ да вкарат името в компютъра. Тери Мастранджело е на двацет и две години, живяла е в Ню Брунсуик, щат Кънектикът. Съквартирантката ѝ казва, че излязла за сладолед. Не взела колата — тръгнала пеша. Повече не се появила.

— Откога липсва?

— Над две години.

Лайлърнд се изправя в стола си.

— Тери Мастранджело има син на име Джими — продължава Дарби. — Сега е на осем години и живее с баба си. Само това знам. Нямам достъп до самото досие, така че Банвил ще трябва да го изиска.

— Не би му навредило особено, ако хвърли един поглед във VICAR^[1]. Може пък там да се намери нещо във връзка с вашия отпечатък.

Дарби е сигурна, че Банвил вече е сторил това.

— Това е снимката на Тери Мастранджело.

Лайлърнд я изучава.

— Определено си приличате — заявява той. — И двете сте със светъл тен и кестеняви коси. — Остава снимката върху подложката за писане. — Имаме ли сведения за състоянието на жената, която открихте под верандата?

— Не засега. Още нямаме резултат и от проверката на отпечатъците.

— Значи лицето, отвлякло Каръл Кранмър, най-вероятно я държи затворена някъде — може би на същото място, където е държал Тери Мастранджело и жената от верандата.

— Сега ти е ясно защо припирам толкова много за тази подметка.

— Говорих с Ерн. Кръвта от стената е АВ отрицателна. А тази на Каръл е нулева положителна. Той е открил засъхнала кръв върху края, както и върху блузата. Тази от края съответства на кръвта от стената.

Дарби не разчита особено много на КОДИС. Комбинираната ДНК идентификационна система, макар и супер модерна, е сравнително нова — в нейната база данни са въведени само случаи от последните години. Заради високата цена — всеки тест струва стотици долари — повечето образци, събрани при различни престъпления, се пазят в складовете за веществени доказателства из цялата страна.

— Трейси казва, че краецът е от фабрично произведен килим. Само това знам по въпроса.

Дарби става.

— Чакай малко, искам да ти кажа нещо.

Дарби има известна представа за какво ще стане дума.

— Отвлеченията са като тенджери под налягане. Надуши ли пресата връзката между Каръл Кранмър и непознатата жена — а и двамата знаем, че това ще се случи — под прозорците мигом ще се появи журналистически лагер, а женища от рода на Нанси Грейс ще провеждат всяка вечер обратно броене по телевизията до мига, в който бъде открито тялото на Каръл.

— Известно ми е, че сега живееш с майка си, за да ѝ помогнеш да се справи с... положението — продължава Лайлънд. — Случай като този изисква прекалено много време. Може да стане така, че да не ти остава време за нея. Натрупала си сума ти неизползвана отпуска, а има и такова понятие, като отпуск по семейни причини.

— Някакви забележки по повод служебните ми изяви ли имаш?

— Не.

— Тогава по всяка вероятност резервите ти се основават върху обстоятелството, че предишният ми партньор бе осъден заради фалшифициране на доказателства по случая Нелсън.

Лайлънд сключва ръце зад тила си.

— Аз не съм единствената, която съм ти казала — и то не един път — че нямам нищо общо с това. Голямото жури ме оправда напълно. Не е моя вината, че Нелсън се измъкна, за да извърши следващо изнасилване. Нито пък имам нещо общо с медийното отразяване на цялата бъркотия.

— Това ми е ясно.

— Тогава защо водим отново подобен разговор?

— Защото включването ти в работата по този случай ще накара журналистите да застанат нащрек. Ти си вече телевизионна звезда. Опасявам се да не им хрумне да възкресят случая Нелсън и измъкнат отново кирливите ризи на светло.

— Този случай ще се гледа от медиите под лупа, независимо от това, дали аз работя по него, или не.

Лайлънд замълчава, като оставя Дарби с усещането — не за първи път — че лично за себе си той отдавна е стигнал до някакво становище във връзка с нея. Лайлънд Прат е от онези хора, които предпочитат да наблюдават другите, без те да усещат това, да регистрират думи, жестове и мимики, да ги класифицират по достойнство в оная недостъпна зона на своето съзнание, в която съхраняват преценките си за хората. Дарби, за добро или лошо, често

се улавя сама, че полага двойни усилия, за да му направи впечатление. Прави го и сега.

— Аз мога да се справя с тази задача, Лайлънд. Но ако все пак те измъчват съмнения, ако ми нямаш доверие, кажи го открито и нека обсъдим ситуацията. Престани да ми отказваш достъп до един или друг случай, защото те е страх да не злепоставя лабораторията. Не е честно.

Лайлънд вперва поглед в окачените зад гърба ѝ дипломи и удостоверения. Най-накрая, след продължително мълчание, той я поглежда отново.

— Искам да ме държиш постоянно в течение. Ако не съм тук, оставяш съобщение или ме търсиш по мобифона.

— Дадено — отвръща Дарби. — Друго?

— Ако Банвил се стисне за хонорара на онзи експерт, кажи ми — ще видя какво мога да направя.

Дарби се връща в кабинета, който дели с Куп. Той говори по телефона, докато разлиства книжка с комикси. Преоблякъл се е в джинси и тениска с надпис „Бирата е доказателство за Божията любов към нас и за Неговото желание да ни направи щастливи“.

— Нямам спомен Жената чудо да е с импланти в циците — отбелязва Дарби, след като Куп затваря.

— Това е ново, подобрено издание на Жената чудо.

— Виждам. Така прилича на стриптийзърка.

— Забелязвам, че не си сложила щастливата физиономия. Искаш ли да ти дам да помачкаш изкуствена глина? Няма равна при стрес, истината ти казвам.

— Шефът храни сериозни съмнения по повод на моите способности.

— Я да позная: случаят Нелсън?

— В десетката.

Дарби го информира накратко за разговора си с Лайлънд.

— Защо се хилиш? — пита тя.

— Помниш ли онова момиче, Анджела — излизах с него преди време?

— Оная, дето демонстрира гащи по списанията ли?

— Не, тя е Бритни. Анджела е англичанката с брилянтната халка на пъпа.

— Чудя се как успяваш да ги запомниш всичките.

— Знам, че мястото ми е в Менса. Но както и да е. Та отиваме една вечер с Анджела да пийнем по нещо и аз ѝ разправям за работата. Не щеш ли, споменавам името на Лайлънд. Изглежда в Англия думата „прат“ означава нещо като идиот. Опитай се да не забравяш това в процеса на работата.

[1] Violent Criminal Apprehension Program (Програма за контрол над тежките престъпления). Софтуерът за нея се поддържа на щатско и федерално равнище от ФБР, а базата данни се попълва от всички звена на системата за опазване и прилагане на закона. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

На път за дома Дарби трябва да се отбие на още едно място.

Прясно изкърпана, с още мокра от душа в гимнастическия салон коса, тя влиза във фойето на най-голямата болница в Бостън. Не ѝ се налага да се бави при информацията — пътят към интензивното ѝ е добре известен. Била е вече там, за да се прости с баща си.

На вратата виси надпис: „Изключете мобилните телефони и всякакви електронни уреди преди да влезете“. Дарби изключва телефона си, показва служебната карта на мъжа от рецепцията и пита за състоянието на жената, докарана снощи от Белхам. Мъжът не знае нищо — току-що е застъпил на смяна — и сочи към полицаия, седнал пред вратата на стая в дъното на дълъг коридор.

Няма място за уединение в едно интензивно отделение — стъклените врати позволяват да се гледа във всички стаи. Близки роднини с изопнати от мъка лица чакат реда си да хванат нечия любима ръка — в повечето случаи за последно сбогом.

Спомени за собствения ѝ баща изпълват съзнанието на Дарби и го завладяват изцяло, когато минава покрай празната стая, в която той бе починал.

Възрастният униформен полицаей вдига поглед от списанието за голф и разглежда служебната ѝ карта. Мрежа тънки капиляри краси носа му.

— Изпуснахте цирка — осведомява я той. — Дамата от чардака нападна една от сестрите.

— Какво е станало?

— Набучи я с химикалка. Докторът е при нея. Съветвам ви да не дишате през носа.

Лекарката се е надвесила над неидентифицираната и преслушва сърцето. Под ярката светлина жената изглежда още по-изпосталяла. Поставена е на командно дишане и изкуствено хранене. Крайниците са обезопасени с ремъци, а почти всеки квадратен сантиметър от кожата е покрит с лепенки или превръзки.

Дарби се приближава до леглото и забелязва капки прясна кръв по чаршафа. Измъченото дишане, което чу тази сутрин в линейката, сега е още по-болезнено.

Очите на жената пърхат под изтънели като хартия клепачи. *Какво сънуваш?*

— Вие сте от криминалната лаборатория — обръща се към нея лекарката с изненадващо мек глас, който никак не се връзва с коравите черти на некрасивото ѝ лице.

Дарби се представя. Лекарката се казва Тина Хачкок.

— Надявам се, че не искате резултатите от теста за изнасилване — вече ги взеха.

— Не, просто минавам да видя как е тя.

— Вие не сте ли тази, която я изведе изпод верандата?

— Да, аз съм.

— Така си и мислех. Познах ви — вашето лице е по всички канали.

Браво!

— Научих, че е нападнала някаква сестра.

— Преди около два часа — отворяща лекарката. — Сестрата проверявала апаратурата, а тя я намушкала на няколко места с химикалка. В момента я оперират. Дано ѝ спасят окото.

— Откъде се е снабдила с химикалка?

— Вероятно от планшета, който виси в края на леглото. Ухапала и един полицаи.

Дарби кимва.

— Той се опита да ѝ помогне, а тя реши, че я напада.

— Общото объркване и делириумът са симптоми на сепсис — отравяне на кръвта, предизвикано от токсични бактерии. В дадения случай става дума за *staphylococcus aureus*. Някои от раните ѝ са инфектирани. Третираме ги с широкоспектърен антибиотик, но през последните години тези бактерии са станали изключително резистентни спрямо антибиотици. Като имаме предвид общото ѝ отслабване и парализираната имунна система, прогнозата не е особено розова.

— Каза ли нещо, докато бе в съзнание?

— Не. Изтръгна апарата за командно дишане и направи опит да избяга. Трябваше да я упоим отново, което крие опасности, предвид

слабостта на сърдечния мускул. Не бих искала да я държа упоена по-продължително, отколкото се налага, но и не мога да допусна втори подобен екшън. Имате ли представа коя е тя?

— Още се мъчим да разберем.

Лекарката насочва вниманието си към леглото.

— Както виждате, тя е напълно изтощена. Онова, което се случва в момента, е преминаване на жизнените функции към по-икономичен режим — сърдечният ритъм се забавя и става неравномерен. Повечето коса е опадала поради недостиг на протеини. Сивкавият тен на кожата се дължи на остра авитаминоза. Забелязвате ли този тънък мъхест слой върху кожата? Наричаме го лануго. Наблюдава се обикновено в последния стадий на анорексия. Това е защитна реакция на тялото, нещо като последен опит да запази малкото останала му топлина след огромна загуба на мускулна и мастна тъкан.

Дарби гледа болното, с вид на безстопанствено животно същество, което крее в леглото. Спомня си снимката на Тери Мастранджело. Колко ли време е изтекло от изчезването на тази жена? И какво ли е минало през главата ѝ.

— Може ли да ми услужите с фенерчето? — обръща се тя към лекарката.

— Разбира се — отвръща жената и бърка в джоба си.

Дарби отмята чаршафа и разглежда лявата ръка на пострадалата.

Между превръзките личат, изписани в синьо, миниатюрни букви и цифри: „1ЛН2ДЛДЗДН2ДЗЛ“.

А по-надолу — още два реда:

„2ДДН2ЛНДДВЗДН

ЗЛ2ДНН2ДЛД4Д“

Има и четвърти ред, който не подлежи на разчитане. Лекарката се навежда.

— Какво е това?

— Указания за придвижване, най-вероятно. Посоки.

— Последният знак — буква или цифра — изглежда недовършен. Сякаш е била принудена да спре. Може би в този момент е влязла сестрата.

Дарби си мисли същото.

— Извинете ме за момент.

Експертите от „Идентифициране“ са си отишли вече. Тя звъни в „Оперативни“ и стиска палци Мери Бет да не си е тръгнала. Не е.

Ще мине поне час, преди да пристигне тук с екипировката си. Дарби снима с дигиталния си фотоапарат.

Непознатата е дълбоко упоена и лекарката няма нищо против да освободят коланите, за да осигурят възможност за по-добри кадри. Дарби преглежда цялото тяло, но не открива други надписи.

— Скоро ще пристигне човек от лабораторията, за да направи още снимки. Сигурно ще се наложи отново да разкопчавате коланите.

— Стига да е още под упойка. Все ми се ще да ви попитам: защо не е нападнала и вас?

— Мисля, че ме взема за своя позната. — Дарби изважда визитка и написва върху нея домашния си телефон. Подава я на лекарката. — Ще ви бъда признателна, ако ми звъннете, когато дойде в съзнание. Колкото и късно да е.

— Когато заловите човека, който ѝ е сторил това, надявам се, че ще имате достатъчно здрав разум да стегнете топките на кучия син с копринен конец.

ГЛАВА 15

Дарби помага на Мери Бет с документирането. Когато двете излизат от интензивното, тя включва мобилния си телефон, за да провери съобщенията. Първото е от Шийла, която моли да ѝ се обади. Тревожи се. Това личи от гласа ѝ. Второто съобщение е от Банвил.

Батерията на апарата е почти заминала. Дарби открива телефон върху стената между два автомата за закуски. В другия край на фойето се намира чакалнята на интензивното — неголямо помещение с неудобни столове от пластмаса и купища намачкани от потни ръце списания. Мъж с броеница в ръце се взира в пода, докато някаква жена плаче пред екрана на телевизор, показващ картини от Ирак.

Когато Банвил се обажда, Дарби го осведомява относно последните събития.

— Приемам, че буквите може да са указания за придвижване — казва той. — Питам се каква е ролята на числата.

— Може да е нещо като стенография.

— И единствената, която е в състояние да ни я разгадае, се намира все още под упойка.

— Помолих лекарката да ми съобщи, когато дойде в съзнание — искам да присъствам при разпита.

— Може би това е добра идея. Възможно е твоето присъствие да я успокои. Да се надяваме, че ще дойде скоро на себе си.

— Разбрах, че съм станала телевизионна звезда.

— Някакъв репортер е успял да заснеме излизането ви изпод оная веранда. Обзалагам се, че нашето момче е твърде притеснено.

— Майката държи ли се?

— Колкото всяка друга майка при подобни обстоятелства — отвръща Банвил. — Полицията в Лин посетила последния известен адрес на М. Н. Не живее вече там и — можеш ли да го допуснеш — забравил да сподели тази подробност с контролиращия пробацията офицер. Ще им съобщя за отпечатъка.

— Тъкмо по този въпрос исках да поговорим — казва Дарби и се впуска в обосновка на искането си за наемане на скъпо платения

експерт.

— Това трябва да се обмисли — парира Банвил.

— Експресната куриерска служба приема поръчки до седем вечерта. Емерих обеща да се заеме със случая още утре заран.

— Това са огромни пари за нещо, от което може и нищо да не излезе.

— Какво би казала по този въпрос Каръл?

— Не знаех, че сте на ти с пострадалата. Ще държим връзка.

Дарби чува щракването отсреща. Окачва слушалката с пламнало лице. Вниманието ѝ отново е привлечено от мъжа с броеницата.

За част от секундата вижда себе си, четиринайсетгодишна, с броеница в ръка — крачи по изтъркания килим в очакване майка ѝ да излезе от интензивното, където разговаря с хирурга. Баща ѝ ще се справи. Много нещо е минало през главата на Червения — ще се справи и сега. Бог пази добрите.

Сега, достигнала трийсет и седмата, не е толкова убедена.

Дарби си мисли за своята майка, която я чака у дома, и усеща как студена празнота се настанява в гърдите ѝ, докато крачи към асансьора.

ГЛАВА 16

Даниел Бойл прехвърля зърната на броеницата, докато наблюдава как криминалната инспекторка, привлекателната червенокоска, помогнала на Рейчъл Суонсън да се измъкне изпод верандата, изчезва зад ъгъла. Той се премества на друг стол, когато тя започва да говори по телефона. Чул е почти всичко и с удовлетворение научава, че полицията е открила отпечатъка от подметка, който остави на местопрестъплението.

След като получат и резултат от анализа на кръвта върху кухненската стена, веднага ще се насочат към Ърл Славик. ФБР го издирва във връзка с цяла върволица изчезнали жени, започнала в Колорадо.

Във ФБР не знаят, че понастоящем Славик е жител на Люистън, Ню Хампшир. След като Бойл пусне полицейските кучета по дирята на Славик, те ще намерят в килера му чифт Ryzer номер 43 заедно с куп други безценни вещевени доказателства, които го свързват с изчезването на няколко жени в Ню Ингленд.

Онова, което не дава покой на Бойл, е чутото за надписите по ръката на Рейчъл. Той има представа за това, какво именно означават онези букви и цифри, но те не могат да кажат нищо на полицаите, поне докато Рейчъл не дойде в съзнание и не реши да говори.

Бойл знае, че тя вече е идвала в съзнание и е нападнала медицинска сестра. Ако се съвземе отново, ако успеят да я стабилизират в достатъчна степен с помощта на психотропни лекарства, Рейчъл би могла да разкаже на полицията какво се е случило с нея и останалите жени в онова мазе.

Той още не може да си обясни как е успяла да се измъкне тя самата. Двата чифта белезници бяха добро качество и в пълна изправност. Устата ѝ си беше добре запушена, когато той тръгна за Каръл. А пък и самата Рейчъл е болна — къде е тръгнала на майната си?

Когато се върна при колата, белезниците и парцалът лежах на пода, а вратите бяха отворени.

Никой не е успявал да избяга от него до този момент.

Бойл стисва по-силно броеницата. За пореден път подценява Рейчъл, забравя каква изобретателна путка е тя — по силата на някаква ирония на съдбата именно това най-много харесва у нея. Толкова силно напомня за майка му тази жена.

Преди малко повече от две седмици Рейчъл се направи на болна и когато той влезе в клетката да я види, тя скочи върху него и му счупи носа. Събори го на земята и го рита до загуба на съзнание.

Ключовете, които взе тогава от джоба му, не й помогнаха да отвори катинара на мазето — ключа от него държи в чекмеджето на бюрото си. И точно там я намери — ровеше из бюрото да го търси. А можеше да попадне на мобилния му телефон. Може би тогава е намерила резервните ключове за белезниците, макар той да не е забелязал липсата им. Още не е оправил бъркотията, която създаде това женище.

Трябваше да остави Рейчъл в клетката. Да отиде в Белхам самичък, както го бе замислил отначало, да прибере Каръл и след това, когато се върне у дома, да излезе повторно, за да погребее Рейчъл.

Но се поблазни от идеята да погребее жената до майка си, в гората край Белхам, недалеч от езерото Брукпонд. Години не е посещавал едновременното си гробище — толкова отдавна, че вече е забравил къде точно се намира.

Бойл си има карти за всички свои гробове. Но не може да намери тази за майчиния си гроб. Никак не го бива в ориентирането. Отидоха му близо четири часа в търсене и още толкова — да копае. След като излезе от гората, идеята да погребее и Рейчъл там не му даваше мира дни наред. Само тази мисъл му бе в главата. И ето сега, понеже позволи на желанието да надделе над дисциплината, Рейчъл лежи тук, в най-голямата болница на Бостън.

Вратите на интензивното се отварят и оттам се появява *зашеметяваща* жена с дълги до раменете черни коси и тъмнокафяви очи. Тя е млада, с безупречни черти на лицето и съвършена кожа. Носи прилепнали стилни джинси, черни обувки с висок ток и къса блуза, загатваща предизвикателно част от мекия ѝ плосък корем. Бойл преценява, че е някъде преди средата на двайсетте. Младата жена влиза в чакалнята и вади пакетче книжни кърпички. То се оказва

празно. Хвърля го в кошчето за боклук. Всички опечалени мъже наоколо са вперили погледи в нея.

Жената съзнава, че ѝ се възхищават. Вместо да седне, тя закопчава догоре палтото си и обръща гръб. Майката на Бойл правеше същото, когато усети, че я зяпат мъже, които не харесва. Ако бяха обаче красиви, тя им отдаваше цялото си внимание. Ако бяха богати — тялото си.

Младата жена кръстосва ръце пред гърдите си и се вторачва във вратите на интензивното. Очаква някого. Не съпруга. Няма пръстени по ръцете. Може би приятеля си. Не. Един приятел би излязъл заедно с нея.

Видимо е разстроена, но няма да заплаче. Не и тук, пред тези хора.

Бойл би могъл да я разплаче. Да я принуди да се моли. В състояние е да я накара така бързо да се освободи от тежкарската поза, както змия не може да излезе от кожата си.

Той взема пакетчето салфетки, става и се приближава до нея. Долавя аромата на парфюма ѝ. Някои жени не умеят да подбират подходящия. Тази може.

Бойл предлага пакетчето. Жената се извърща, видимо раздражена от намесата. Изразът ѝ омеква донякъде, когато съзира костюма и връзката, хубавите обувки. Той носи венчална халка и ролекс. Видът му е професионален и изискан. Внушава доверие.

— Нямах намерение да ви безпокоя — заговаря Бойл, — но реших, че може би се нуждаете от това. Аз вече свърших едно пакетче.

След миг колебание тя взема салфетка и внимателно — за да не развали грима си — я допира до ъгълчетата на очите си. Не му благодари.

— Имате ли някого там? — пита тя, като кимва към интензивното.

— Майка ми — отвърща Бойл.

— Какво ѝ е?

— Рак.

— Какъв?

— На панкреаса.

— Баща ми е с белодробен.

— Съжалявам — казва Бойл. — Пушеше ли?

— По две кутии на ден. Ще ги откажа. Бога ми. — Тя се прекръства, за да подчертае сериозността на думите си. — Съжалявам, ако съм проявила грубост. Просто... това проклето чакане. Уморих се да чакам... смъртта на баща си. Може да звучи коравосърдечно, обаче толкова го боли. А и тия доктори. Много обичат да ги чака човек. И в момента съм в очакване на Негова Светлост.

— Знам какво ви е. Ще ми се да имах близки, на които да се опра, но съм единствено дете, а баща ми почина преди години.

— И аз съм в същото положение. Баща ми е цялото семейство. Когато си отиде — тя поема дълбоко дъх, — оставам самичка.

— Нямате ли съпруг?

— Нито съпруг, ни приятел, нямам майка или деца — само аз.

Бойл си представя празната клетка в мазето и се пита дали някой ще потърси тази жена, ако вземе да изчезне. Досега не му е падала такава красавица. Тежи точно колкото е необходимо. По-тежките изкарват повече време в мазето. Кльощавите не изтрайват дълго, освен ако не са младички, каквато е Каръл.

— Наблизо ли живеете? — интересува се Бойл. — Питам само защото ми се струва, че съм ви срещал из квартала. Къщата ми е отсреща, в Бийкън хил.

— Аз съм от Уестън, но често идвам в Бостън. Имам приятели във вашия квартал. Как се казвате?

— Джон Смит. А вие?

— Дженифър Монтгомъри.

— Баща ви да не би да е Тед Монтгомъри, строителният предприемач? Има цял куп жилища в моя район.

— Не, занимава се с парфюми.

Бойл ще открие без проблем адреса. Някакъв лекар се появява, забелязва Дженифър и се приближава.

— Късмет — пожелава ѝ Бойл, преди да се вмъкне в интензивното.

Там бързо оглежда обстановката — насочените към рецепцията охранителни камери, медицинската апаратура, която следи състоянието на всеки от пациентите. В дъното на коридора седи униформен полицаи — явно пред вратата на Рейчъл. Камерите са без значение — при следващото посещение ще промени външния си вид. Сестрата зад бюрото го наблюдава.

— С какво мога да ви помогна?

— Дали имате пакетче кърпички? Братовчедка ми е много разстроена.

— Разбира се.

Докато тя се обръща, за да му услужи, Бойл запаметява имената от списъка на посетителите и си напомня, че трябва да впише своето, без да оставя отпечатъци.

Бойл взема пакетчето, благодари и пита:

— В коя стая е господин Монтгомъри? Искам да му оставя едно видео за утре.

— Двайсет и втора. Дано лентата ви е VHS. Не разполагаме с DVD апарати.

Бойл намира стаята на Монтгомъри. Три врати след тази на Рейчъл. Идеално.

Излиза от интензивното и поема по коридора. Пуска полученото от сестрата пакетче в кошчето за боклук.

Докато чака асансьора, мисълта му се връща към Дженифър Монтгомъри. Тя е млада. Това е важно. По-младите издържат изпитанието. Жените в края на четирийсетте или началото на петдесетте не изтрайват дълго. Хич не обича да взема такива, но трябва да се снабдява с индивиди от всякаква възраст, цвят и ръст, за да не позволи на полицията да изгради психологически профил. Много е писано по въпроса, а и Мрежата му е подръка — информация колкото щеш.

Бойл се сеца за следователката с червената глава. Досега не е отвличал полицайка. Тази определено е боец. Също като Рейчъл.

Вратата на асансьора се отваря. Бойл пъха ръце в джобовете си и опипва отвора на пластмасовите пликосе, в които държи напоените с хлороформ тампони. Винаги са с него, в случай че попадне на подходящ обект, и винаги по един във всеки джоб — правило, установено в нощта преди много години, когато отвлече онова младо момиче от дома на приятелката, която го бе видяла в гората...

Бойл спира. Тази червена коса, този остър поглед на зелените очи... Не... няма начин да е същата.

Бойл прогонва тази мисъл. Ще я остави за у дома. Започва да си мечтае за всичките прекрасни неща, които би могъл да извърши с Дженифър Монтгомъри в своето мазе.

ГЛАВА 17

Дарби паркира зад патрулната кола, спряла пред къщата на Кранмър. Улицата е зловещо пуста. Тя бе очаквала медийна лудница.

— Къде е народът? — обръща се към полицая, който дреме зад волана на патрулката.

— В града, на пресконференция. И майката е там.

— Ще поогледам наоколо.

— Викай, ако ти трябва нещо.

Снощи и рано тази сутрин тя е обработила цялата къща и пространството под верандата. Огледала е наоколо с помощта на фенерче, но без резултат.

И все пак, докато оглежда отново земята и храстите, тайничко се надява да е пропуснала нещо, което би помогнало да се разчупи целият случай. След две щателни обиколки усилията ѝ остават възнаградени единствено от кал по обувките и бодли по панталона.

Застанала в алеята за паркиране до колата на момчето, тя диша дълбоко, за да уталожить възмущението си. Гаснещата слънчева светлина обагрят в тъмночервено стъклата на прозорците и локвите наоколо.

Добре, известно ни е, че си паркирал в алеята, а сетне си проникнал в къщата, най-вероятно с помощта на ключ, понеже липсват следи от взлом. Застрелял си момчето, а след това си отвлякъл Каръл след кратка схватка при кухненската врата. Макар да е късно, дъждовно и бурно, не можеш да си позволиш да я измъкнеш навън ритача и пищяща, тъй като би могла да събуди някого от съседите, и затова я докарваш до безсъзнание, преди да излезеш. Мяташ я на рамо — така е по-лесно, а и ръцете ти остават свободни. Слизаш по стълбите и бързаш към пикапа. Използваш пикап, защото в него можеш да возиш един-двама души незабелязано. Отваряш вратата и полагаш Каръл до нашата непозната, само че нея я няма там.

Дарби си представя престъпника — той тича паникьосан насамнатам, върти глава във всички посоки под поройния дъжд, търси

изчезналата непозната.

Докъде е стигнал в търсенето? И колко време му е отнело то? Дали е карал из околните улици с надежда да я открие? Какво го е принудило да се откаже и да поеме към дома?

Хрумва ѝ друга мисъл, която я кара да посегне за бележника и химикалката в джоба на ризата си: ами ако е останал наблизо и е видял как извеждат жената изпод верандата? Ако е проследил линейката? Записва си да каже на Банвил да усилят охраната в интензивното.

Дарби се пита какво ли му е било на изрода, когато е установил, че изплъзналата се жертва се е намирала буквално под носа му, скрита зад някакъв контейнер за боклук под верандата.

А какво е търсела тази жена в пикапа?

Възможен отговор: предстояло е да се отърве от нея поради крайното ѝ изтощение.

А къде се е готвел да скрие тялото?

Не, надали би го захвърлил просто така. Най-вероятно е щял да го зарови. Дали е възнамерявал най-напред да отвлече Каръл, а след това да погребее непознатата някъде в района на Белхам?

Твърде рисковано. Ами ако Каръл дойде в съзнание? Сложил един път ръка върху нея, той би искал да я прибере час по-скоро.

Дарби се приближава до верандата. Малката боядисана в бяло врата е запечатана с полицейска лепенка. Притиска чело към хладното, влажно дърво.

Този път здравата го изпързях, Тери. Знаех какво смята да прави, когато ме качи в колата, и бях подготвена.

Хлопва се врата на лека кола. Дарби се обръща и съзира Даян Кранмър да крачи по алеята, стиснала в ръка поставена в рамка снимка на дъщеря си. Напомня на Дарби за жените, които вижда понякога в най-изисканите барове на Бостън — жени от бедните квартали, които се стараят да изглеждат очарователни и примамливи, за да пипнат мъже, които да ги измъкнат от мизерната им работа и дважд помизерния живот.

Майката на Каръл забелязва служебната значка.

— От полицията ли сте?

— Да.

— Може ли да ви попитам нещо?

Очите на жената са подпухнали и зачервени от плач.

Униформеният, с когото Дарби разговаря преди малко, сега се е приближил и се обажда:

— Госпожо Кранмър, не бихме ли могли...

— Не мърдам отгук — заявява майката на Каръл. — Искам да й задам няколко въпроса. Имам право да знам какво става и да не сте посмели да ми кажете, че не е така. Започва да ми идва до гуша от начина, по който ме разигравате.

— Всичко е наред — успокоява Дарби полицая. — Остави ни за малко.

Мъжът оправя фуражката си и се оттегля.

— Благодаря ви — казва майката на Каръл. — А сега ми кажете, моля, как се развива разследването?

— Полагаме всички усилия.

— Което е вашият начин да ми съобщите, че няма да ми кажете абсолютно нищо. Моята дъщеря изчезна. *Моята*. Това нищо ли не ви говори?

— Госпожо Кранмър, правим всичко, което ни е по силите, за да намерим...

— Много ви моля, умолявам ви да не започвате всичко това отначало. От двайсет и четири часа само това слушам. Всичко живо си счупва краката от търсене, всеки различава някаква диря — добре, това ми е известно. Отговорих на всичките ви въпроси, а сега е мой ред да питам. Бихте могли да започнете с отговор на следното: коя беше тази жена под верандата ми?

— Бих ви посъветвала да разговаряте с инспектор Банвил...

— Ами ако дъщеря ми е мъртва? Тогава ще си направи ли някой труда да говори с мен?

Гласът на Даян Кранмър се пречупва. Тя здраво притиска към гърдите си снимката на дъщеря си.

— Напълно ви разбирам — проговаря Дарби.

— Имате ли деца?

— Не.

— Как тогава можете да стоите пред мен и да твърдите, че разбирате какво ми е?

— Може би сте права — няма как.

— Когато имате деца... когато изпитате любов към тях... тя е повече, отколкото сърцето може да поеме. Толкова е много, че може да

направи то да се пръсне. Така се чувства човек. И сто пъти по-лошо, когато си мисли, че те са наранени и чакат някъде да им се помогне. Но това е непонятно за вас. За всички вас това си е само професия. Когато я намерите убита, всички ще се приберете по домовете си. А аз какво да правя? Отговорете ми на този въпрос.

Дарби не знае какво да каже, а чувства, че трябва да каже нещо.

— Съжалявам.

Майката на Каръл не може да я чуе. Тя е обърнала гръб и се отдалечава.

ГЛАВА 18

Гледачката на Шийла, Тина, сипва храна в една чиния, когато Дарби влиза в кухнята.

— Как е тя?

— Денят ѝ мина добре. Мнозина приятели се обаждаха да кажат, че са те видели по телевизията. И аз те видях. Много смело бе да се завреш под онази веранда.

Дарби си спомня деня, в който Шийла оповести диагнозата, начина, по който нейната майка държеше ръцете си, твърда като стомана, докато самата Дарби се срина.

Лекарят откри петънцето по време на рутинен преглед. Бостънски хирург изрязва голяма част от кожата, както и множество лимфни възли. Но не съумя да я отърве от тумора, загнездил се вече в белите дробове.

Шийла отказа да се подложи на химиотерапия, понеже ѝ беше ясно, че това няма да помогне. Две експериментални лечения се провалиха. И сега е просто въпрос на време.

Дарби хвърля раницата върху един стол. Край задната врата са оставени два кашона, пълни с внимателно подредени дрехи. Вижда се розов кашмирен пуловер. Купила го е за майка си миналата Коледа. Дарби го изважда от кашона и в същия миг я разтърсва като електрически ток споменът за Шийла, застанала пред дрешника на Червения. Месец след погребението му. Майка ѝ, преглътнала сълзите, докосва една от фланелените му ризи, а после бързо дръпва ръка, като ухапана.

— Майка ти поразчисти някои дрехи днес — казва гледачката. — Каза ми да ги оставя в черквата на път за дома. За благотворителния им фонд.

Дарби кимва. Опаковането на дрехи е начин, по който Шийла си помага да надмогне мъката.

— Аз ще ги занеса — казва Дарби.

— Наистина ли? Няма да ми дотежи и на мен.

— Така или иначе минавам оттам на път за работа.

— Преди да ги занесеш, може би е добре да прегледаш джобовете. Виж какво намерих. — Подава снимка на бледа жена със сбръчкано лице, руса коса и сини очи, заснета на нещо като пикник.

Дарби не знае коя е тя. Остава снимката до приготвената за майка ѝ чиния.

— Благодаря, Тина.

Шийла седи в леглото и чете нов криминален роман. Дарби е облекчена при вида на меката светлина от две настолни лампи. Тя прави лицето на майка ѝ да изглежда по-малко изпито, не така болезнено. Останалата част от нея е скрита под завивките.

Дарби оставя подноса с храната в скута ѝ, като внимава да не докосне венозната система с морфин.

— Разбирам, че си прекарала добре деня.

Шийла взема снимката.

— Това пък къде го откри?

— Тина го намерила в задния джоб на едни джинси, които си приготвила за дарение. Коя е тя?

— Дъщерята на Синди Грийнлиф, Реджина. Двете играехте заедно. Преселиха се в Минесота, когато ти беше на пет, мисля. Синди ми прати една коледа картичка с образа на Реджи.

Шийла хвърля снимката в кошчето за боклук и поглежда бегло към стената зад телевизора.

След като ѝ поставиха диагнозата, тя домъкна всички снимки от мазето, извади други от албумите и нареди да ги рамкират и да покрийт с тях всеки квадратен сантиметър от стената пред нея, та да ги гледа непрекъснато от леглото.

Видът им сега кара Дарби да си спомни стената пред стаята на Каръл Кранмър. После мисълта ѝ се връща към нейната майка и казаното за това, че сърцето не е в състояние да поеме цялата любов към детето. Тази любов е всепоглъщаща и всеобхватна. Оставаш в нейната власт докато си жив.

— Онази жена под верандата изглежда като умираща от глад.

— Отблизо е още по-зле. Цялата бе в синини, белези и рани.

— Какво ѝ се е случило?

— Нямам представа. Не знаем коя е и откъде е. Лекуват я в голямата болница. В момента е упоена.

— Знаеш ли какво ѝ е?

— Сепсис.

Дарби разказва на майка си за своя разговор с лекарката и случилото се в болницата.

— Шансовете за оздравяване при сепсиса зависят от общото състояние на пациента, от ефикасността, с която се бори антибиотикът срещу инфекцията, както и от състоянието на имунната система на заболялия — казва Шийла. — От онова, което разправяш за състоянието на сърцето и отказа на някои органи да функционират, излиза, че твоята непозната е изпаднала в септичен шок. Лекарката е в крайно неизгодна ситуация — трябва да лекува сепсиса, а в същото време да я държи под упойка.

— Значи изгледите не са добри.

— Така ми се струва.

— Моля се на Бог да дойде в съзнание. Може би знае къде да търсим Каръл — изчезналото момиче. Каръл Кранмър.

— Видях по телевизията. Има ли някакви следи?

— Крайно недостатъчни. Да се надяваме, че скоро ще попаднем на нещо.

Да се надяваме. Надежда. Глупости на търкалета. Дарби усеща нервите си изтънели и оголени.

Отпуска се върху стария люлеещ се стол на баща си. Донесли са го от долния етаж и са го поставили до леглото, за да може Дарби да спи в него през нощта.

Отначало го прави от желание да бъде подръка, в случай, че майка ѝ се събуди и поиска нещо. Сега трябва да е до нея, за да има възможност да ѝ каже последно сбогом, когато настъпи часът.

— Преди малко срещнах майката на Каръл — обажда се Дарби. — Докато говорехме и я гледах, сетих се за майката на Мелани. Помниш ли Коледата след изчезването на Мел? С теб отивахме към мола или другаде, когато от колата видяхме родителите ѝ да прикачват нейната снимка на един телефонен стълб.

Шийла кимва, а изтънелите черти на лицето ѝ се свиват при спомена.

— Всяка жива душа в града знаеше за Виктор Грейди, а родителите на Мел стояха навън, в кучешкия студ, и не искаха да се простят с надеждата, отказваха да се изправят с лице пред истината. Поисках да спреш колата, но ти продължи.

— Не исках да страдаш още. Достатъчно ти мина през главата.

Дарби си спомня фигурата на госпожа Крус в страничното огледало: обърнала гръб на вятъра, притиснала снопа плакати към гърдите си, за да не ги отвее из околността. Фигурката ѝ става все по-малка, докато накрая изчезва напълно и точно в този миг на Дарби ѝ се иска да отвори вратата и да се втурне на помощ.

Дали любовта на Хелена Крус е все така силна днес, след две десетилетия? Или е претръпнала, научила се е как да я заглушава и да прави болката не толкова остра?

— С нищо не би могла да им помогнеш — обажда се Шийла.

— Знам. Знам също, че ме обвиняваха за случилото се с Мелани. И може би все още го правят.

— Случилото се с Мелани не е по твоя вина.

Дарби кимва.

— Когато видях израза върху лицето на Даян Кранмър, ми се прииска да ѝ помогна по някакъв начин.

— Но ти ѝ помагаш.

— Изглежда не правим достатъчно.

— Никога не е достатъчно — казва Шийла.

ГЛАВА 19

Даниел Бойл отключва мазето и минава край бюрото, край компютърните монитори и манекените, облечени с костюмите, които използва. Онова, което му трябва, се намира в съседното помещение. Изважда ключове и отваря шкафа за документи.

Папките са подредени хронологически, като най-новите му начинания са най-леснодостъпни. По-старите са отдолу. Папката с надпис Белхам е в дъното.

От нея се посипва прах, когато разлиства старите вестникарски изрезки с материали за Виктор Грейди. Най-отзад има снопче моментални снимки.

Цветовете са избледнели, но чертите на Мелани Крус се открояват ясно. Застанала е зад заключената решетка на винарската изба. Останалите пет снимки показват какво ѝ е сторил. Бойл се взира в снимките и усеща настъпващата ерекция.

Той бе правил и други снимки — на мъртвата Мелани, просната на земята в белхамската гора. Те заедно с картата на местността, където я погребва, изгоряха по време на пожара. Бойл си спомня как го подпали, но не се сеца къде погребва Мелани Крус или останалите жени.

Взема няколко снимки на момиче с червени коси и поразително зелени очи. Освобождава ги от ластичната гривна и ги разгръща.

Името на момичето е Дарби Маккормик. Много прилича на следователката, която срещна в болницата.

Дали е тя?

Бойл взема мобифона, за да поиска от информацията номера на полицейската криминална лаборатория. Операторката го свързва. Миг по-късно вече слуша автоматичния глас, който го инструктира по какъв начин да се свърже с един или друг служител на лабораторията. Възможностите са две: да набере вътрешен номер или първите четири букви от фамилното име.

Той набира буквите и разглежда няколко снимки на масивна блондинка на име Саманта Кент. Бойл си спомня как тя отказа да се

храни. Как отслабна и се разболя. Как я откара в гората на Белхам, за да я удуши, и как бе видян от Дарби Маккормик и двете ѝ приятелки — Мелани Крус и русокосото момиче, което закла по-късно. Ама че бъркотия се заформи тогава. Тъкмо се мъчи да си спомни името на русата, когато чува гласа на телефонния секретар:

— Свързали сте се с кабинета на Дарби Маккормик. В момента отсъствам...

ГЛАВА 20

Бойл оглежда стените, покрити със снимки на жени, които е отвличал в течение на годините. Понякога остава така загледан часове наред, потънал в спомени за онова, което бе направил с всяка една от тях. В приятни мисли времето минава бързо.

Близо до долния ъгъл е прикрепена снимката на Алиша Крос. Живееше през две преки, отвъд гората, зад неговата къща. Караше колело по дълъг и пуст път, когато спря до нея.

Бе твърде уплашена, твърде слаба, за да се съпротивлява. А Бойл — на шестнайсет години и много силен.

Цяла седмица — втората от парижката ваканция на неговата майка — полиция и доброволци претърсваха гората и цялата околност. Бойл ги наблюдаваше през прозореца на спалнята. В продължение на три дни търсеха и около неговата къща. Спомня си дългите летни следобеди, в които седеше край прозореца и слушаше майката на Алиша да повтаря неуморно нейното име, докато той тръпнеше във възбуда. Нощем се спускаше в избата и освобождаваше Алиша от въжетата. Понякога я гонеше из тъмнината — има много места за скриване в тази изба.

Макар и това да бе забавно, нищо не можеше да се сравни с горещия, ослепителен пристъп на възбуда, който го обзе, докато я душеше.

В нощта, когато я уби, не можа да заспи. Прекрасно бе чувството, което го завладя, докато я убиваше, но не така пълно като онова, което извика в душата му страхът в нейните очи, вперили поглед в броеницата на пода, докато ръцете немощно стискаха въжето около шията.

Бойл бе обзет от неописуемо чувство за могъщество. Не заради възможността да убие — това е прекалено лесно. Онова, което е в неговите ръце, е възможността да променя, да оформя човешките съдби. Способен е да влияе върху околния свят, както му се хареса. В ръцете му е съсредоточена силата Божия.

Рано на другата сутрин, докато бе все още тъмно, Бойл се отпрати в гората с лопата в ръка. Когато се върна за тялото, завари майка си в кухнята, завърнала се преждевременно от Париж. Не обясни защо, нито се интересува поради каква причина дрехите му са окаляни, а сам той е цял в пот. Накара го да качи куфарите и покупките ѝ горе, в спалнята, и прекара остатъка от деня в сън.

Късно през нощта спусна тялото на Алиша в гроба. Бойл застана над трупа, потънал в необяснима тъга. Не трябваше да я убива. Трябваше да я души, докато загуби съзнание. Така би могъл да го прави колкото пъти си поиска.

Дочу шум от счупена клонка. Обърна се и съзря собствената си майка. Чертите ѝ се открояваха съвсем ясно под лунната светлина. Тя не изглежда ядосана, печална или разочарована — видът ѝ бе напълно безразличен.

— Заравяй я по-бързо — обади се тя.

По време на дългия път назад не проговори. Той се питаше какво ли предстои. Преди две години, когато го хвана да души котка, тя го изпрати в стаята му. Изчака да заспи, след което се промъкна и го прасна с металната тока на някакъв колан. Белегът си стои до ден-днешен.

Майка му заключи вратата отвътре.

— В къщата ли я държа?

Той кимна.

— Покажи.

Той го прави. Броеницата на Алиша лежи на пода. Сигурно е паднала от джоба му.

— Вдигни я — заповяда майката.

Той се подчинява. Докато се изправи, тя е заключила и вратата на избата.

По време на двуседмичната си изолация ползва същата кофа, която бе служила и на Алиша за естествените ѝ нужди. Спи върху студения цимент под. Майка му не се вестява. Не му носи храна.

Заклучен в студения мрак, който не се стопява нито за миг, Бойл не се оплаква и не зове своята майка. Използва времето целесъобразно, обмисля какво ще прави занапред.

Има някои вълшебни идеи във връзка с майка си.

Един ден го събуждат гласове. В съседното помещение има вентилационен отвор и той чува майка си да разговаря с някакви хора — полицаи. Сама ги е повикала. Паника стиска гърлото му, но бързо отстъпва при звука на бабиния глас.

— Не можеш го държа долу вечно — заявява Офилия Бойл.

— Чудесно — отвърща майката. — Можеш да си го вземеш у вас. И без това мисля, че има нужда да поживее с баща си. Къде да го заведе — в клуба му, или в службата?

А на самия Бойл са казали, че баща му е загинал при автомобилна злополука още преди Бойл да се роди.

— Това не му е за първи път на твоя Даниел — продължава майката. — Казах ти за животните из района, които изчезваха преди година, и нека не забравяме как Марша Ериксън го хвана да наднича в спалнята на дъщеря ѝ посред нощ.

Бойл си спомня своя братовчед, Ричард Фаулър. Той е приятелят на Марша. Бил е няколко пъти в къщата ѝ, открадна пари оттам, както и чифт копринени гащички. Ричард сложи приспивателно в бирата на Марша, а когато тя заспа, звънна на Бойл да дойде и той. Тя бе в безсъзнание. Двамата си прекараха превъзходно в игри с Марша в собствената ѝ спалня. Родителите ѝ бяха заминали за уикенда.

След този случай Бойл често се събужда посред нощ със спомен за стореното на Марша. На няколко пъти се осмеляваше да приближи прозореца и да я гледа как спи, като си представяше всички нови и прекрасни неща, които може да ѝ направи — но този път докато е в пълно съзнание. Много по-приятно е, когато се съпротивляват. Сеца се за проститутката, която Ричард удуши върху задната седалка на собствената му кола. Тя не молеше за пощада, не обърна поглед към Бога, а се бореше като тигрица с все сили и Ричард би могъл да пострада, ако не се беше намесил Бойл с един голям камък в ръка.

Гласът на баба му го изважда от приятния спомен:

— Даниел си е твой проблем, Касандра. Ще трябва сама да решиш...

— Искам да се разкара.

— Ти пропусна своя шанс. Казах ти за оня доктор в Швейцария, който щеше да те отърве от копелето с една проста операция, но ти категорично отказа, понеже искаше да го изнудваш...

— Онова, което исках, мамо, бе да ме предпазиш от собствения ми баща. Той се завря в леглото ми, пъхна ръка между...

— Достатъчно си ме наказвала, Касандра, без съмнение успешно се възползва от всички обстоятелства. Задоволих изцяло желанията ти. Купих ти тази чисто нова къща. Дадох ти един куп неща, освен чудовищната сума пари, която поиска. Профука я цялата, но повече не давам пукната пара.

— Забравяш все пак, че онова нещо долу е твой син, не мой. Защото забременях от татко.

— Касандра...

— Разкарай го от главата ми. Или аз ще го сторя...

След още няколко дни бабата отваря вратата. Нареща му да се изкъпе и да облече най-новия си костюм. Той го прави. Казва му да се качи в колата. Прави и това. След четири часа го сваля пред портала на военно училище, което е специализирано в обучение на — както тя се изразява — проблемни деца, и нарежда по никакъв повод да не звъни у дома. Тя лично ще се оправя с всички финансови въпроси. Дава му един телефонен номер.

Бойл не го използва нито веднъж. Единственият човек, с когото разговаряше, бе и едничкият, който имаше желание да го чуе — братовчедът Ричард.

През двете прекарани в училището години Бойл се научи на дисциплина. Завърши и се записа в армията. Там свикна да слага планирането и организацията над онази тайна вътрешна нужда, която избухваше в душата му като супернова. Същата дисциплина трябваше да приложи и сега, в този случай.

Даниел Бойл, четирийсет и осем годишен, отива в другата стая и се взира в синкавото сияние на шестте монитора, подредени върху един рафт. Клетката на Рейчъл Суонсън е тъмна. Останалите пет са заети. Всички спят. Каръл Кранмър сякаш започва да се пробужда.

ГЛАВА 21

Клетъчният телефон на Бойл звъни. На заден план се чува шум от улично движение. Ричард. Винаги звъни от обществен автомат. Толкова е предпазлив.

— Все си мисля за Рейчъл — започва той. — Пазиш ли още оня колт?

— Пазя го.

— Това е добре. Чуй ме сега хубаво. Искам да върнеш Каръл в Белхам.

— Не.

— Дани, трябва да се отървем от нея.

— Нямам такова намерение.

— Ще я закараш обратно в Белхам.

— Няма.

— Ща я изкараш в гората и ще я гръмнеш в тила, а тялото остави на открито. Искам да я намерят в най-кратък срок.

— Ще я подържа известно време — упорства Бойл.

— След като я застреляш, искам да оставиш по тялото и под ноктите следи от кръвта на Славик. Полицията ще приеме, че се е борила с него, преди да загине. Разследването ще установи, че кръвта е от Славик. Резултатите ще съвпадат с тези от пробата, взета в кухнята.

— Нека си поиграем мъничко с Каръл. Знаеш какви стават момичетата, когато за първи път се озоват в мазето.

— Не можем да рискуваме. Полицията не бива да открие нищо, което да я свърже с Рейчъл.

— Ами с нея какво ще правим?

— Още го обмислям.

— Тя е в Голямата болница. Знам номера на стаята й.

— Ще поговорим за това, когато дойда. Пристигам до час-два.

— Чакай малко. Искам да ти кажа нещо. Свързано е с Виктор Грейди.

— Грейди ли? Той пък какво общо има с тази работа?

— Помниш ли имената на трите момичета, дето ме видяха, когато душах Саманта?

— Знам, че две от тях са мъртви.

— Имам предвид третата. Червенокосата на име Дарби Маккормик.

Ричард замълчава.

— Тийнейджърката, дето си остави раницата в гората. Ти отиде у тях, а тя ти счупи ръката с чук...

— Знам какво направи.

— А знаеш ли, че е следователка към Бостънската криминална лаборатория?

Ричард отново мълчи.

— Работи по случая на Каръл Кранмър — съобщава Бойл.

— Делото Грейди е приключено.

— Не ми харесва мисълта, че оная души наоколо.

— Майната му на Грейди. Той е затворена страница. Пригответи Каръл.

— Нека я оставим само за тази нощ. Дай ми само една нощ...

— Прави каквото ти се казва — непреклонен е Ричард.

Бойл е готов за секунди.

Пъха револвера в подраменен кобур. Пуска заглушителя в десния джоб на сакото, та да му е подръка. Напоените с хлороформ тампони, залепени в пластмасови торбички, са вече по местата си. Напомня си да пореже Каръл и да вземе малко от кръвта ѝ. Ще подхвърли следи в дома на Славик. Фасулска работа. Разполага с ключове и от къщата, и от бараката му. Бойл е на път да заключи шкафа, но преди това отваря едно чекмедже и вади старата маска, направена от слепени ивици плат. Не я е използвал от години. Нахлузва я с усмивка и сваля въжето от стената.

ГЛАВА 22

Каръл Кранмър седи върху нар, завита с вълнено одеяло, което е твърдо и драска кожата ѝ на оголените места от тялото. Няма представа от колко време е будна. Дава си сметка, че вече не е облечена в ризата на Тони. Сегашните ѝ дрехи — малко тесен анцуг и торбеста блуза — миришат на перилен препарат.

Не си спомня да са я събличали. Единственият спомен, който се върти из съзнанието ѝ отново и отново, е този за непознатия, запушил устата ѝ с вонящ парцал.

Каръл заравя пръсти в косите си. *Това не може да се случва с мене. Днес трябва да съм на училище. Трябва да обядвам с Тони, а след това да ходя с Кари до мола, защото в „Абъркомби & Фич“ ще правят голяма разпродажба, а аз, като добро момиче, съм си спестила пари от гледане на деца. Нямам никаква работа тук. Защо, о, Господи, ми се случва всичко това?*

Паниката се надига като чудовищна вълна и я залива цялата. Каръл си поема дъх с усилие и всичкият страх и ужас на света се стоварват отгоре ѝ, вкопчват се в гърлото ѝ и тя започва да пищи в тъмното помещение, пищи, докато гласните ѝ струни се втвърдяват като въжета, до мига, в който губи напълно сили.

Тъмнината не се разсейва. Каръл затваря очи и се моли Богу, моли се от все сърце. Отваря очи. Тъмнината си е все така наоколо. Пишка ѝ се. Дали няма тоалетна, скрита някъде в непрогледния мрак на помещението?

Каръл спуска нозе от нара и усеща ръба на нещо твърдо под ходилото си. Протяга ръка надолу и го опипва. Оказва се картонен поднос с опакован сандвич и кутийка сода отгоре. Нейният похитител не само я е облякъл, но си е направил труда и да я завие с одеяло, за да не мръзне, както и да остави храна.

Каръл бърше сълзите от очите си. Развива сандвича и отхапва. Фъстъчено масло и конфитюр. Отпива от содата. Оказва се „Маунтъндю“ — любимата ѝ марка.

Докато се храни, през ума ѝ минава за миг мисълта за това, че престъпникът може да се окаже собственият ѝ баща. Никога не го е виждала — дори името му не знае. Майка ѝ го нарича „донора“ и това е всичко.

Ако наистина баща ѝ я е отвлякъл — такива истории постоянно пълнят новините — той не би я заключил в тъмна стая. Не, баща ѝ не я е довел на това място. Някой друг го е сторил.

Каръл допива содата с мисълта за това, дали в помещението няма ключ за лампа.

Стената зад нея е също така грапава, подобна на гласпапир, какъвто е и подът под нозете ѝ. Бетон навярно. Опипва стената нагоре-надолу, но не намира ключ. Което не значи, че такъв липсва.

Каръл прави опит да се ориентира в обстановката. Добре, това е краят на нара. Две алтернативи: наляво или надясно. Решава да опита наляво и отново опипва стената, докато брой стъпки в търсене на електрическия ключ. Стига до осемнайсет и стената свършва. Може да продължи само наляво. Девет стъпки и пищялът ѝ се блъсва в твърд предмет. Напипва нещо студено и гладко. Продължава да шари с ръце и докосва вода. Тоалетна. Това е добре. Пишка ѝ се, но това може да почака. Продължава нататък.

Десет стъпки — и се натъква на умивалник.

Още осем и напипва крановете на душ. Завърта лекичко единия и чува шум от движение на вода в тръба. След миг тя плисва върху главата ѝ. Заключена е в малко помещение с нар, тоалетна, умивалник и душ. Някъде съвсем наблизо *трябва* да има ключ за лампа. Нейният похитител няма да я остави съвсем на тъмно, нали така? *Моля те, Господи, нека намеря този ключ.*

Още шест стъпки и стената свършва. Още десет. Стената завива наляво и Каръл я проследява с длани, докато брой: едно, две, три. Стой. Какво е това студено и грубо нещо? Метал. Движи ръце по него — нагоре, надолу и встрани.

Това е врата, която не прилича на никоя друга. Тази е много широка и направена от метал. Няма брава, нито резе. Да бе Тони при нея, той щеше да разбере що за врата е това. Когато неговият баща не е зает с пиене, той се занимава със строителство и даже е много добър в тази област.

Тони. Дали са донесли и него тук?

Тони? Къде си, Тони?

Каръл стои в студения мрак и слуша тежкия тътен на собствената си кръв в ушите.

Някакъв глас се обажда отдалеч и някак задавено, като че минава през вода.

Каръл отново вика името на Тони, вика го с все сила и притиска ухо към студения метал. Някой се опитва да я заговори. Има някой отвън, но гласът е много далечен.

Идва ѝ една изненадваща идея: морзовата азбука. Чела е за нея в курса по история.

Чука два пъти по вратата и се ослушва.

Нищо.

Опитай пак.

Още два удара. Ослушай се.

Чуват се две последователни почуквания. Слаби, но отчетливи.

Някакъв капак в очертаанията на вратата се отваря, за да пропусне слаба светлина. Отвън към нея поглежда лице, покрито с мръсни превръзки. Очите надничат изпод парчета плат.

Каръл се препъва назад в тъмнината. Пищи с все сили, а стоманената врата започва да се отваря.

ГЛАВА 23

Преди да влезе при Каръл, Бойл измъква револвера, но ето че за първи път от толкова години чува гласа на майка си:

Не е нужно да я убиваш, Даниел, аз мога да ти помогна.

Дъхът му е горещ и вмирисан под маската. Каръл се е свряла под нара и го умолява да не я наранява. Не иска да се лиши от нея — не иска да загуби която и да било от тях след всички положени усилия и прецизно планиране.

Можеш да си я задържиш, Даниел. Можеш да си ги задържиш всичките.

Как?

Защо да ти казвам след онова, което ми сторихте с Ричард, когато се върнахте у дома? Запазих тайната ви през всичките тези години, а вие ми се отплатихте, като ме заровихте жива в онази гора. Казах ти тогава, че никога не ще се отървеш от мен и бях права. Убиваш всички тези жени, които ти напомнят за мене, а аз все оставам. Винаги ще е така, Даниел. Току-виж съм пуснала полицията подире ти — да дойдат и да те отведат.

Не могат да ме намерят. Всички следи водят към Ърл Славик. Вече съм вкарал снимките в неговия компютър. И картите отпечатах с неговия принтер, та да насоча ФБР по лъжлива следа. Само с едно обаждане мога да пусна полицейските кучета по неговите дири.

Кое не решава проблема с Рейчъл, нали?

Тя нищо не знае. Тя не...

Но именно тя се добра до кабинета ти, нали? Тя разрови архивите ти. Имаш ли представа на какво може да се е натъкнала?

Тя никога не е виждала лицето ми. И разполагам с кръв от Славик. Промъкнах се в къщата му, докато бе заспал, упоих го с хлороформ и си взех от кръвта му, а също и нишки от килима в спалнята...

Умник си ти, Даниел, но с Рейчъл допусна грешка. Надхитри те тя, а когато дойде в съзнание — добре знаеш, че това ще се случи — ще изпее на полицията всичко, което знае. И ще дойдат да те

приберат. Остатъкът от живота си ще прекараш в малка тъмна стая.

Няма да го допусна. Ще се самоубия, ако се наложи.

Няма защо да убиваш Каръл, но Рейчъл — непременно. Трябва да я ликвидираш, преди да се е оправила. Знам как може да бъде решен този проблем с нея. Искаш ли да ти кажа?

Да.

Какво да?

Да, моля. Моля те, помогни ми.

Ще сториш ли, каквото ти кажа?

Да.

Затвори вратата.

Бойл затваря.

Върни се в кабинета.

Бойл се връща.

Седни. Добро момче. Та ето какво трябва да направиш...

Бойл слуша наставленията на своята майка. Не задава въпроси, защото е убеден в правотата ѝ — тя винаги има право.

Когато приключва, Бойл се изправя и започва да крачи из помещението, като на няколко пъти спира, загледан в телефона. Ще му се да позвъни на Ричард, но той му е забранил категорично да го търси на мобилния. Знае, че трябва да изчака връщането му, за да сподели плана, но няма търпение за това. Толкова е развълнуван. Трябва да поговори с него начаса.

Бойл взема телефона и набира номера на Ричард. Той не отговаря. Бойл прекъсва и набира отново. При четвъртия сигнал Ричард се обажда. Ядосан е.

— Казал съм ти никога да не звъниш на този телефон...

— Трябва да ти кажа нещо — оправдава се Бойл. — Важно е.

— Ще ти се обадя.

Очакването е страшно мъчително. Бойл се люлее напред-назад в стола, чака с нетърпение обаждането на Ричард. То идва след двайсет минути.

— Можем да свържем Рейчъл със Славик — казва Бойл.

— По какъв начин?

— Той е член на Арийското братство. Когато бил в Арканзас, в лагера на „Ръка Божия“, се опитал да отвлече някаква

осемнайсетгодишна, но се провалил и щял да отиде в затвора, стига жената да го разпознаела сред неколцина други. Освен това се обучавал да борави с оръжие и експлозиви, взривявал черкви на чернокожи паства и синагоги.

— Нищо ново не ми казваш.

— Славик замисля да основе собствено нелегално движение тук, в Ню Хампшир — казва Бойл. — Влизал съм в лагера му. Разполага със самоделни бомби, с пластичен взрив. Можем да се възползваме от всичко това, като организираме диверсия и се доберем до Рейчъл.

— Искаш да взривиш болницата?

— Когато един взрив избухне, настъпва всеобщ хаос. Хората ще си помислят, че е терористичен атентат, всичко живо ще си спомни нападението над Световния търговски център. И докато народът се щура напред-назад, никой няма да ни обърне внимание. Единият от нас би могъл да се промъкне при Рейчъл и да я убие — малко въздух във венозната система, и готово. Ще изглежда като естествена смърт.

Ричард не отговаря. Добър признак. Значи обмисля идеята.

— Ако взривим болницата, няма само да убием Рейчъл, но и ще въвличем ФБР в случая — допълва Бойл. — Излязат ли резултатите от ДНК анализа на пробите от Славик, федералните ще долетят светкавично и ще поемат разследването.

— Прав си за това. Ако името на Славик намери място в новините, ФБР ще се види в чудо. Къде е той сега? У тях?

— Във Върмонт — набира кадри за движението си. Към поршето му съм прикачил GPS. Мога да ти кажа съвсем точно къде се намира, стига да пожелаеш.

— Ако ще се заемаме с тази работа, трябва веднага да се размърдаш.

— И без това е време да го направя. Мисля да се върна в Калифорния.

— Не можеш да се върнеш в Лос Анджелис — там продължават да те издирват.

— Имах предвид Ла Хола, нещо по-изискано. Ще трябва да се възползваме от случая и да се отървем от Дарби Маккормик. Ще го направим така, че да прилича на нещастен случай. Имам нещо предвид.

— Ще поприказваме пак.

— Ами Каръл? Мога ли да я задържа?
— Засега. Не я изкарвай още от клетката.
— Ще те изчакам — обещава Бойл. — Можем заедно да си
поиграем с нея.

ГЛАВА 24

Дарби си е организираща временно работно място в старата спалня. Леглото го няма, а мястото му е заето старото бюро на баща ѝ. Обърнато е към двата прозореца над предния двор.

Преди да си тръгне от службата, тя прави копия от докладите и снимките. Забожда последните върху корковото табло над бюрото, след което се разполага в креслото с докладите пред себе си.

Известно време долавя и най-малкия шум наоколо — тиктакането на стенния часовник откъм долния етаж, тихото похъркване на майка си. След това потъва в материалите.

Два часа по-късно главата ѝ бръмчи, мислите се прескачат една друга. Наближава единайсет часа. Решава да си почине и да слезе долу за чаша чай.

Кашонът с дрехи си стои край вратата. Съзира розовия пуловер и си спомня нещо: тя е на петнайсет и е сама вкъщи. Изминала е седмица от погребението на баща ѝ, а тя седи и притиска към лицето си неговата пропита с аромат на тютюн жилетка.

Дарби измъква пуловера от купчината и сяда на пода. Бръмченето на хладилника изпълва кухнята. Мачка кашмира между пръстите си. Не след дълго от майка ѝ ще остане само това — дрехите с отслабваща миризма на одеколон, поели в себе си множество спомени.

Дарби вперва поглед в мястото, където бе застанала Мелани, докато се молеше за пощада. Поглежда стената, върху която е покрито с боя оставеното от Стейси кърваво петно. Виктор Грейди е зазидан сред тези стени, сега и завинаги, заедно със спомена за баща ѝ, а Дарби не може да проумее как така Шийла е в състояние да се движи между тях ден подир ден в компанията на тези толкова различни и в същото време неразделни два духа.

Край къщата профучава кола, придружена от гръмка, ритмична музика.

Дарби осъзнава, че се е изправила. Ръцете ѝ треперят докато се навежда, за да вдигне пуловера. Няма представа защо се поти.

Наближава полунощ. Най-добре би било да поспи малко. Утре рано отиват с Куп в къщата на Кранмър. Отпочинала донякъде и на свежа глава, може би ще попадне на нещо, което ѝ е убягвало досега.

Горе Дарби се отпуска върху люлеещия стол, хладен под покривката си. Когато най-накрая заспива, започва да сънува къща с лабиринт от мрачни коридори и поредица стаи, врати, които се отварят към тъмни дупки.

Каръл Кранмър също сънува.

Майка ѝ е застанала на прага на нейната спалня и повтаря, че закъснява и е време за училище. Тя продължава да вижда усмивката на майка си, докато клепките ѝ започват да пърхат и се отварят в непрогледната тъмнина. Усеща грубото одеяло и си спомня къде е и какво се е случило с нея.

Обзема я паника, която по необясним начин бързо отшумява. И макар това да изглежда твърде странно, все още ѝ се спи. За последен път се е чувствала така изтощена миналото лято, след оня излет, когато бяха пили цяла нощ, а преди това цял ден бяха играли с топка на плажа.

Каръл се сеща за сандвича. Да не би в него да е имало приспивателно? Оставил бе лек вкус на тебешир в устата ѝ — усети го, още докато се хранеше, а малко по-късно, след като маскираният затръшна вратата, изпита истинска умора, което много я изненада. Няма от какво да е изморена. Би трябвало да не може да мигне от ужас, а тя едва държи очите си отворени. И пак ѝ се пишка. Страшно много.

Изпълзва изпод нара, изправя се и мигом протяга ръка, за да намери стената. Ето я и нея. Колко ли стъпки бяха до края? Осем? Десет? Тя пристъпва предпазливо, примигва, напруга поглед в мрака, който не отстъпва. Така сигурно се чувстват слепите.

Намира тоалетната и присяда. Необяснимо поради каква причина в съзнанието ѝ изниква бюрото от нейната стая, прозорецът с потискащ изглед към грозна улица и прекрасните дървета с позлатени, жълти и червени листа. Кое ли време е? Ден или нощ? Дали продължава да вали?

Когато пуска водата в тоалетната, Каръл се чувства малко по-добре. По-будна. Сега трябва да се справи със страха.

Знае, че трябва да измисли нещо. Довлеклият я на това място мъж ще се появи отново. Не може да се бори с него с голи ръце. Дали нещо от стаята не ще ѝ свърши работа? Леглото? То е направено от стоманени пръти. Може би ще успее да го разглоби и като използва един от тях вместо бухалка, ще просне оня безсъзнание на пода.

Каръл се придвижва опипом в мрака с мисълта за човека, който е затворен тук с нея. Моли се Богу това да е Тони. Може би той е буден и също като нея обикаля своята клетка в търсене на нещо, с помощта на което да се защити...

Каръл блъсва глава в нещо твърдо и надава вик, докато се дръпва рязко назад, почти пада.

Не е стена. Определено не е — липсва коравата, груба плоскост. Това е нещо по-различно. Какво? Каквото и да е, то се е изпречило на пътя ѝ.

Точно пред нея блещука миниатюрна зеленикава светлина.

Мъжът с маската е застанал зад някаква камера.

Блясва светкавица, ослепителната бяла светлина сякаш реже очите ѝ. Заслепена, Каръл отстъпва. Блъсва се в мивката, препъва се и пада.

Втора светкавица.

Каръл пълзи настрани, а пред очите ѝ блясват и угасват бели експлозии. Поредна светкавица — и тя блъсва глава в ъгъла. Попаднала е в клопка.

ГЛАВА 25

Дарби излиза рано на другата сутрин — още не е съмнало.

Пет-шестима униформени се занимават с движението, мъчат се да въведат някакъв ред сред десетките патрулни и необозначени полицейски коли, репортерски микробуси и автомобили на любопитни, които се стичат към къщата на Кранмър. Малка армия доброволци, снабдени със снимки на Каръл, се готви да претърсва околността.

Вниманието на Дарби е привлечено от служители на щатската гвардия, които държат на каишка служебни кучета. Видът им я изненадва. Поради вечния недостиг на средства кучета следотърсачи обикновено не се водят при случаи на изчезвания.

— Кой ли е развързал кесията за песовете? — чуди се и Куп.

— Сигурно от фондацията „Сара Съливан“ — отвръща Дарби.

Тази фондация носи името на отвлечено преди няколко години в района момиче. Баща ѝ, Майк Съливан, местен предприемач, основава фонда, за да се финансират с негова помощ допълнителни мероприятия при издирване на изчезнали.

Дарби трябва да изчака полицаите да отстранят бариерите. Завиват зад ъгъла, репортерите съзират колата им и ги нападат като лешояди с въпроси.

Когато най-накрая стигат до къщата, ушите ѝ кънтят. Дарби затваря вратата зад себе си и оставя чантата на пода на долния етаж. Качва се горе и медният дъх на кръв става по-ясно доловим.

Спалнята на Даян е все така спретната и подредена, каквато я видя първия път. Едно чекмедже е леко издърпано, вратата на дрешника е открехната. Върху пода се вижда портативен сейф, огнеупорен, от вида, който обикновено се използва за съхраняване на важни документи.

Навярно майката на Каръл е дошла да си вземе някоя дреха, докато експертите обработват превърналата се в местопрестъпление къща. Дарби си спомня как сама събираше дрехи в собствената си спалня, преди да се отправи към хотела, докато от прага я наблюдаваше инспектор.

Влиза в стаята на Каръл. През прозорците нахлува златиста светлина, предвестник на зората. Поглежда посипаните с прах за открояване на пръстови отпечата̀ци повърхности, мъчи се да изключи от съзнанието си кучешкия лай, както и виковете на репортерите, които се смесват с нескончаем вой от автомобилни клаксони.

— Какво по-точно искаме да открием? — пита Куп.

— Нямам представа.

Дрехите на момичето висят на телени закачалки в дрешника. Някои блузи и панталони все още носят етикетчета, каквито се използват в магазините за втора употреба и при домашните разпродажби. Обувки и маратонки са подредени в две спретнати редици съобразно сезона: летните — отзад, а отпред — есенните и зимните боти и маратонки.

От прозореца край бюрото се вижда мрежа на ограда, както и съседски двор с простор за пране от верандата до едно дърво. На земята, полузаровена в пръстта, сред избуяли бурени лежи дървена стълба. Смачкани кутии от бира и множество фасове красят почвата. Дарби се пита какво ли е мислела Каръл за тази гледка, как е съумявала да не ѝ обръща внимание, да не се дразни от нея.

Повърхността на бюрото е чиста, предметите там са старателно подредени. Множество цветни моливи са разпределени в стъклени бурканчета. В средното чекмедже се намира прилично изработена с въглен скица на приятеля, потънал в четене върху кафявото кресло от долния етаж. Каръл е нарисувала даже лентата, с която е облепена една от облегалките на съоръжението.

Под рисунката лежи албум с вестникарски изрезки, съдържащи биографични подробности, свързани с успели жени. Каръл е подчертала някои пасажии, а в полетата личат забележки от рода на „да се запомни!“ и „важно!“. Към средата на албума се мъдри надпис с дебели, оставени от черен маркер букви: „Зад успеха на всяка жена се крие самата тя“.

Един класьор съдържа статии, свързани с тайните на женската красота. Частта, озаглавена „Практика“, е посветена на разнообразни диети. За да осигури по-голяма сила на внушението, Каръл е залепила снимка на подчертано слаба квазизнаменитост с огромни очила.

— Колкото и да е забавно тук, не виждам никаква полза от собственото си присъствие. Ще хвърля още един поглед на кухнята.

Извести с тържествуващ писък, ако откриеш нещо без мене.

Чаршафите от леглото са махнати и опаковани. Дарби сяда върху хлътналия дюшек и поглежда към телевизионните камери отвън. Дали и похитителят на момичето не гледа в този миг насам?

А тя какво точно търси?

Има ли нещо общо между Каръл Кранмър и останалите жертви на отвличания?

И тя, като Тери Мастранджело, е с най-обикновена външност. На снимката Тери има нацупения, измъчен вид, който Дарби е забелязвала при толкова много самотни майки. Каръл е с няколко години по-млада — ученичка от последния клас на гимназията. Тя е по-хубавата от двете, слаба като тръстика, с остър поглед на сините очи, откроени върху луничавата кожа.

Не, тук не става дума за физическо привличане — Дарби е сигурна в това. Връзката между тези две жени се крие другаде, под повърхността, където Дарби не е в състояние да проникне.

Проблемът се състои в това, че тя не знае нищо за Каръл извън окачените по стената снимки и събрания доказателствен материал, а Тери не познава изобщо. За момента и двете са образи от фотографии.

Тери Мастранджело е самотна майка.

Даян Кранмър е самотна майка.

Да не би пък тя да е била набелязаната жертва?

Вярно, майката на Каръл е с цяло десетилетие по-стара от Тери, но възрастта изглежда не играе особена роля сред критериите на престъпника. Тази идея продължава бавно да се оформя в главата на Дарби, докато се изправя и бавно се връща към спалнята на майката.

Даян е похарчила доста пари за чаршафи и покривки. Притежава някои прилични бижута, но нищо, заради което да се рискува взлом и кражба. Доста износени дрехи висят в дрешника. Изглежда се поохарчва за хубави обувки.

Отвъд леглото е разположена евтина дървена библиотека, в която са подредени поставени в рамки снимки на Каръл като бебе. Две лавици са натъпкани с евтини издания на любовни романи, купувани при разпродажби от библиотека. Изключение правят три албума, подвързани в кожа. Те са пипани неотдавна.

Снощи ли ги е вадила Даян? Ако е така, защо ги е върнала по местата им? Може би е търсела някоя снимка на Каръл? Тази, която

носят доброволците отвън?

Дарби нахлузва чифт тънки ръкавици и сяда на пода, за да се запознае със съдържанието на най-долната полица.

Под нея, лепната в отдалечения край, за да остане напълно незабележима, се спотайва миниатюрна пластмасова кутийка с размерите на половин пакетче захар. От нея стърчи късичка антена.

Подслушващо устройство.

Дарби измъква фенерчето, ляга по гръб и започва да изучава черната кутийка. Прикрепена е към полицата с помощта на двойно лепяща лента. Няма проводници, значи най-вероятно работи с батерия.

На пазара се продават устройства, които могат да се включват от разстояние, за да се пести енергия. Има и такива, които се задействат от звука на човешки глас. Всички те работят на различни честоти. За нея е важно да научи честотата, с която предава това устройство.

Дарби се приближава още, с надеждата да открие името на производителя или сериен номер. Не вижда такива. Възможно е да са откъм залепената страна. За да ги разчете, ще трябва да отлепи устройството. Няма как да го направи незабелязано.

И ако слуша в момента, ще разбере, че сме го открили.

Дарби се изправя с разтреперани крака и отново се връща в стаята на Каръл.

ГЛАВА 26

Монтирано отдолу към леглото на Каръл, Дарби открива второ подслушващо устройство. Също като първото, то е поставено така, че да не се виждат данни за производителя или за модела.

Две устройства. Колко ли още са из къщата?

Има и друго, върху което си струва да се помисли. Щом похитителят на Каръл отива чак дотам, да прибегне до подслушване дома на набелязаната жертва, не е ли редно да очаква, че той следи и полицейския радиообмен, както и определени клетъчни телефони? Апаратура за включване на полицейските честоти се намира под път и над път, а същото може да се каже и по отношение на мобилните телефони.

Куп е в кухнята. Тя привлича вниманието му и допира пръст до устните си, а след това му съобщава с бележка какво е открила.

Той кимва и започва да претърсва кухнята. Дарби излиза навън.

Кучета следотърсачи с водачите си шарят из гората. Техният лай огласява приятната околна топлина. Застанала на предната веранда, тя набира номера на Банвил, докато наблюдава някакъв мъж да приближава с куцукане един телефонен стълб, към който прикрепя афиш със снимката на Каръл. Пита се дали точно в този момент похитителят на момичето не седи в колата си, за да подслушва.

Дарби си спомня апаратурата, която видя у федералните във връзка с един случай, по който работиха миналата година с Куп. Тя служеше за подслушване и бе обемиста и неугледна. Ако и престъпникът използва подобна, ще му се наложи да я разположи в задната част на пикап.

Банвил вдига слушалката.

— Къде си? — пита го Дарби.

— Връщам се от Лин. Тази заран ми се обаждана във връзка с нашето момче, М. Н. През последните два месеца пребивава в дома на приятелката си. Носи трийсет и девети номер, не притежава боти, а съществуват и поне двама души, които са готови да се закълнат, че е бил непрестанно пред очите им, докато е траело отвличането на

малката Кранмър. Мисля, че спокойно можем да го заличим от списъка. Мобилизирахме всички известни педофили от района. В момента са в участъка.

— След колко време ще пристигнеш в Белхам?

— Вече съм пристигнал. Какво има?

— Кажи къде си.

— Току-що спрях за едно кафе при Макс на Еджъл роуд.

Дарби познава мястото.

— Не мърдай оттам. Пристигам до десет минути.

Преди да потегли се обажда на Куп. После отново излиза, като решава да стигне до заведението пеша. Ще стане по-бързо, отколкото с колата в това движение, а и така ще има време да подреди мислите си.

Даниел Бойл стои от другата страна на улицата и гледа как Дарби Маккормик бърза по нея с ръце в джобовете на якето си. Пита се накъде ли се е запътила.

В продължение на изминалия час, докато облепва с плакати околните къщи, докато ги пъха под чистачките на автомобилите и в пощенските кутии, той слуша шумовете от движенията на Дарби и партньора ѝ в къщата. В джоба му има шестканален приемник, с чиято помощ има възможност да прослушва всеки от поставените вътре шест микрофона.

Чул е изцяло разговора помежду им, проведен в стаята на Каръл. След като мъжът излиза, Дарби продължава да се суети известно време в същото помещение, преди да се насочи към спалнята на майката. Там проявява голяма активност, особено близо до най-долния рафт на библиотечката, където е сложил един от своите предаватели.

После отново се връща в стаята на Каръл и след около половинчасово ровене там пак отива в кухнята. Не разменя нито дума с партньора си. След няколко минути вече е на предната площадка и се обажда някому по клетъчния телефон.

Защо ѝ е да излиза навън, та да звъни по телефона? Ако е открила нещо интересно, някакво ново доказателство, защо да не се обади веднага отвътре? За какво ѝ е да излиза?

Бойл е разположил устройствата си по места, където никой не би трябвало да си завира носа. Да не е открила някое от тях?

Ясно, че е намерила *нещо*. Докато говори по телефона, видът ѝ е или нервен, или развълнуван, а тя самата оглежда цялата улица, сякаш

знае, че той е някъде наоколо, скрит сред тълпите доброволци. Видяла го бе да куцука към оня стълб, за да сложи върху него афиш. Нарочно симулира това накуцване, за да се обясни логично обстоятелството, че не се отдалечава много-много от къщата. Полицаят, който раздава афишите, няма вид да изпитва някакви подозрения в това отношение.

Бойл гледа как Дарби завива надясно по Дръмънд. Иска му се да я последва и да разбере къде отива.

Но не. Прекалено е рисковано. Тя го е видяла вече. Ако иска да бъде в безопасност, трябва мигом да се разкара оттук.

Бойл превключва приемника към устройствата в кухнята и закуцуква по посока на колата си. В слушалките чува само шум от стъпки.

Звучите стават все по-неясни. Апаратурата в колата е значително по-мощна. Полицайте, без съмнение, ще се интересуват от пикап, затова той се спира на един стар астон мартин лагонда — същата кола, която са карали дядо му и баща му. Двигателят и трансмисията са чисто нови, но външният ѝ вид плаче за боя. Старата е започнала да се лющи на парченца и рула, особено по ръждясалите места.

Бойл взема новия си блекбъри. Този телефон му бе даден от Ричард едва снощи. Снабден е с шифровъчно устройство, така че не може да бъде подслушан от полицията или от когото и да било друго. Откраднатият апарат е препрограмиран, така че не може да бъде проследен от телефонната компания.

— Какво прави Дарби?

— Продължава да върви — отвърща Ричард. — Питам се дали не е намерила „бръмбарите“, които си заложил в къщата.

— И аз това се питам. Какво предлагаш да направим?

— Трябва да приемем, че ги е открила. Откъде ги купи?

— Не съм ги купувал — собствено производство са.

— Добре. Не ще може да ги проследи. Имаш ли останали от тях?

— Имам.

— Трябва да сложим някой и друг в дома на Славик.

— Продължаваш ли да настояваш да осъществим този план?

— Несъмнено — заявява Ричард. — Трябва да ги отклоним от следата. Ще ти се обадя пак.

Бойл пали колата и тръгва да търси спокойна улица, далеч от тукашната лудница.

След дваайсет минути вече кара по алеите на изискан квартал. Тук не се забелязват паркирани купища коли, няма живеещи от социални помощи самотни майки, които да пълнят верандите по цял ден. Тук могат да се видят голям брой отлично поддържани морави, както и множество току-що боядисани къщи.

Докато ги разглежда, Бойл съобразява, че се намира съвсем недалеч от мястото, където живееше някога Дарби. Дали майка ѝ не е все още там? Лесно е да се провери.

Там, в бялата къща. Вратата зад мрежата срещу комари е отворена. Вътре има някой.

Бойл кара до края на улицата.

Нахлузва ръкавици и бърка под седалката за куриерската пратка. Сваля прозореца, завива и я запраща върху стъпалата пред бялата къща.

Когато стига магистралата, Бойл е вече напълно спокоен. Планът е в ход. Сега му остава единствено да намери куриерски експресен камион, както и един труп.

ГЛАВА 27

Дарби заварва Банвил да отпива от чаша кафе в облицовано с пластмаса сепаре, разположено най-отзад в заведението. Наблизо няма никой. Залепен върху стъклото на прозореца към тесен паркинг, неголям плакат показва образа на Каръл Кранмър.

— Открих подслушващи устройства в къщата — съобщава Дарби, след като се разполага край масата. — Не мисля, че са от отдавна, тъй като по никое от тях не забелязах прах.

— Казваш устройства. Колко намери?

— Засега четири — едно в спалнята на майката, едно в стаята на Каръл и още две върху кухненските шкафове. Нямам представа за производителя или модела на устройствата. Тази информация е отпечатана най-вероятно откъм залепената страна, а нямам достъп до нея, тъй като за монтирането им е използвана двойно залепяща хартия. Няма начин да се отстранят устройствата, без да се вдигне характерен шум.

— И ако той слуша, докато го правим, ще бъде наясно с факта, че сме ги намерили.

— В това се състои целият проблем. Ако направя опит да сваля „бръмбарите“, той ще чуе. Ако тръгна да свалям отпечатъци от пръсти, ще чуе шума от четката и пак ще разбере. След това идва въпросът за енергийния източник. Тези микрофони работят с помощта на батерии. Не може да ги остави включени денонощно, значи най-вероятно се управляват дистанционно. Той ги включва и изключва, за да пести енергия. Ако разполагах със сериен номер и име на производителя, лесно бих се снабдила с техническите параметри. От тях ще науча колко време изкарва батерията и от какво разстояние може да се управлява самото устройство. Някои стигат до километър и почти всички са в състояние да излъчват през стени и прозорци с кристална яснота.

— Откъде си така добре осведомена по въпроса?

— Един от първите ми големи случаи бе свързан с мафията. Благодарение на федералните получих много сериозна подготовка в

областта на подслушването. От видяното в къщата оставам с впечатлението, че в дадения случай не сме изправени пред кой знае колко съвършена апаратура. Може дори да се окаже самоделка.

— Странно е, че споменавах федералните. Днес получих съобщение от бостънския им офис. Местният профайлър иска да ме види.

— За какво?

— Още не знам.

— Мисля, че нашият човек е извел Каръл навън, за да я качи в пикап, само че когато отворил задните врати, установил, че откритата от нас непозната е изчезнала оттам. Започнал да я търси и като не я намерил, след известно време решил да изчезва. Преди да го стори обаче, той се е върнал в къщата и е разположил микрофоните си така, че да може да следи нашите действия по-късно. Мисля, че със сигурност ни е подслушвал снощи. Колко души охраняват стаята на непознатата?

— В момента само един.

— Прати му подкрепление. И нека проверяват самоличността на всяка жива душа, която стъпи в чертите на интензивното.

— Вече го правят. Репортерите са установили местонахождението ѝ. Проведоха предаване на живо от паркинга. Всички канали излъчват репортажа.

— А жената?

— От девет тази заран отново е под упойка.

— Мисля, че не е зле, ако накараш да изготвят списъци на всички доброволци, помагали при издирването на Каръл Кранмър. Провери шофьорските им книжки и разбери къде живеят. Нещо във връзка със семейството на Тери Мастранджело?

— Работим по въпроса. — Банвил връща чашата върху чинийката. — А за тия устройства, дето си ги открила: имаш ли представа с каква апаратура би могъл да ги прослушва нашият човек?

— Зависи от работната честота — би могъл да се окаже и най-обикновен приемник на FM. Чувала съм за апарати, маскирани като оукмени, но и в двата случая ще се налага прослушване отблизо. Ако използва нещо подобно, ще трябва да се намира недалеч от къщата. За работа от по-голямо разстояние има нужда от усъвършенствана апаратура, а тя е обемиста и не е лесна за скриване.

— Значи е напълно възможно точно в тази минута нашият човек да седи в пикапа си недалеч от къщата на Кранмър.

— Само не ми казвай, че ще пратиш патрулни коли да претършуват района. Ако похитителят забележи полицаи да проверяват коли из околността, мигом ще си плюе на петите, а е напълно възможно, обхванат от паника, да убие на бърза ръка Каръл.

— Идеята е примамлива — няма съмнение — но е прекалено рискована — отбелязва Банвил. — Не, нямам това предвид, а си мисля по какъв начин бихме могли да обърнем нещата в наша полза.

— Заложил му капан.

— Ти май вече имаш някакви идеи.

— Най-напред трябва да се доберем до честотата на излъчването на неговите устройства. След това да блокираме плътно района така, че да не оставим никаква възможност да се измъкне. Дватамата с Куп ще седнем в едно от помещенията и докато си говорим врели-некипели, ти ще засечеш честотата.

— Това не е лош план. Но не сме подготвени за засичане на честота.

— Федералните са. Ще ги повикаме да засекат устройствата. Трябва да го сторим час по-скоро. Убедена съм, че предавателите работят с батерии. Може би остават ден или два, преди да се изтощят.

Банвил наблюдава през прозореца влизащите в заведението хора. Тя не успява да прочете нищо в израза на лицето му. Всяка емоция — от изненада до печал — е грижливо скътана зад безучастната маска, която носи винаги.

— Днес сутринта някакъв репортер от „Хералд“ ме спря и ме попита за коментар относно евентуалната връзка между случаите на Каръл Кранмър и Тери Мастранджело.

— Исусе Христе.

— Именно. И сега, освен всичко останало, трябва да се безпокоя и във връзка с изтичане на поверителна информация. — Вече я гледа право в очите. — Кой друг знае за Мастранджело?

— Всичко живо в лабораторията плюс кучетата из околността. А при теб как е?

— Опитал да задържа информацията в ограничен кръг. Проблемът се състои в това, че при разследване на случай с отвлечане, при това от подобен мащаб, обстановката бързо добива състезателен

характер. Всеки репортер иска да бъде пръв и са готови да плащат за поверителна информация. Ще се шашнеш, ако разбереш за какви пари става дума.

— И при теб ли пробваха?

— Не. Не са оглупели дотам. Но в отдела има доста народ, който плаща издръжки, или пък е хвърлил око на нова кола. Кой още в лабораторията знае за „бръмбарите“?

— Досега само аз и Куп.

— Нека си остане така.

— Шефът иска да го държа непрекъснато в течение. Поставяш ме в идиотско положение.

— Колкото до него — аз съм открил подслушващите устройства. Ти нямаш и най-малка представа за тях.

— Дали да не използваме услугите на репортер? Да подхвърлим информация за това, че утре например ще претършуваме къщата в търсене на важни улики. Тогава той непременно ще слуша.

— И аз помислих за подобна възможност. Ще се обадя на едно-две места и после ще те потърся. Да те закарам ли до къщата?

— Ще си взема едно кафе, а след това се връщам пеша. Чистият въздух ми помага да мисля.

Телефонът на Дарби звъни. Обажда се Лайлънд.

— Пристигнаха резултати от пръстовите отпечатыци на нашата непозната. Казва се Рейчъл Суонсън и е от Дърхам, Ню Хампшир. Изчезва на двайсет и три годишна възраст.

— Преди колко време?

— Почти пет години. Още не разполагам с подробности — само предварителни данни. Нещо излезе ли в къщата?

— Зациклихме. — Дарби не иска да го лъже, но разследването си е на Банвил и той решава по какъв начин да го води.

— Намерих Нейл Джозеф от оперативния и го помолих да изиска онова досие и да провери какво има в националната база данни — съобщава Лайлънд. — Говорих и с един-двама в държавната лаборатория на Ню Хампшир. Ще ми пратят каквото открият по факса.

— Тръгвам.

ГЛАВА 28

Към пладне Дарби е вече наясно с повечето обстоятелства около изчезването на Рейчъл Суонсън.

В ранните часове на първия ден от новата 2001 година двайсет и три годишната Рейчъл Суонсън се сбогува с най-близките си приятели в Нашуа, Ню Хампшир, и поема едночасовия път с кола обратно към Дърхам — към къщата, която неотдавна са наели с приятеля й Чад Бърнстийн, той е пропуснал тържеството, защото се е разболял. Лайза Дингъл, съседка, се връща от своя новогодишен купон и забелязва хондата на Рейчъл да влиза в алеята за паркиране към два часа сутринта. Младата жена й махва с ръка за поздрав и потъва в страничната врата на къщата си.

Час по-късно страдащата от хронично безсъние Дингъл все още чете седнала в леглото, когато долавя шум от двигател на потегляща кола. Поглежда през прозореца и забелязва черното беемве на Чад Бърнстийн да се измъква на заден ход от алеята.

След като в продължение на пет денонощия Дингъл не забелязва нито него или приятелката му, сигнализира в полицията.

Следствието се насочва към Бърнстийн. Трийсет и шест годишният компютърен специалист е бил женен по-рано, а бившата му съпруга няма търпение да сподели с разследващите куп истории, свързани със склонността на Чад към физическо насилие. Тя е убедена, че ексъспругът е напълно в състояние да нарани една жена и полицаите с готовност споделят това убеждение. Бившата съпруга се е обаждала три пъти на 911 по време на съвместния им живот. В последния случай Чад извадил нож и я заплашил, че ще я заколи.

Бърнстийн пътува много из страната във връзка с работата си. Три пъти в годината пътува до Лондон, в тамошното бюро на своята компания. При щателния обиск в неговата къща не е открит международният му паспорт. Беемвето потъва вдън земя.

В един без четвърт пристигат сведения от държавната лаборатория на Ню Хампшир във връзка със случая. Не е имало следи от взлом, но в сандъчето за цветя под един от задните прозорци са

открити отпечатъци от мъжки боти — размер четирийсет и три. Снета е отливка и от двата отпечатъка, а от лабораторията обещават да изпратят копия с първия курс на Федералната експресна служба.

— Значи вместо да го застреля, нашият човек е отвлякъл Чад Бърнстийн — отбелязва Куп пред Дарби. Двата тичат в градската градина, решили да се възползват от необичайно топлото за сезона време и да проветрят глави. — Изправени сме пред въпроса: защо?

— Защото по такъв начин се отклонява от вече възприетия модел — отвръща Дарби. — Освен това този тип е достатъчно съобразителен и отвлича жени от различни щати, така че когато следствието се обърне към съответната база данни, по-трудно може да открие наличието на сходства във от самия факт на изчезването, а жени изчезват доста често, нали?

— Променя и поведението си на самото местопрестъпление. Тери Мастранджело е отвлечена пред дома си. Рейчъл Суонсън е похитена, след като се е прибрала вътре и едва по-късно изчезва в компанията на приятеля си. В случая с Каръл Кранмър нашият човек застрелва приятеля в къщата и я напуска със своята жертва.

— Ако Рейчъл Суонсън не бе успяла да се измъкне, щяхме да се насочим в грешна посока.

— Знаеш ли какво се питам? От колко време се занимава с това?

— Със сигурност ни е известно за последните пет години — отвръща Дарби. — Сега трябва да разберем какво ги прави всичките тези жени. Дано кръвните проби от къщата да бъдат идентифицирани.

— Все не ми излизат от ума ония букви и цифри по ръката на Рейчъл. Какво ли могат да означават?

— За нищо друго не се сещам, освен за възможността да са някакви указания за посока.

Дватам изкачват няколко стъпала и поемат по моста над езерото с направени във форма на лебеди лодки за разходка. Дарби трябва да засили темпото, за да не изостане.

След двайсетина минути забелязва количка за хотдог и спира.

— Трябва да хапна нещо, преди да припадна от глад — обаждат се тя. — Ти искаш ли?

— Ще взема бутилка вода.

Докато Дарби поръчва хотдог с чили и лук плюс кока-кола, Куп води повърхностен разговор с друга тичаща в тясно прилепнал екип,

спряла до тях. Дарби забелязва как две делово облечени дами, седнали да закусят на близка пейка, разглеждат Куп с любопитство. Тя се пита дали похитителят на Каръл е правил същото — седнал така на някое обществено място, да очаква появата на потенциалната жертва.

Толкова ли е просто всичко? Дарби силно се надява технологията на подбора да не е подчинена на чиста случайност — трите жени да са свързани с някаква обща характеристика.

Подава водата на Куп. Миг по-късно двамата се настаняват върху пейка срещу цял куп живописно облечени мамчета, наобиколили красив фонтан.

— Знаеш ли какво му липсва на този хотдог? — обажда се Дарби.

— Малко истинско месо?

— Не, пържени картофи.

— Като гледам с какво се тъпчеш, направо се чудя защо задникът ти не е като на слоница.

— Напълно си прав, Куп. Сигурно трябва да започна да паса връхчета от зелена салата, като оная твоя приятелка. Величествена гледка представляваше, когато припадна от глад на Коледа.

— Казал й бях да се поотпусне и да подправи с малко горчица ония стръкове целина, дето ги хрупаше тогава.

— Сериозно, Куп, никога ли не ти става поне малко криво, че си толкова повърхностен?

— Става ми. Всяка вечер си изплаквам очите от мъка. — Куп затваря очи и се обляга назад, за да попие последната топлинка от следобедното слънце.

Дарби поклаща глава. Събира отпадъците и ги занася до кошчето за боклук.

— Извинете. — Това е хубавката блондинка, заговорена преди малко от Купър. — Надявам се да не го приемете като прекалено нахално от моя страна, но мъжът, с когото сте седнали, вашият приятел ли е?

Дарби приключва с дъвкането и заявява:

— Беше. Допреди да разкрие истинската си природа.

— И защо трябва всички хубави мъже да са педали?

— Във всеки случай стана за добро — виси му като сарфалада. Казва се Джаксън Купър и живее в Ню Чарлстаун. Предупредете

всичките си приятелки.

Куп не сваля очи от Дарби.

— За какво си приказвахте?

— Питаше ме как се стига до ресторант „Чиърс“.

— Дарб, ти нали си израсла в Белхам?

— Да, за жалост.

— Спомняш си „Лятото на страха“?

Тя кимва.

— Виктор Грейди стана причина за изчезването на шест жени през тази година.

— Една от жертвите, Памела Дрискол, бе от Чарлстаун. Приятелки бяха със сестра ми, Ким. Били двете на някакъв купон една вечер, разделили се след това, Пам си тръгнала и изчезнала. Тя бе... Бе от оня тип наистина прекрасни личности. Много стеснителна. Имаше навика да прикрива уста с длан, когато се смее, заради обратната си захапка. При всяко идване у дома ми носеше скъп шоколад. Винаги ще я помня седнала в спалнята на сестра ми да се кикоти, докато слуша Дюран Дюран, и да разправя как изглежда Саймън Лебон.

— Пък аз си мислех, че техният басист е симпатичен.

— За мен си беше грозник — отбелязва Куп и лицето му става сериозно. — Когато Пам изчезна, всичко живо реши, че в града се е появил таласъм. Майка ми се шашна до такава степен, че накара сестрите ми да се преместят на втория етаж. Искаше да поставим алармена инсталация и понеже не ни беше по джоба, накара моя старец да смени всички брави в къщата, както и да постави допълнителни резета. Понякога се будех нощем и чувах шум откъм партера — мама обикаля врати и прозорци, за да провери дали всички са залостени. Сестрите ми престанаха да ходят където и да било сами. Не че можеха да го правят — общината наложи ученически час заради случилото се с Пам.

Куп бърше потта от лицето си.

— Една от жертвите на Грейди не беше ли от Белхам?

— Две — отвръща Дарби. — Мелани Крус и Стейси Стивънс.

— Познаваше ли ги?

— Бяхме съученички. С Мелани бяхме и приятелки — много добри.

— Значи разбираш за какво говоря. За това ми напомня и този случай — за тогавашния страх.

Те пристигат в участъка и отиват под душовете. Дарби подсушава косите си, когато телефонът звънва. Обажда се доктор Хачкок от Голямата болница. Трудно е да се разберат думите ѝ на фона на кански писъци.

— Какво казвате? — пита Дарби.

— Казах, че вашата непозната току-що дойде в съзнание и крещи за някоя си Тери.

ГЛАВА 29

Дарби забелязва с облекчение двама допълнителни униформени край входа за спешното.

— Докторката чака вътре — осведомява я по-закръгленият с крива усмивка. — Приятно прекарване.

Дарби се пита какво ли има предвид, когато забелязва високия оплешивяващ мъж, застанал край стената близо до стаята на Рейчъл и потънал в разговор с доктор Хачкок. Името на мъжа е доктор Томас Ломбърг. Той завежда психиатричното отделение на болницата и е автор на няколко бестселъра, свързани с поведенческите отклонения на престъпната личност.

— По дяволите — процежда Куп.

— Какво има?

— Забравих си спрея против надути пуяци.

— Дръж се прилично.

Дарби потръпва при ужасяващия звук на остър писък:

— Тер-р-ри!

Следва бързо запознанство. Ломбърг заговаря пръв:

— Предписах ѝ слабо успокоително. Както сами чувате, без особен ефект. Дватама с доктор Хачкок сме единодушни по въпроса за голямата опасност, която би представлявало по-нататъшното поемане на силни психотропни препарати с оглед на общото ѝ физическо състояние. А и поначало не съм особено склонен да ги предпиша, преди да съм напълно наясно с нейната психиатрична диагноза. Доктор Хачкок ми каза, че тя ви взема за някоя си Тери.

— Така ме нарече в нощта, когато я открих под верандата. Името ѝ е Рейчъл Суонсън.

— Тери действителна личност ли е?

— Да. Не мога да се впускам в подробности, но двете са се познавали в продължение на дълъг период от време.

— Не можете ли да ми съобщите естеството на връзката им? Би могло да се окаже полезно за диагнозата и лечението на жената.

— Свързва ги обща травма.

— От какво естество?

— Нямам представа.

— А Рейчъл Суонсън? Нещо за нея?

— Нищо, което да помогне. Тя проговори ли изобщо? Извън писъците?

— Не, доколкото ми е известно — отвърща доктор Ломбърг и поглежда Хачкок, който поклаща глава.

— Тер-р-ри, къде си?

— Искам да вляза при нея и да разбера дали не бих могла отново да осъществя контакт — казва Дарби.

— Трябва да присъствам при разпита — подчертава доктор Ломбърг.

— Тя няма да проговори при това положение — не и ако не сме сами двете.

— Тогава ще слушам през вратата.

— Съжалявам, но и това не мога да позволя — възразява Дарби.

— Поради неизвестна причина тази жена ми се доверява и аз не възнамерявам да подкопая това доверие.

Осанката на Ломбърг се вдървява. Черните кръгове под очите му са прикрити с лек грим, така че да изглежда добре пред камерите на събраните в болницата журналисти.

— Ще запишете ли разговора? — пита той.

— Да.

— Искам копие от записа, преди да напуснете болницата.

— Ще го получите по-късно.

— Това влиза в противоречие не само с болничните процедури, но е и във висша степен недопустимо.

— Тер-р-ри!!!

— Доктор Ломбърг, не ми се спори — искам просто да успокоя Рейчъл. Какво бихте препоръчали да направя?

— Трудно е да се каже, тъй като не разполагам с кой знае каква информация във връзка със случая или обстоятелствата, довели до тази травма. Крайно е превъзбудена от наличието на фиксиращите колани. По никакъв начин не бива да я освобождавате от тях. Независимо от успеха ви онази вечер, днес пациентката може да се окаже не дотам сговорчива. Нахвърлила се върху една сестра.

— Да, знам за случая. Доктор Хачкок ми разказа.

— Имам предвид инцидента от тази сутрин — сестрата, убедена, че пациентката е все още под въздействието на наркотика, протегнала ръка над лицето ѝ, за да оправи някаква превръзка, а тя я захапала за китката. И като говорим за китки, каква е тази история с изписаните върху нейната ръка букви и цифри?

— Не знаем.

Карай накратко, надутото копеле такова, пусни ме при нея.

— Трябва да се опитате да я убедите, че всички ние сме тук, за да ѝ помогнем. Тя изглежда си е внушила, че е затворена някъде насила. Повече от това не мога да ви кажа.

Рейчъл Суонсън пици за помощ, а леглото ѝ подскача зад вратата.

— Тези двама господата пред прага ѝ, облечените в бяло, са санитарии в моето отделение и са отлично подготвени да се справят със ситуации от рода на онази, която може да възникне. Те умеят да се оправят с пациенти, ако се стигне дотам.

— Това е добре, но не искам нито те, нито който и да било друг да наднича през стъклото. Може да се уплаши. — Дарби изважда миниатюрен касетофон. Той се събира лесно в джоба на риза и е зареден с чисто нова деветдесетминутна касета.

— Виждам, че нямате търпение да влезете — обажда се доктор Ломбърг, — но моля, не забравяйте следното: случи ли ви се нещо, болницата не носи отговорност. Наясно ли сме по този въпрос?

Дарби кимва. Натиска бутона „Запис“ и скрива устройството под блузата си.

Струва ѝ се, че е изминало бог знае колко време, докато стигне до вратата.

Хванала студената стоманена брава, тя се мъчи да си изгради някаква мисъл или образ, с чиято помощ да устои против напора на вълната страх, която започва да я залива. Лятото, когато се прибра у дома за първи път, Шийла я уверяваше, че в къщата няма нищо, което да ѝ причини болка, и двете тръгваха из нея ръка за ръка. Сега майка ѝ не е тук и ничия ръка не ще хване нейната. Никой не е хванал и ръката на Каръл Кранмър.

Дарби поема дълбоко въздух и го задържа, докато влиза в стаята.

ГЛАВА 30

Рейчъл Суонсън е плувнала в пот. Клепачите ѝ са здраво стиснати, а тя самата нашепва нещо на себе си, като че ли се моли.

Дарби приближава леглото с бавни, предпазливи стъпки. Рейчъл Суонсън не помръдва. Дарби стига до нея и се надвесва, за да долови думите ѝ, произнасяни с изтънял, съскащ глас:

— Едно ДЛ три ДЛ.

Рейчъл рецитира записаното върху ръката ѝ.

— Две ЛД две ДЛДДНЛ — не, Д, последното е Д.

Дарби полага магнетофона върху възглавницата. Изчаква известно време, заслушана как Рейчъл брои от едно до шест, преди да започне всичко отначало.

— Рейчъл, аз съм, Тери.

Рейчъл Суонсън мигом отваря очи. Погледът ѝ се избистря.

— Тери, слава богу, ти ме откри. — Тя се извива под коланите. — Той ме хвана. Този път ме улови завинаги.

— Няма го тук.

— Напротив, тук е. Аз го видях.

— В стаята няма никой, освен мене и теб — в безопасност си.

— Той идва снощи и ми сложи тези белезници.

— В болница си — успокоява я Дарби. — Без да искаш, ти си... нападнала една сестра.

— Той пак ме инжектира, но преди да се унеса, го видях да оглежда килията ми.

— Намиращ се в болница. Тук има хора, които искат да ти помогнат. И аз го искам.

Рейчъл вдига глава от възглавницата. Окървавената ѝ, почти лишена от зъби усмивка събуди у Дарби желание да закрепци.

— Знам какво търси — съобщава Рейчъл, като се мъчи да освободи ръцете и краката си от коланите. — Взех му го от кабинета. А не може да го намери, понеже го зарових.

— Какво зарови?

— Ще ти го покажа, но трябва да измислиш как да ме освободиш от тия белезници. Не мога да си намеря ключовете за белезници — загубила съм ги някъде.

— Рейчъл, имаш ли ми доверие?

— Моля те, не мога... — Рейчъл се разплаква. — Не мога да се боря вече срещу него. Сила не ми остана.

— Няма нужда да се бориш срещу когото и да било. Тук си в безопасност. Това е болница. Тук има хора, които ще ти помогнат да се справиш.

Рейчъл Суонсън не я слуша. Отпуска отново глава върху възглавницата и затваря очи.

Така доникъде няма да я докараш. Опитай нещо друго.

Дарби мушва ръка в ръката на Рейчъл и усеща безжизнените, загрубели пръсти на жената.

— Аз ще те пазя, Рейчъл. Каж ми къде да го търся и ще го открия.

— Вече знаеш — той е тук.

— Как се казва?

— Не знам.

— Как изглежда?

— Няма лице — вечно го променя.

— Какво искаш да кажеш?

Рейчъл се разтреперва.

— Не се бой — успокоява я Дарби. — Аз съм при теб. Няма да позволя никому да ти стори зло.

— И ти беше там. Нали видя какво направи на Паула и Марси?

— Знам, но не си спомням всичко. Разкажи ми го ти.

Долната устна на Рейчъл потръпва. Тя мълчи.

— Забелязах буквите и цифрите, които си изписала върху ръката си. Това са посоки, нали? Д е дясно, а Л — ляво?

Рейчъл отваря очи.

— Няма никакво значение дали тръгваш наляво или надясно. Или пък направо — всички посоки водят в ъгъла. Не помниш ли?

— Но ти намери начин да се измъкнеш.

— Няма измъкване оттам — само места за скриване.

— А цифрите какво означават?

— Трябва да намериш ключа, преди той да се е върнал. Погледни под леглото — може там да съм го изпуснала.

— Рейчъл, аз трябва да...

— *Намери ключа!*

Докато се преструва, че търси из помещението, Дарби се пита дали тази жена няма да каже нещо повече, ако бъде отвързана. Ломбърг не би позволил такова нещо — не и в негово отсъствие, нито в отсъствието на яките санитарии.

— Намери ли го, Тери?

— Търся.

Мисли. Не изпускай тази възможност. Мисли.

— Побързай. Вратата ще се отвори всеки миг — напомня ѝ Рейчъл.

Пред вратата няма никой. Никой няма дори близо до нея. Колкото и да не ѝ се иска, Дарби изпитва желание да се върне при оня надут хуй, Ломбърг, и да потърси от него съвет.

— Не мога да го намеря — казва тя.

— Тук някъде е, просто съм го изпуснала.

— Ще ида да потърся помощ.

Рейчъл Суонсън се мята в каишите.

— *Не ме оставяй сама с него, да не си посмяла да ме изоставяш отново!*

Дарби сграбчва ръката ѝ.

— Не се бой. Няма да му позволя да ти направи каквото и да било, обещавам.

— Не ме оставяй, Тери, моля те, недей.

— Няма. Никъде няма да ходя.

Дарби придърпва с крак стола и присяда до леглото. Мисли.

Добре. Рейчъл смята, че сме още в плен. Да продължим по тази линия.

— Кой друг е тук, с нас?

— Не останаха. Паула и Марси са мъртви, а Чад... — Рейчъл отново заплаква.

— Какво стана с него?

Рейчъл мълчи.

— Паула и Марси — продължава Дарби. — Не помня фамилиите им имена.

Мълчание.

— Има още една тук, при нас — обажда се отново Дарби. — Казва се Каръл. Каръл Кранмър.

— Няма такава тук.

— Шестнайсетгодишна е и се нуждае от нашата помощ.

— Не съм я виждала. Нова ли е?

Мисли. Не пропилявай този шанс.

— Чух я да вика за помощ — казва Дарби, — но не мога да я видя.

— Сигурно е от другата страна. Откога е тук, долу?

— Малко повече от денонощие.

— Сигурно още спи. Той всеки път най-напред ги приспива — слага дрога в храната им. Вратата не се отваря известно време — време има достатъчно.

— Какво ще й стори?

— Тя корава ли е? Борбена натура ли е?

— Уплашена е. Трябва да й помогнем.

— Ще отидем при нея, преди да се отвори онази врата. Освободи ме от белезниците.

— Какво ще се случи, когато се отвори вратата?

— Махни ми белезниците, Тери.

— Ще ги махна, само кажи...

— Аз винаги ти помагах, Тери. Колко пъти ти показвах къде да се криеш, закриях те — сега е твой ред. Махни тия проклети белезници още сега!

— Добре. Дай да викнем на Каръл, да й кажем какво трябва да прави.

Рейчъл Суонсън гледа в тавана.

— Каръл има нужда от помощ, Рейчъл, кажи й какво да направи.

Лентата свършва със силно щракване. Рейчъл не помръдва, не поглежда — само гледа в тавана.

Дарби обръща касетата и отново включва апарата.

Но това е без значение — Рейчъл Суонсън отказва да говори.

ГЛАВА 31

Дарби е едновременно въодушевена и уплашена — понесена от вълната на надеждата. Тя рязко отваря вратата с намерението да намери лист и молив, уплашена, че ако не запише начаса чутото, ще вземе да забрави половината. Казва си, че няма какъде да бърза — всичко е запечатано върху магнетофонната лента.

Групата пред вратата на Рейчъл Суонсън е удвоила числеността си. Дарби обхожда с поглед лицата в търсене на Куп. Ето го и него — в края на коридора, говори по телефона зад бюрото на рецепцията. Когато стига до него, той затваря.

— От лабораторията — пояснява Куп. — Банвил говорил току-що с Лайлънд. Някакъв пакет с името на Даян Кранмър отгоре бил намерен пред вратата на къща в Белхам, на около двацет минути път от жилището на Каръл. А пък нейното име е посочено като подател. Изглежда никой не е забелязал доставчика.

— Какво има вътре?

— Още не знам. Изпратен е в лабораторията.

— Искам да отидеш там и да го изчакаш да пристигне. Помоли Мери Бет да поработи по още две имена — Паула и Марси. Не знам фамилиите. Нека ограничи диренето в границите на Ню Ингленд.

— А ти какво ще правиш?

— Трябва да говоря с Ломбърг.

— Бъди добро момиче.

Настроението на психиатъра не се е подобрило. Той изслушва предложението ѝ за временно освобождаване на Рейчъл от коланите със скръстени отпред ръце.

— Да пукна, ако допусна подобно нещо — зарича се докторът.

— Ами ако я преместим в психиатричното? Там ще разполагате с повече възможности и ще можете да я наблюдавате с помощта на камера. — Дарби знае, че някои от стаите са оборудвани с такива.

За миг изглежда, че онзи ще налага стръвта, но колежката му поклаща глава.

— Не можем да я местим, преди да е овладяно положението със сепсиса — обажда се доктор Хачкок. — Изглежда антибиотикът действа, но това положение може да се промени всеки миг. Следващите две денонощия са критични.

— Каръл Кранмър може и да не разполага с толкова време — отбелязва Дарби.

— Много добре ви разбирам и — Бог вижда — готова съм да сторя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна в търсенето на изчезналото момиче, но моя първа грижа и отговорност е пациентът. Не мога да позволя транспортирането ѝ, докато не съм сигурна за сепсиса. И не мога да допусна освобождаването ѝ от коланите. В нея влизат четири отделни системи. В състоянието, в което е в момента, като нищо ще ги изтръгне и четирите.

— Не можем ли да ги отстраним за кратък период от време? — Дарби отчаяно търси и най-малката възможност.

— Много е рисковано — отвърща Хачкок. — Трябва първо да овладеем сепсиса. Съжалявам.

Останала сама в дамската тоалетна, Дарби плиска лицето си с леденостудена вода, докато кожата ѝ става безчувствена.

Сетне прокарва мокри длани по хладната повърхност на умивалника. През първата година след изчезването на Мел Дарби непрекъснато докосваше различни предмети — усещането за тях ѝ даваше увереност в това, че е още жива.

Докато суши ръцете си, тя се моли за Каръл: да бъде умна и да открие начин да оцелее. Излиза от тоалетната и заобикаля ъгъла на коридора в посока към асансьора. В чакалнята е Матю Банвил. Застанал до него в изискан костюм се кипри специален агент Евън Манинг.

ГЛАВА 32

Времето е благосклонно към Евън Манинг. Късата му кестенява коса е леко посивяла, но той си е все така слаб и във форма, а лицето му е сериозно и красиво.

Онова, което Дарби ясно си спомня, независимо от изтеклото време, е именно уверената сила, изписана върху това лице. Евън Манинг отново я наблюдава по познатия начин.

Банвил го представя:

— Дарби, това е специален агент Евън Манинг от ФБР.

— Дарби — обажда се агентът, — Дарби Маккормик?

— Драго ми е да ви видя отново, специален агент Манинг.

Дарби се ръкува.

— Не мога да повярвам — казва мъжът. — Все същата си.

— Откъде се познавате? — интересува се Банвил.

— Срецнахме се по случая Виктор Грейди — обяснява Дарби.

— Автомонтъорът, който отвлече всички ония жени преди години?

— Именно.

— Осемдесет и четвърта. Ще рече, била си на около четиринайсет?

— Петнайсет. Познавах две от жертвите на Грейди.

— Едната от тях бе убита, нали? Застреляна по време на зле изпълнено отвличане, ако не се лъжа.

— Закла я. — За един миг в съзнанието ѝ се появява образът на оплисканата с кръвта на Стейси Стивънс стена в нейния дом. — Що се отнася до останалите жени, сигурни сме, че ги е умъртвил чрез удушаване.

— Защо сте толкова сигурни относно метода? Трупове така и не бяха открити...

— Грейди е записвал част от своите... сесии с жертвите. На някои записи ясно се долавят звуци, които могат да се свържат с душене — поне така пише в докладите. — Дарби се обръща към Евън за потвърждение.

— Грейди държеше записите в специална кутия, скрита в мазето — обажда се той. — Температурата от пожара бе повредила повечето.

Банвил кимва, удовлетворен от обяснението.

— Специален агент Манинг оглавява вече бостънския клон на своята агенция. Националната автоматична система за регистрация и отчет на пръстови отпечатъци го е алармирала тази сутрин, след като са идентифицирани пробите от Рейчъл Суонсън. Той ни предлага каквато поискаме помощ от своя страна, както и неограничен достъп до техните лаборатории.

— Разбрах, че си разговаряла с Рейчъл — обажда се Евън. — Научи ли нещо полезно?

— Спомена имената на още две изчезнали жени. Тъкмо това проверяваме в момента. Целият разговор е записан тук. — Дарби показва диктофона. — Какъв е онзи пакет, дето е на път към лабораторията?

— Подплатен плик от манила — отвръща Банвил. — Друго не знам.

— Ще взема да отида там. Рейчъл не желае да говори повече с мен. — Обръща се към Евън: — Защо във ФБР е постъпил сигнал по повод отпечатъците ѝ.

— Ще ти обясня всичко, когато стигнем в лабораторията. Колата ми е в гаража долу. Да те закарам ли?

Дарби поглежда Банвил.

— Вече съм осведомил агент Манинг за направеното до момента — казва той. — Ще се видим в лабораторията веднага, щом привърша тук.

ГЛАВА 33

— Откога работиш като криминалист? — пита Евън, след като вратите на асансьорната кабина хлопват.

— Около осем години — отвръща Дарби. — Стажувах в Ню Йорк близо дванайсет месеца и когато в тукашната лаборатория се разкри вакантно място, кандидатствах. А вие откога сте в Бостън?

— От шест месеца. Имах нужда от промяна на обстановката.

— Опасност от прегряване?

— Бях стигнал твърде близо до това положение. Последният ми случай едва не ме довърши.

— Какъв бе той?

— Майлс Хамилтън.

— Панамериканския психар — отбелязва Дарби. Някогашният тийнейджър психопат, настанен понастоящем в строго охранявана клиника, се смята отговорен за убийствата на повече от двайсет млади жени.

— Чувам, че се стяга за нов процес поради компрометирани от някакъв ваш служител доказателства.

— Не знам такова нещо.

— Ще има ли втори процес?

— Не и ако питат мене.

Вратите на асансьора се отварят с леко съскане. Евън предлага да минат през задния вход — там няма репортери.

Слънцето е ярко и припича, докато двамата подтичват през улицата към подземния гараж от другата страна. Евън не обелва дума чак до Кеймбридж стрийт.

— Банвил ми разправи за подслушващите устройства, които си открила.

— Изненадана съм от лекотата, с която сте успели да го убедите. Очаквах да се опъва по-дълго.

— Той е сега на топа на устата — предпочита да бъде в състояние да каже, че е използвал всички налични възможности, когато намерят мъртво онова момиче, Кранмър.

— Не мисля, че е мъртва в настоящия момент.

— Поради какви съображения?

— Рейчъл Суонсън е останала жива близо пет години. Тери Мастранджело — две. Това дава определени надежди.

— Точно в тази минута една от жертвите му лежи в болница. Ако му е останал малко мозък в главата, мигом ще ликвидира Кранмър, ще я зарови някъде, където и дяволът не може я откри, и ще духне от града.

— За какво му са тогава подслушвателите?

— Мисля, че се надява да разбере какво сме успели да научим за него, та да може да промени тактиката, когато продължи нататък. Ти какво ще кажеш?

— Изглежда ми невероятно организиран, крайно предпазлив и методичен. Мисля, че наблюдава всяка от жените дълго време, изучава навиците ѝ, всекидневието ѝ. Смятам, че е разполагал с ключ за къщата на Каръл. Жертвите си изолира в някакво недостъпно за външни лица място, където никой не може нито да ги съзре, нито да ги чуе.

— А какво прави с тях?

— Не знам.

— Смяташ ли, че е сексуално обагрено?

— Няма признаци за това, макар при такива случаи винаги да се наблюдава известен сексуален елемент. Банвил каза ли ви за намереното в къщата?

Евън кимва.

— Нашата лаборатория още се мъчи да идентифицира люспата от боя.

— Не ми се видяхте изненадан от обстоятелството, че похитителят на Каръл е оставил пратка.

— Опитва се да установи контрол над събитията. Повечето психопати го правят, когато се усетят притиснати в ъгъла.

— С психопат ли мислите, че си имаме работа в случая?

— Трудно е да се каже. Пък и аз не съм голям почитател на твърдите класификации.

— Мислех, че хората от вашия бранш живеят основно заради класификациите. Нали те изобретиха АСИП, автоматизираната

система за идентификация на пръстови отпечатьци, измислиха и КСИД...

— Не е възможно да се класифицира всеки отделен вид поведение — възразява Евън. — Минавало ли ти е през ума, че този тип може да отвлича жени, само защото това му харесва?

— Зад всяко човешко поведение се крие определена мотивировка.

— Какво събуди интереса ти към тази материя?

— Профил ли ми правите, специален агент Манинг?

— Не отговаряш на въпроса.

— Изкарах курс по криминална психология още в колежа.

Останах очарована.

— Банвил ми каза, че си защитила докторат.

— Още не съм минала самата защита — това предстои.

— Каква е темата ти?

— Трябва да подбера и анализирам конкретен случай.

— И се спря на случая Грейди?

— Върти ми се из ума подобна идея.

— И какво те спира?

— Липсват някои елементи от пъзела — отговаря Дарби. — Ригърс, инспекторът, който се занимаваше със случаите в Белхам, не е оставил кой знае колко подробни бележки по тях.

— Това не ме изненадва въобще — като добавка към идиотската си природа, този мъж бе и невероятно мързелив. Кажи ми какво знаеш самата ти, а пък аз ще се опитам да запълня празнотите.

— Имах възможност да се запозная с веществените доказателства — хлороформовите тампони бе изхвърлил в гората зад нас, а в спалнята намериха тъмносини текстилни нишки. Запознах се и с копие от доклада, изпратен от федералната лаборатория. Знам, че са успели да идентифицират производителя на мокета. Свиват кръга на издирване до автомобилните магазини в Масачузетс, Ню Хампшир и Род Айлънд. Нишките съвпадат с проби от магазина, в който работи Грейди.

— Всичко това установихме по-късно, след неговата смърт.

— Четох — отвръща Дарби. — Четох още за криминалното досие на Грейди — има два опита за изнасилване.

— Точно така.

— Според делото, Ригърс е разследвал десетина заподозрени. Кое го кара да издигне именно Грейди на върха на пирамидата?

— Сигнал по горещата линия. Обадил се постоянен клиент на сервиза, в който работел Грейди, за да съобщи, че е забелязал перлено колие в колата му. Видяло му се окървавено.

— А защо не е съобщил това на полицията, ами е използвал горещата линия?

— Защото една от последните изчезнали жени, Тара Харди, е забелязана за последно с розов пуловер и перлена огърлица — отвърща Евън. — Снимката ѝ обиколила цялата страна по телевизии и вестници. Човекът решил, че е възможно именно тази да е нейната огърлица. Горещата линия буквално прегряла в онези дни — всичко живо се юрнало да помага, да пипне наградата.

— И после?

— Решил да се прави на герой, Ригърс претърсил къщата на Грейди. Там намерил дрехи на няколко от изчезналите и тръгнал да се снабди с разрешително за обиск. Само че някакъв съсед забелязал Ригърс, когато се самопоканил в дома на Грейди.

— С което е направил веществените доказателства там недопустими.

— Ако бе играл според правилата, може би щяхме да заковем Грейди, преди да се самоубие.

— Това самоубийство не ви ли изненада?

— Отначало да. След това установихме, че психическите заболявания са семеен бич за членовете на рода му. Майката е шизофреничка. Ако не ме лъже паметта, дядо му се е самоубил.

— Видях това в протоколите.

— Предполагам, че Грейди е бил обзет от ужас след взлома на Ригърс. В деня, в който се самоуби, ние отидохме в гаража със заповед за обиск. Мисля, че е съзрял резето да хлопва и е избрал най-лесния изход от положението.

— От делото личи, че Ригърс е останал озадачен от пожара. Допускам възможността някой да е убил Грейди, а сетне да го е запалил умишлено, с цел да заличи всички следи.

— Този пожар смути и мене. Но още повече ме озадачи оръжието на самото самоубийство — пистолет двацет и втори калибър.

— Не ви разбирам.

— Чувала ли си някога изстрел от двајсет и втори калибър? Долавя се слабо пукване, на което може и да не обърнеш внимание. Особено ако в помещението работи телевизор. Тръгнаха слухове, според които някой бил „изработил“ Грейди. Сигурно са стигнали и до теб.

— Не са.

— Бях край къщата му през нощта на пожара — продължава Евън. — Наблюдавах я. Бих забелязал евентуален неканен гост.

Дарби е виждала въпросната къща веднъж, и то по тъмно. Отиде дотам с кола. Самичка. Около месец след завръщането си у дома. Надявала се бе овъгленият скелет на къщата да пропъди по някакъв чудотворен начин кошмарите. Но не би.

— Бихте могли да ми отговорите на един въпрос — казва Дарби.

— Искаш да научиш дали върху някоя от лентите е имало запис на Мелани Крус?

— Всички касети са били изпратени за анализ във федералната лаборатория. Местните власти нямат представа какво точно съдържат.

— Температурата от пожара става причина за повреждането или пълното унищожаване на по-голямата част от тях. Цели месеци отидоха за разшифроване на запазеното. Поискахме от семействата на пострадалите техни записи за сравнителни образци. От близките на Мелани получихме домашно видео. Поради състоянието на аудиокасетата не успяхме да стигнем до категорично становище, но според нашия експерт най-вероятно един от гласовете е идентичен с този на Мелани Крус. Родителите не споделиха това становище.

— Те самите чуха ли оригиналния запис?

— Държаха на това. Пуснах им частта, в която Мелани... Тя викаше за помощ. Майката изключи апарата и заяви: „Това не е моята дъщеря“. Дъщеря ѝ била жива и ние трябвало да я открием.

В съзнанието на Дарби се мярва за миг, също като при проблясък от светкавица, призрачна сцена: Хелена Крус е извърнала гръб срещу свиреп порив на вятъра и притиска към гърдите си сноп плакати с образа на Мел, за да не ги разпилее.

— Казва ли нещо Мел на тези записи?

— Не си спомням кой знае колко — отвръща Евън. — Помня главно плача и писъците ѝ.

— Дали я е боляло?

— Не, просто бе уплашена.

Дарби усеща, че има още нещо.

— Какво каза тя?

Евън замълчава за момент.

— Моля ви.

— Непрекъснато повтаряше: „Махнете този нож, моля, не ме наранявайте повече“.

Нови образи проблясват в съзнанието на Дарби — ужасеното лице на Мел, черни от грима ѝ сълзи се стичат по бузите. Стейси Стивънс лежи върху кухненския под, а между пръстите ѝ, стиснали гърлото, бликат кървави струи. Мел пищи, а мъжът от гората я реже с огромен нож.

Обгърнала тяло с ръце, Дарби гледа през прозореца към забързания трафик долу и си спомня студената зимна вечер в серологичната лаборатория. Кутията с веществени доказателства по случая Грейди лежи върху рафта. Тампонът, използван, за да докара в безсъзнание Мелани — същият, който навярно щеше да опита и тя, ако бе слязла на долния етаж.

— Ако решиш все пак да използваш случая Грейди за дисертацията си, съобщи ми — казва Евън. — Ще ти осигуря копия от всичко, с което разполагаме, включително от магнетофонните ленти.

— Бих могла да се възползвам от това предложение.

— Разкажи ми за разговора с Рейчъл Суонсън.

През следващите няколко минути Дарби го информира за първата им среща под верандата, като завършва със случилото се в болничната стая.

Евън не проговаря. Изглежда потънал в мислите си. Дарби буквално усеща излъчването от работата на могъщия му интелект. Да си така непостижимо умен сигурно е дар божи, но Дарби е убедена, че този дар е свързан с неопикуема самота.

— Банвил обмисля възможността да се възползва от пресата и да организира капан — казва най-накрая Евън.

— На вас май не ви харесва тази идея.

— Ако се провалим с нея и той успее да се измъкне, ако заподозре, че сме налучкали дирята му, няма да чака дълго, преди да убие Каръл Кранмър.

ГЛАВА 34

След нападението над Световния търговски център в Ню Йорк всяка получена в централата на бостънската полиция пратка се смъква в мазето, за да мине през рентген.

Дарби крачи през добре осветеното мраморно фоайе, пълно с униформени и цивилни полицаи. Ритмичният ход ѝ помага да поддържа съзнанието си ясно и концентрирано.

След двайсет минути се изкачва по стълбите с пакета в ръка — не ѝ се губи време в чакане на асансьор.

Отгоре се виждат ясно две лепенки. Разположената по средата съдържа името и адреса на Даян Кранмър. Тази в горния ляв ъгъл е надписана само с „Каръл Кранмър“.

И двете са с един и същ размер. И двете са печатани на пишеща машина — най-вероятно с някое от онези старомодни чудовища, които работят с помощта на мастилена лента. Дарби забелязва размазалите се на места капчици мастило.

Куп е подготвил всичко в серологичната лаборатория. С него чакат Евън и Лайлънд Прат. Куп, с бележник в ръка, ѝ прави място да мине.

Дарби полага пакета върху разгърнат лист амбалажна хартия. След като го измерва внимателно, тя прави няколко снимки — най-напред с лабораторната камера, а след това с дигиталната. Дигиталните кадри ще бъдат изпратени по имейла във федералната лаборатория, където хората на Евън вече чакат.

Дарби обръща пакета — търси данни за производителя или някакви други обозначения. Вижда се единствено „№ 7“.

— Понякога производителят отпечатва логото си върху една от залепващите повърхности — отбелязва Евън. — Ще провериш, когато го отвориш.

Дарби хваща лентичката с облечени в хирургически ръкавици пръсти и отваря пакета. Из въздуха се разлетяват мънички сиви частици — използват се за пълнеж на плика и обезопасяване на пратката. Тя изтръсква внимателно съдържанието.

Върху амбалажната подложка изпада сгъната бяла риза.

Дарби надниква вътре — друго няма.

Разгъва ризата. Студено кълбо страх издува стомаха ѝ, когато зърва снимките — общо три на брой.

Дарби ги подрежда върху друг лист хартия, добре осветени от топлите лъчи на следобедното слънце, проникнали през прозорците.

Ето я Каръл Кранмър, облечена в сив анцуг — уплашено пристъпва с протегнати ръце в някакво помещение с бетонни стени и под. Край босото ѝ стъпало се вижда розетка на канал.

Ето я легнала на пода, побъркана от страх, вторачена в човека зад камерата.

Последният кадър я показва свита в някакъв ъгъл със замръзнал върху изражението ѝ писък.

Евън фиксира снимките със своя студен, пронизателен поглед.

— Тя сляпа ли е?

— Не — отвръща Дарби. — Защо?

— От начина ѝ на вървене — сякаш се блъска в стените — ми хрумна, че може да е сляпа. Сигурно я е изненадал в тъмното.

Дарби взема първата снимка и се вторачва в нея, сякаш е прозорец към тъмния затвор на момичето. Изписаният върху лицето ужас кара Дарби да я почувства по-близка.

Разглежда снимките. На обратната страна на последната са залепени няколко косъма с цвят на ягода. Косата на Каръл.

Дарби поема дълбоко дъх. *Добре. Нека да го направим.*

— Куп, има някакви знаци върху гърба — в долния десен ъгъл.

— Дарби придърпва настолната лупа. — Н като Нора, Р като Ричард, едно-седем-девет. Няма знак от фотолаборатория.

Куп е застанал до нея.

— Може да са правени с фотопринтер — проговаря той. — Тия означения вероятно са от производителя на хартията.

Дарби поглежда гърба на втората снимка. Същият надпис на същото място.

— Да пратим космите за ДНК анализ — предлага Дарби. — Куп, ти довърши пакета. Аз се заемам с ризата.

Евън отива да прослуша записа от болницата насаме в едно от съседните помещения.

Бялата риза, мъжки размер, виси от телена закачалка над лист амбалажна хартия. Дарби я проверява с помощта на шпатула — търси залепнали чужди тела. Изтощителна, досадна работа. През цялото време се налага да потиска порива да побегне нанякъде.

— О-па — обажда се Папи.

Върху бялата амбалажна хартия, сред песъчинки и зрънца ръжда, личи едничка текстилна нишка. Дарби я поема с помощта на тънка пинцета и я пуска в пластмасово пликче за събиране на веществени доказателства.

Наглася увеличителя над находката.

— Имаме тъмно петънце тук, може да е люспа от боя — проговаря тя. — Даже са няколко.

Наближава пет часът. Евън задържа хората във федералната лаборатория още час. Дарби събира пластмасовите пликчета и ги разпределя между различни сътрудници, преди да се заеме с отпечатъците от пръсти.

Куп е третирал повърхността на пакета с нинхидрин. Хартията е тъмноредна. Разрязана е много внимателно по ръбовете.

— По горната повърхност има цял куп отпечатъци — съобщава инспекторът. — Разполагам със сравнителни образци от жената, която го е намерила. Отвътре е чисто. Няма отпечатъци — използвал е ръкавици. Открих миниатюрни частици от тях върху лепилото, но никакви следи от пръсти.

— А по снимките? — пита Дарби.

— Абсолютно чисти. Може да извадя късмет с лепящите страни на лентичката и адресите. Заемам се с тях.

— Добре. Нещо друго?

— Само името на производителя. „Темпест“ — казва Куп. — Отпечатано бе върху залепващата повърхност. Това е всичко. Току-що звъня Мери Бет. Долу е, в отдел изчезнали. Открила е нещо във връзка с двете споменати от Рейчъл Суонсън имена.

ГЛАВА 35

С виещ от глад стомах Дарби отваря вратата на конферентната зала.

— ... не успели да го проследят — казва Банвил на Евън.

— Кого да проследят? — намесва се Дарби.

Настанява се до Лайлънд, като му връчва една папка.

— Някой се обадил в дома на Даян Кранмър преди около час — обяснява Банвил. — Включва се телефонният секретар. Съобщение от Каръл, която казва, че иска да говори с майка си и ще позвъни отново след четвърт час. Така и прави, но връзката не се задържа достатъчно дълго, за да бъде проследена. Даян потвърждава, че е била дъщеря ѝ. Тъкмо се готвим да прослушаме записа, който донесе един от моите хора.

Банвил включва миниатюрен касетофон и се обляга в стола си. Евън спира да кълве в лаптопа. Дарби сплита пръсти върху масата и се вторачва в разположеното почти под носа ѝ устройство.

Чува се звук от включване на телефонния секретар.

— Каръл? Каръл? Аз съм. Как си ти?

Дарби долавя сподавен плач, прокашляне.

— Каръл, скъпа, ти ли си?

— Аз... той не ми е направил нищо лошо... — Преглъща и диша тежко.

— Къде се намираш? — пита Даян. — Можеш ли да ми кажеш?

— Нищо не виждам — съвсем тъмно е.

— Къде... Какво трябва да направя... Чуваш ли ме, Каръл?

— Той е тук, в стаята. Има нож.

— Трябва да се браниш, както съм те учила.

Щрак.

Банвил изключва апарата.

Евън поглежда Лайлънд.

— С ваше разрешение, бих желал да изпратя този запис в нашата лаборатория. Там могат да усилят звуковия фон, да видят дали няма да се доберат до нещо съществено. Бих искал също така да изпратя онзи

пакет и снимките от него. Може да бъде идентифицирана пишещата машина по вид и производител, както и да се направи сравнително проучване с други случаи.

Дарби усеща, че на Лайлънд му се иска да откаже, но е притиснат в ъгъл, от който няма изход. ФБР разполага със седем отделни звена, които са специализирани в изследване на всичко, което има отношение към хартията. Бостънската лаборатория просто не е в състояние да им излезе насреща.

— Щом като ще споделяме всичко — обажда се Лайлънд. — Виждам, че федералното правителство проявява склонност към по-широко сътрудничество.

— Убедете се сам — отвърща Евън и придърпва телефона към себе си.

Сигналят „свободно“ се разнася през тонколониите.

Чува се глас:

— Питър Травис.

— Питър, Евън Манинг е на телефона. Обаждам се от лабораторията на Бостън. Тук съм с нейния директор, Лайлънд Прат, и криминалният експерт по случая, Дарби Маккормик. С нас е водещият разследването, инспектор Матю Банвил от полицията на Белхам. Искат да ти зададат няколко въпроса.

— Готово — отвърща Травис.

— Получи ли дигиталните снимки, които изпратих?

— Заредени са вече. Качеството на изображението от пощенските лепенки не е особено добро. Ако искате да идентифицирам пишещата машина, ще ми трябват оригиналите.

— Ще ги имаш. Дай сега да видим какво може да се направи със снимките.

— Хартията е на „Хюлет Пакард“, образец 179. Произвежда се специално за копирни устройства. Вкарваш карта с електронна памет или зареждаш информация от компютър — може и от преносима памет — и устройството отпечатва снимка с размери осем на тринайсет.

— Тъкмо от този формат са и нашите.

— Мога да взема проби от печатарското мастило и по този начин да установя характеристиките на използваната в печатащото устройство касета, но пазарът за подобни неща е необятен — не е възможно по този път да стигнете до Пътника.

— Какъв Пътник? — пита Дарби.

— Ще поговорим и за него — обещава Евън. — Карай нататък, Питър.

— Ако разполагате със самия принтер, бих могъл да потвърдя или отхвърля връзката му с конкретните снимки.

— Не разполагаме с принтер, нямаме дори заподозрян — има само едно изчезнало седемнайсетгодишно момиче. Дали да не подложим снимките на специален анализ?

— Не е лошо като идея. Проблемът се състои в това, че дигиталната фотография е стигнала такива висоти в своето развитие, че е възможно да се манипулира всяко изображение, без да се остави следа.

— Ще рече, нашият човек би могъл да заличи цял прозорец от снимката например?

— Може да го заличи, а може и да го прибави — може да направи каквото си пожелае, стига да му е ясно как се борави със софтуера. Като изхождам от собствения си опит, бих казал, че няма да открием нищо, което да ни заведе пред прага му. Но все пак се добрах до нещо ново, което можете да прибавите към списъка с доказателства. Задръж така.

Чува се шумолене на листове хартия.

— Значи — проговаря пак Травис — използваният плик е произведен най-вероятно от малка компания на име „Меръл“, намираща се в покрайнините на Холис, Ню Хампшир. Тя е закрыта през деветдесет и пета година и оттогава тези пликове не се произвеждат.

— Тоест нашият човек си има запас у дома.

— Много е възможно. Но все пак бих искал да разгледам самия плик, преди да дам окончателно становище.

— Утре заран ще бъде върху бюрото ти — обещава Евън.

— Отпечатъкът от подметка е от Пътника. Производител е Ryzer Gear, моделът е „Авантюрист“.

— А люспата от боя?

— Тук зациклихме. Няма подобен образец в системата. От мене — толкова засега. Докъде я докарахте с ризата?

Евън поглежда Дарби.

— Открихме една текстилна нишка — съобщава тя. — Подобна на онази, която бе намерена в антрето на Кранмърови. Космите от гърба на снимката съвпадат с образци от косите на Каръл. За щастие имаме възможност да направим ДНК анализ. Без резултат остана търсенето на пръстови отпечатащи — няма такива.

— Имате ли въпроси към Питър? — Евън оглежда присъстващите. — Няма. Питър, искам да се свържеш с Алекс Галагър — нека анализира един аудиозапис. Ще бъде в пратката, която заминава днес. Имаш номера на мобилния ми телефон, нали?

— Да. Ще поддържаме връзка.

Евън затваря.

— Имам новини относно двете имена, споменати от Рейчъл Суонсън — обаждат се Дарби. — В „Изчезнали“ са направили проверка и стигат до две възможни кандидатури — и двете от Ню Ингленд.

Лайлънд ѝ връща папката. Дарби изважда най-горния лист — цветна снимка с размери дващест на дващест и пет от абитуриентско тържество. На нея се вижда млада жена с неугледни черти и къдрава руса коса. Остава я върху масата.

— Това е Марси Уейд от Гринуич в Кънектикът — съобщава Дарби. — Дващест и шест годишна, живяла с родителите си. През май тази година отива с кола да се види с някакъв съученик, сега студент в Университета на Ню Хампшир. Живее на около три километра от студентското градче. На връщане през нощта колата ѝ се поврежда на Шосе номер 95. Никой не я е виждал оттогава.

Втората фотография е на едра жена със заоблени бузи и неголямо родилно петно върху отпуснатата плът на брадичката.

— Това е Паула Хибърт, четирийсет и шест годишна самотна майка, учителка в държавна гимназия на Барингтън, Род Айленд. Помолила съседка да наглежда сина ѝ, докато отиде да му вземе лекарства против астма. Стига до аптеката, но не и обратно до дома си. Не откриват следа нито от нея самата, нито от автомобила ѝ. Изчезва през януари миналата година.

— Не са ми известни никакви подробности във връзка с тези случаи — продължава Дарби. — Не съм запозната със събраните доказателства. И двете местни лаборатории са затворени днес. Ще се свържа с тях чак утре сутринта. Това е всичко от мен. А сега, специален агент Манинг, защо не ни кажете нещо за Пътника?

ГЛАВА 36

Евън завърта лаптопа така, че и останалите присъстващи да виждат дисплея.

Там личи образът на жена с латиноамерикански черти и изрусена коса.

— Това е Кимбърли Санчес от Денвър, Колорадо — съобщава той. — Изчезва през лятото на деветдесет и втора година. Излиза да тича и повече не се появява.

Евън показва снимките на още осем жени. Всички са или от латиноамериканско, или от афроамериканско потекло. Всичките — между средата на двайсетте и началото на трийсетте си години. Всичките видени за последно самички, в собствените им коли, на път за дома от някое заведение или месторабота късно вечер. И последната обединяваща характеристика: в нито един случай не е открит труп.

— Единствено на полицията в Колорадо се усмихва малко късметът — казва Евън. — Последната жертва е забелязана от свидетел, който излиза от някакъв бар и я вижда да се качва в черно порше карера с колорадска регистрация. Свидетелят запомнил дори обстоятелството, че един от задните калници на колата бил ударен. Полицията събира данни за всички собственици на поршета в Колорадо. Един от тях, Джон Смит, е от Денвър. Когато отиват да го разпитат, той не е у дома си. Четири денонощия по-късно от него все така няма ни вест, ни кост и те влизат в наетата къща. Смит е офейкал. Преди това е излизал цялото жилище, но експертите все пак откриват две важни улики — следи от кръв върху изхвърлена консервена кутия и отпечатък от мъжка обувка, произведена от Ryzer Gear, размер четирийсет и три. Отпечатъкът е идентичен със снетия близо до колата на една от жертвите.

Евън изкарва върху дисплея образ на бял мъж с избуяли брада и мустаци. Погледът на зелените му очи е пронизващ, а чертите на лицето са болезнени, като на наркоман.

— Това е снимката на Джон Смит, взета от неговата колорадска шофьорска книжка. Съседи съобщиха, че един от задните калници на

поршето му е бил ударен неотдавна. Снабдиха ни и с друга информация: Смит често излиза вечер и се държи настрана от всички. Никой не знае от какво живее и никой не е влизал в къщата му. Неколцина от свидетелите са забелязали над китката му неумело направена татуировка — детелина с числото 666 в нея.

— Характерна е за членовете на Арийското братство — отбелязва Дарби.

Евън кимва.

— Етническият профил на жертвите в Колорадо насочва към тази организация. Разбира се, членовете ѝ заявиха, че не познават господин Смит. Името не фигурира в нашите компютри. Не знаем дори дали Джон Смит е истинското име на Пътника.

— А кръвта, която сте открили — обажда се Дарби, — съвпада ли с някой от въведените в системата за анализ образци?

— Да. Съвпада с кръвта на една от изчезналите в Денвър жени. След това Смит се развихря в Лас Вегас. Това става към края на деветдесет и трета година. Тук възприема нова методика на селекцията. През следващите осем месеца изчезват дванайсет жени и трима мъже. Местната полиция не се стряска особено, понеже там непрекъснато изчезват хора. Мъкнат се за задоволяване на кой каквито пороци има, идват и си отиват.

— Какъв е етническият профил на жертвите?

— Жените са предимно бели — отвръща Евън. — Мъжете — евреи. Колата на една от жените е изоставена на пътя. Някой е бърникал в електрическата инсталация. За щастие и тук е намерен отпечатък от споменатата вече толкова пъти обувка. Към момента, когато в разследването се включвам аз, господин Смит е вече в Атланта — третата му спирка. Това е през деветдесет и четвърта година, когато даваме на случая кодовото име „Пътник“. Отпечатъкът от обувка е въведен в националната система и ние сме привлечени към разследването.

Евън се размърдва върху стола си, чиито пружини проскърцват.

— Кари Уедърс — четвърта жертва на Пътника в Атланта, е забелязана да се качва в черно порше карера. Свидетелката съобщава, че колата е с номера от Мериленд и с ударен заден калник, но не успява да разгледа добре самите номера. Това беше първият ни истински успех и ние алармирахме всички бензиностанции и сервиси в

района да си отворят очите на четири за черно порше с ударен заден калник. Тъкмо бяхме започнали да проверяваме регистрираните в Мериленд поршета, когато посред нощ се обади служител от една бензиностанция на „Мобайл“. Току-що там е спряла кола от тази марка, която отговаря на нашето описание. На седалката до шофьора спи руса жена. Прекалила била с пиенето, обяснил той. Инструктирам служителя да блокира помпата и тръгвам с един от лабораторията.

— Бензинджията излезе много хладнокръвен и с голямо желание да сътрудничи — продължава Евън. Гласът му звучи някак безразлично, сякаш чете протокол. — Каза, че е записал номера на колата върху листче до телефона си. Тръгнах след него към сервиза. Когато влязох в офиса, той се озова зад гърба ми. Удари ме в тила и друго не помня. Когато дойдох на себе си в болницата, научих, че подпалил бензиностанцията с помощта на гориво от помпите. В един момент съм успял да изпълзя, но не помня нищичко. Сътрудникът от лабораторията и истинският служител бяха идентифицирани с помощта на зъболекарските им картони. И двамата са застреляни с офицерски колт.

— Със същото оръжие е убит приятелят на Каръл Кранмър — казва Дарби, която носи балистичната експертиза в папката си. — Не разпознахте ли мнимия служител?

— Този бе по-едър, без брада и мустаци, с гладко избръсната глава — отвърща Евън. — Никаква прилика с Джон Смит. Носеше яке, така че не бих могъл да забележа каквато и да било татуировка върху ръката му. А и въобще не отговаряше на изработения профил. Нищо не попита за разследването, а психопатите почти винаги правят това. Видимо бях сгрешил.

— Нападал ли е полицаи и преди това? — пита Дарби.

— Не, доколкото ми е известно. Но ако Джон Смит принадлежи наистина към Арийското братство или друга някоя организация, основана върху идеята за расово превъзходство, убийството на полицаи или друг представител на силовите държавни структури за тях е равнозначно на израстване в йерархията. Нещо като почетен знак.

— И все пак е странно, че е набелязал за жертва точно вас и си дава труда да инсценира подобен капан — посочва Дарби.

— Така постъпват психопатите, когато се видят натясно. Или пък е искал да ни предупреди, да покаже, че владее напълно ситуацията.

Лицето на Евън се вкаменява и това притеснява Дарби.

— Пътника е изключително умен, строго дисциплиниран тип — казва агентът. — Той променя стила на работа, както и критериите за подбор, отвлича жертвите си из различни щати, така че да не създаде представа за самия себе си. Избира обектите по случаен принцип, за да не ни позволи да изградим стереотип. В състояние е да кротува месеци наред, което показва изключителна степен на сдържаност. И, както съм се убедил сам, начинанията му се подчиняват на детайлно изграден план. Прави всичко възможно да владее положението — затова е изпратил оня пакет на Даян, по същата причина организира разговора ѝ с Каръл. Иска да сме наясно, че е в състояние да я убие, когато реши.

— И поради същата причина трябва да се възползваме от подслушващите устройства като примамка — заявява Дарби.

— Как?

— Като му подхвърлим вас лично. Ще се изпуснем пред репортер на „Херълд“, че сте тук, понеже Рейчъл Суонсън е дошла в съзнание и е дала важни показания, така че искате да разгледате къщата. По такъв начин можем да бъдем сигурни, че Пътника ще слуша.

— Ако види името ми във вестника, може да се уплаши, да убие Каръл и останалите жени и да духне нанякъде — вече го е правил.

— Само че този път допусна грешка. В къщата на Каръл. Остави кървава диря, както и една от своите жертви. Рейчъл Суонсън може да се окаже ключ към залавянето на Пътника. Положително ще поиска да узнае какво сме успели да научим от Рейчъл, преди да хване гората.

Банвил поглежда часовника си.

— Имаме четвърт час да извикаме репортерите — казва той. — Някакви предложения?

— Можем да изчакаме, докато се справят със сепсиса — казва Евън, — след което ще преместим Рейчъл Суонсън в наблюдавана стая на психиатричното, ще я отвържем и ще дадем възможност на Дарби отново да разговаря с нея.

— Може да не поиска — възразява Дарби. — Нали чухте записа. — Изведнъж спря да говори. — Откривани ли са подслушващи устройства в домовете на останалите жертви?

— Не, това е първият случай.

Дарби поглежда Банвил.

— Предлагам да пуснем слух, че ФБР възнамерява да претърси основно къщата. Пътника ще поиска да научи до какво се е добрал агент Манинг. Ако се появи, ще го пипнем. Ще блокираме всяка пътечка, та пиле да не може да прехвъркне.

— Ами ако не се появи? — пита Евън.

— Ще убие Каръл, ако не го е сторил вече — отвърща Дарби. — „Бръмбарите“ са най-добрата ни възможност.

Сега Евън гледа Банвил.

— Този случай е ваш — ваше е и решението.

Банвил разтърква с пръсти долната си устна.

— Две изчезнали жени плюс младо момиче... Съгласен съм с Дарби. Аз съм за.

ГЛАВА 37

Всички цветарници в околността са затворени днес. Дарби е принудена да избере от анемичния асортимент на болничния магазин за подаръци. Не жали време за издирване на най-ярките цветове, които са на разположение, и в крайна сметка съумява да оформи приличен букет.

Сега в интензивното е тихо и спокойно. Доктор Хачкок си е отишла. Дарби се обръща към една сестра. Няма промяна в състоянието на Рейчъл Суонсън.

Налага се да положи известни усилия, за да убеди сестрата да допусне цветята в стаята. Дарби ги оставя върху шкафчето под телевизора. Така ще бъдат първото нещо, което ще се появява пред погледа на Рейчъл, когато се събуди. Може пък те да я убедят, че вече не е затворена в тъмницата, където понастоящем се намира Каръл Кранмър.

С парещи очи и изтощена до крайност, Дарби едва не пада в спалнята на майка си. Шийла спи.

Някаква особена тъга я притиска. По пътя за вкъщи Дарби се е надявала да завари майка си будна. Има нужда да поговори с някого. Ето го егоизма на детето, което докрай изпитва нужда от своята майка. Дарби се пита дали изобщо някога ще съумее да го надмогне.

Миглите на Шийла потрепват и тя отваря очи.

— Ти ли си, Дарби? Не те чух да влизаш.

— Току-що пристигам. Искаш ли нещо?

— Малко вода с лед.

Дарби слиза в кухнята, пълни пластмасова кана с вода и лед. Присяда върху леглото и държи чашата, за да може Шийла да пие през сламката.

— Така е много по-добре — отбелязва Шийла с прояснен поглед. Дишането ѝ обаче си остава затруднено. — Яла ли си? Тина приготви някакво подобие на яйчена салата.

— Взех си сандвич в болницата.

— Какво си правила там?

— Бях на посещение при пострадала. Казва се Рейчъл Суонсън. Днес дойде в съзнание.

— Разкажи ми.

— Защо не си починеш? Изглеждаш уморена.

Шийла махва с ръка.

— Занапред всичко е почивка и сън.

Дарби се пита откъде черпи тази твърдост нейната майка, къде търси утеха при мисълта за онова, което предстои.

Помага ѝ да седне в леглото. Когато я настанява удобно, започва да разказва за случилото се в болницата.

— Ами Каръл Кранмър?

— Продължаваме да я издирваме. — Дарби си дава сметка, че е хванала ръката на майка си. — Попаднахме на някаква следа. Нещо, което би могло да ни заведе до мъжа, който я е отвлякъл.

— Това е добра новина.

— Така е.

— Тогава защо не изглеждаш щастлива?

— Ако не свършим работата както трябва, той може да я убие.

— Нямах власт над това.

— Знам, само че именно аз съм тази, която настоя да пристъпим към подобен план. И се питам сега дали не съм направила грешка.

— И се нуждаеш от някого, който да ти вдъхне доверие в собствената ти правота.

— Намирисва ми на нотация.

— Такава си от мига, в който се появи на бял свят. Искаш всичко да е под твой контрол.

— Нима го отричам?

Шийла се усмихва.

— Но си също така много умна и последователна — не го забравяй.

— Онзи, когото преследваме, е по-умен. Занимава се с тия неща от дълго време. Освен това е възможно да държи и други жени — не само Каръл. Може и те да се живи. И ако утре не го спипаме, като нищо ще ги убие до една.

Клепките на майката отново запърхват и тя затваря очи.

— Обещай ми едно нещо.

— Добре: ще остана жива, за да се омъжа.

— Освен това — казва Шийла. — Обещай ми, че няма да виниш себе си, ако нещо не се получи както трябва. Не бива да изпитваш угризения за нещо, което не можеш да промениш.

— Звучи убедително. — Дарби целува майка си по челото и се изправя. — Мисля да опитам оная яйчена салата. Ти искаш ли нещо?

— Малко дъвка — устата ми е пресъхнала.

Когато Дарби се връща с дъвката, тя вече спи. Проверява пулса ѝ — все още е налице.

Отива в стаята за гости и се мъчи да прегледа материалите по делото, но в съзнанието ѝ се набиват само снимките на Каръл: пристъпваща в тъмната килия с протегнати ръце, блъскаща се в стени — уплашена, безпомощна...

Дарби затваря папката и се настанява в люлеещия се стол с диктофона си. Слуша разговора с Рейчъл, загледана през прозореца към залюлените от вятър дървета под притъмнялото небе. Каръл Кранмър се намира някъде там, погълната от мрак и ужас в равни дози.

Дръж се, Каръл. Намери начин да се бориш и се дръж здраво.

Дарби си мисли за подслушващите устройства и в душата ѝ проблясва пламъче на надежда. Мъничко, но върши работа. Изключва диктофона, загръща се с одеялото и започва да чака съня.

ГЛАВА 38

Каръл Кранмър лежи, свита на кълбо на една страна върху бетонната настилка под нара. Омотала се е във вълненото одеяло. Престанала е да трепери, но честотата на сърдечния ритъм не намалява.

Мъжът с маската не я е наранил. Изправя я на крака за косите и нарежда да не се дърпа и да престане да плаче, защото няма да ѝ позволи да говори с майка си.

Застава зад нея и притиска нещо остро до гърлото ѝ. Нож, казва той. Инструктира я какво да говори, кара я да го повтори. Тя се подчинява. Отново повтаря думите, но този път пред микрофон.

Каръл все още говори, когато чува щракване и мъжът отдръпва острието. Нарежда ѝ да легне по корем на пода. Тя го прави. Казва ѝ да затвори очи. Прави и това. Вратата се отваря и захлопва, като оставя остриите звуци да кънтят в гърдите ѝ. Прищракват ключалки и тя е отново сама, затворена в ужасяващия мрак.

В един момент се унася. Съзнанието ѝ се замъглява, а от устата потича обилна слюнка.

Спомня си за изядения по-рано сандвич. Той оставя странен вкус. Дали в него бе сложено нещо? За какво му е на мъжа с маската да я упоява и приспива?

И за какво са му онези снимки? Дали не възнамерява да ги изпрати на майка ѝ заедно със звукозаписа и с искане за откуп? Някак не се връзва. Във филмите и по телевизията отвличат все богаташи. Един поглед към нейния квартал е достатъчен, за да се убеди човек, че там такива не живеят. За какво са му при това положение снимките?

Каръл няма представа, но е сигурна в едно: мъжът с маската ще дойде отново и този път няма да ѝ се размине. Може дори да я убие. Как да се предпази?

Има ли нещо в тази стая, което да ѝ бъде от полза?

Опипва внимателно ръба на нара и усеща грубата полиестерна тъкан, опъната върху рамка от алуминиеви тръби. Дали ще успее да

измъкне някоя от тях? Разтърсва здравата нара, но той не помръдва. Защо ли?

Пръстите ѝ напипват планки и болтове, с които е прикрепен солидно към пода.

Следващият половин час Каръл прекарва в опити да отдели част от тръбната конструкция. Без най-малък намек за успех.

Сърцето ѝ бие до пръсване от положеното усилие и нова вълна страх я залива, като кара кожата ѝ да настръхне. Напряга воля и пропъжда страха. Трябва да поддържа съзнанието си ясно. Трябва да мисли. *Добре. Какво друго имаме тук?*

Каръл си представя обстановката: душ, умивалник, тоалетна и нар. А тя се нуждае от нещо остро, нещо, с което да го намушка или пореже...

Казанчето на тоалетната. Веднъж е помагала на приятел на майка си да поправи нещо в него и добре помни какво е видяла вътре — на първо място, вертикална пръчка и хоризонтален лост. И двете са направени от метал. Би могла да го удари и дори да пробие кожата, но не и да му нанесе сериозна рана.

Но ако го уцели в очите? Нека опита да я хване слепешката.

Каръл тръгва опипом към ъгъла. Пищялът ѝ отново се блъсва в тоалетната чиния. Докосва дъската за сядане. Продължава да шари с пръсти към казанчето. Такова няма — само влажни метални тръби.

Обзема я паника. Един вътрешен глас, който много наподобява майчиния ѝ, настоява да зареже тия мисли, да се успокои и да започне да разсъждава.

Каръл не иска да мисли. Препъва се из тъмнината, докато намира железната врата.

— Тони, чуваш ли ме? — Блъска по стоманата с юмруци. — *Тони! Къде си? Отговори ми!*

Един цепещ въздуха звук, подобен на дрънчене от училищен звънец, я принуждава да подскочи.

Вратата се отваря, *пинк-пинк-пинк*.

Каръл се хвърля назад към нара и ляга отдолу, сграбчва одеялото и го усуква като дебело въже с надеждата да се предпази с негова помощ от острието на ножа.

Мъжът с маската не влиза.

Каръл е вторачила поглед към мижавата светлина в коридора. На около три метра от вратата, на пода, лежат завит в найлон сандвич и бутилка вода.

Каръл не вижда никаква сянка върху пода.

Може би е скрит зад ъгъла, далеч от вратата, и само чака тя да се покаже, за да посегне към сандвича и водата. Ако го стори, дали няма да се нахвърли отгоре ѝ.

— Ало?

Това не е гласът на Тони — това е глас на жена, слаб, но ясен.

— Чувате ли ме? — пита жената.

— Чувам ви — отвърща Каръл. Бърше сълзите от очите си и наблюдава вратата, ослушва се, приготвя се за съпротива. — Казвам се Каръл. Каръл Кранмър. А вие къде сте? Коя сте?

— Аз съм Марси Уейд. В стаята си съм.

— Не излизай оттам — провиква се друга жена.

Колко души са затворени с нея на това място?

Звънтенето се разнася отново — вратата се затваря.

И тогава чува писъка.

ГЛАВА 39

Предобедът започва за Дарби в полицията на Белхам. Часът е шест. Застанала е с Куп в дъното на претъпкана конферентна зала. Броеве от днешния „Хералд“ са пръснати навсякъде.

Името Каръл Кранмър е отпечатано с огромни букви. „Къде е тя? Полицията може би напипва следите на побъркан убиец.“

Дарби е прочела вече вестника. В статията няма кой знае какво — само предположения, вместени сред куп снимки. На една се вижда Даян Кранмър, свлякла се на стълбите пред къщата си, вкопчила пръсти в косите си, надала ужасяващ писък.

Стръвта е заложена в последния абзац:

„Близък до разследването източник съобщава, че полицията е открила важно доказателство, което би могло да доведе до разплитане на целия случай. Криминалисти и експерти от полицейската лаборатория заедно със специален агент Евън Манинг от ФБР се готвят да претърсят основно къщата на Кранмър днес.“

И сега на Пътника остава само да се покаже от дупката.

Банвил излиза на подиума. Провисналото му лице издава колосална умора. На стената зад него виси увеличена карта на района около къщата на Кранмър. Всички възможни пътища за измъкване от него са отбелязани с червени топлийки.

След като шумът заглъхва, инспекторът заговаря:

— Експерти от ФБР, изпратени от бостънския офис на Бюрото, посетиха къщата на Кранмър късно снощи и установиха, че подслушващите устройства са все още активирани. Управляват се от разстояние, което означава, че могат да бъдат включвани и изключвани по желание, с оглед да се пести енергия. Най-голямото разстояние, на което са в състояние да изпратят сигнал, е горе-долу към километър. В момента микрофоните са изключени. Ще разположим цивилни

полицаи без опознавателни знаци по всички ключови точки из района в посочения току-що радиус от къщата. Други сътрудници, представящи се като доброволци с афишите на Каръл в ръце, ще записват номера на коли.

— Не можем да приемем, че той ще седне в задната част на пикап — продължава Банвил. — Не би могъл да използва усъвършенствана апаратура. Неговата трябва да е в състояние лесно да се скрие в лека кола. Казаха ми, че приемникът му може да е маскиран в нещо толкова миниатюрно, колкото е стандартният уокмен. Възможно е дори да го включи към радиото на колата и да слуша през колоните. Вниманието на всички ни трябва да е насочено към евентуалната поява на бял мъж със слушалки или седнал самичък в кола. Ако такъв бъде забелязан, алармирайте веднага и, много моля, само на честотата, която ви давам сега. Не посягайте към мобифоните. Три камиона за доставки по адреси ще обикалят квартала. Във всеки от тях техници на ФБР ще следят излъчването на бръмбарите в къщата от мига, в който бъдат включени. Те ще проследят и радиообмена. Свършат ли си работата, идва ред на специалния отряд. В никакъв случай не предприемайте нищо спрямо евентуалния заподозрян. Специалните части ще имат грижата. Агент Манинг, искате ли да добавите нещо?

Застанал прав в далечния край на помещението, Евън съзерцава известно време върховете на обувките си, а сетне проговаря:

— Знам, че съществува известна вкоренена в миналото неприязън между полицейските звена и нашата служба в Бостън. Що се отнася до мен, този случай е на инспектор Банвил. Помолиха ни за подкрепа и с такива намерения сме дошли. Целта на всички ни е една: да открием Каръл Кранмър и да я приберем у дома. Не ме интересува кой ще обере лаврите по този повод. След казаното не остава друго, освен дебело да подчертая колко е важно всеки от вас да подходи към задачата с максимална предпазливост. Ако забележите някого или нещо подозрително, моментално ни съобщете. Дадена ни е възможност само за един опит — поправителен не се предвижда. Нека през цялото време не ви напуска мисълта, че той гледа, защото наистина гледа.

Залата е пълна с безизразни лица, които кимат тържествено.

През следващия половин час Банвил обяснява начина, по който ще бъде блокиран районът. Ако Пътника наистина подслушва в очертаната територия, няма къде да бяга.

Инструктажът свършва и хората стават от местата си.

Евън си пробива път сред тях към дъното на стаята.

— Това може да се окаже продължителна игра на изчакване — обръща се той към Куп и Дарби. — Защо двамата не отидете в лабораторията и не поработите върху текстилната нишка? Ако нещо изникне, моментално ще ви извикам.

— Шефът ни иска тук — отвърща Куп.

— Няма гаранция за това, че ще слуша именно сега — казва Евън. — Може да се случи по някое време следобед. По-голяма полза би имало, ако сте на работните си места.

— Случай като този крие опасност от най-различни усложнения — мнозина ще се опитат да се превърнат в герои — отбелязва Дарби. — Ако го заловите, ще ви трябват начаса хора за документиране на обстановката. Ще имаме нужда и от най-малката улика, за да можем да го заковем в съда.

Евън кимва.

— Да стискаме палци и да се надяваме, че ще захапе въдицата.

Дарби се отправя към вратата. Накъдето и да погледне, вижда усмихнатото лице на Каръл.

ГЛАВА 40

Над Бостън се рони лек дъждец. Улиците са претъпкани с коли.

Даниел Бойл, седнал зад кормилото на камионетка от Федералната експресна колетна служба, дава мигач и завива наляво, за да приближи бавно рампата, а ресорите скърцат под тежестта на товара отзад.

Мястото се охранява от двама полицаи. Бойл спира пред просната напърно метална лента. Той знае какво представлява тя. С едно натискане на бутона лентата се обръща, за да щръкнат цяла редица стоманени зъбци, които пробиват гумите на всяка опитала се да избяга през съоръжението кола.

Тлъст полицай с натежала челюст се тътри под дъжда. Бойл смъква стъклото с приветливо усмихната физиономия.

— Добро утро, господин полицай. Не съм по рутинния си маршрут — днес само замествам. Имам пратка за лабораторията. Ще ми кажете ли накъде да карам?

— Най-напред трябва да се регистрирате.

Бойл поема планшета. Ръцете му са облечени в кожени шофьорски ръкавици. Изписва името „Джон Смит“. То съвпада с онова, което е отпечатано на ламинираната му служебна картичка със снимка, закрепена към джоба на униформената риза. Той разполага и с други средства, за да удостовери тази самоличност, стига да се наложи.

Подава обратно планшета през прозореца. Партньорът на дебелака оглежда камионетката.

— Карай към онази рампа там, влез в паркинга, много ясно е обозначено — каканиже дебелият полицай. — Пратките се предават зад онази сива врата. Вървиш по коридора до приемателя. Там ще ти се разпишат за пакета — няма нужда сам да го мъкнеш по етажите.

Бойл се готви да отпусне спирачката, когато дочува гласа на втория полицай:

— Задницата ти е провиснала, мой човек.

— Ресорите са заминали — обяснява Бойл. — Още три адреса и кукличката отива в сервиза. При този скорост има да се мъкнем до

шест довечера. Щур късмет, нали?

Подтикван от желанието да се махне от дъжда, дебелият му прави знак с ръка да продължи.

Бойл преминава през стоманеното заграждение с друсване. Кара покрай рампата до мястото за паркиране. Охранителни камери са окачени високо по стените и контролират целия район. Бойл прихлупва униформената фуражка ниско над веждите.

Има множество места за паркиране на доставчици. Той си харесва най-близкото до стълбите.

Протяга ръка назад и през вратата зад гърба си поема тежък пакет. Влиза в сградата.

Белият полицейски ван, снабден с перископ, както и с апаратура на ултракъси вълни, е нагласен като кола от телефонната служба. Шофьорът е със съответната униформа.

Дарби се намира заедно с Куп на тапицирана пейка край задната врата. Насреща им, върху подобно съоръжение, са се настанили двамина от специалния отряд. И двамата се потят под тежко бойно снаряжение. Единият е зает с дъвка и пускане на балони, докато другият се е вторачил във внушителен наглед автомат система „Хеклер & Кох MP7“, поставен напреки в скута му.

Дарби няма представа къде се намират — прозорци липсват. Тясното пространство мирише на мъжки дезодорант и кафе.

Банвил е заел фиксирано към пода въртящо се кресло, разположено пред миниатюрно и въпреки това използваемо бюро. Води диалог с един от техниците на ФБР. Тя се пита за какво ли става дума.

Друг от федералните, нахлузил чифт слушалки върху огромното си плешиво теме, слуша разговорите на Евън в къщата, като от време на време казва нещо на колегата си, който изучава дисплея на лаптоп. Той е свързан с някаква странна апаратура, чиято задача е да открива и следи честотите, на които излъчват подслушващите устройства. В момента те са изключени.

Когато се подаде сигнал за включване, техниците мигом ще се закачат за него, ще звънне телефон и момчетата от специалния отряд

на Бостън ще бъдат включени в операцията. Те са много добри. Ще бъдат бързи и ефикасни.

Телефонът започва да звъни. Дарби се напруга, пръстите ѝ се забиват в тапицерията на седалката.

Банвил вдига слушалката. Слуша цяла минута, преди да я окачи на място. Поклаща глава.

— Бръмбарите са все още изключени — съобщава той.

Дарби търка овлажнели длани в крачолите си.

Хайде, дяволите да те вземат! Включи се!

Мраморното фоайе на бостънското полицейско управление е твърде внушително. Бойл е сигурен, че скрити охранителни камери запечатват всяко негово движение в този момент. Наоколо щъкат полицаи. Той бързо приближава рецепцията с приведена глава.

Облечен в синя униформа дежурен седи на висок стол зад преградата и чете под настолна лампа днешния брой на „Хералд“. Бойл плъзва обемистия пакет към него.

— Ако искате, аз ще го занеса горе, доста е тежък — предлага услугите си той.

— Няма нужда — от тук нататък е наша работа. Трябва ли да се подписвам някъде?

— Всичко е наред — отвърща Бойл. — Приятен ден.

Били Ланкън не престава да мисли за куриерската камионетка. Макар да не разбира много от коли, той е сигурен, че проблемът ѝ не се крие в повредени ресори.

Партньорът му, Дан Саймънс, посръбва кафе, а дъждът ромоли по покрива над главите им.

— За осми път поглеждаш към паркинга, Били.

— Заради оная куриерска камионетка. Нещо не ми харесва.

— Кое по-точно?

— Начинът, по който е провиснала задницата ѝ. Не мисля, че е заради ресорите.

— Ами като те притеснява чак толкова, иди виж.

— И май ще го направя.

ГЛАВА 41

Бойл отваря входната врата. Полицаят от пропуска, същият, който бе проявил интерес към задницата на камионетката, сега проучва вратата откъм шофьорското място.

Усмихни се и го давай безгрижно.

— Нещо не е наред ли, господин полицай?

— Откога започнахте да си заключвате колите в двора на полицията? Нямате ни доверие ли? — Ченгето се усмихва, но зад усмивката се крие известна заплаха.

— По навик — отвърща Бойл, като разтяга лице в още по-широка усмивка. — Обичайният ми маршрут е в Дорчестър. Още в самото начало някакви дечурлига ми разбиха камионетката, докато вляза да оставя една пратка. Познайте кой плати щетите.

— Ще възразиш ли да хвърля едно око отзад?

— Ни най-малко — казва Бойл и бърка във вътрешния джоб за ключовете. Усеща тежестта на офицерския колт под мишницата си.

Отключва задната врата. Полицаят облизва с език предните си зъби, докато погледът му обхожда подредените по рафтовете пратки. Бойл се пита дали няма да влезе и да започне да ги размества. Експлозивът е подреден в големи кутии под лавиците. Бойл не оставя нищо на случайността.

Ченгето измъква глава навън.

— Най-добре вземи да смениш тия ресори.

— Още сега я зарязвам, пустата му барака — заявява Бойл. — Приятен ден.

След десет минути той е отново на пътя — приближава Сороудрайв. Поставя слушалките и включва приемника на честотата на миниатюрните подслушватели, които е залепил в гънките на меката амбалажна хартия, с която е опаковал пакета.

Чуват се разнообразни шумове, далечни и по-близки гласове.

— Ама че тежи това чудо — обажда се един от тях.

Следва тежко тупване и същият глас казва:

— Ей, Стан, помогни ми, моля те, качи останалите партакеша от лентата.

— Мислех, че предпочиташ да донесе нещо за хапване.

— След малко. Това тук пристигна току-що за лабораторията. Искам да им го занеса горе.

Бойл измъква мобифона и бързо набира съобщение: „Пакетът доставен. Носят към рентгена“.

Изпраща го и зачаква. Ще му се да можеше да си говори направо с Ричард. По-бързо и определено много по-лесно, отколкото да пише съобщения, докато кара.

Отговорът на Ричард пристига: „Щом видят чучелото на рентгена, мигом ще го занесат в лабораторията“.

Дано да е прав. Пише на свой ред: „Двайсет минути до болницата. Дарби?“.

Още пет минути и чете: „В един ван е с хора от специалния. След 30 минути включваме устройствата. Сигнализирай, когато си готов“.

Бойл настъпва газта.

Стан Петарски, един от наетите в бостънската полиция рентгенови техници, седи пред контролното табло, пие кафе и се мъчи да избистри главата си. Снощи жена му отново организира грандиозен скандал по повод пиенето и в момента не може да реши кое е по-лошо — цепещият главата му махмурлук, или кънтящият в нея вой на съпругата.

Само една глътчица уиски би ликвидирала и двете. Ще трябва да изчака обедната почивка обаче — тогава отваря барът отатък улицата.

Пакетът се движи по конвейерната лента. Когато стига до рентгеновия апарат, Стан го нагласява точно под монитора, който е на равнището на лицето му.

Рязко скача от мястото си и катурва стола.

— Джим, ела бързо.

— Какво има?

— Виж това тука. — Стан отстъпва, за да може Джим да види по-добре.

Вътре в пакета има няколко крайника и глава. Стан успява да различи крака и ръце. До главата е разположена китка с няколко пръстена и часовник.

Стомахът на Стан се обръща така, че го е страх да не се издрайфа.

Джим докосва с треперещи пръсти устните си.

— Изкарай го за миг от машината — искам да видя нещо.

Стан се подчинява. Сами си слага очилата и разглежда надписите.

— Погледни името върху обратния адрес — казва той и пребледнява.

— Каръл Кранмър — чете Стан. — И какво?

— И това, че така се казва изчезналото момиче. Ти новини не гледаш ли?

— Боже всемогъщи! Мислиш, че е вътре ли?

— Я по-добре се обади горе и им кажи.

— Ти им кажи. Аз трябва най-напред да направя теста за експлозивни.

— Да не мислиш, че са й заврели бомба в задника?

— Спазвам си процедурата.

— Трябва да се обадя на едно-две места. Докато свърша, можеш да си направиш една услуга — сдъвчи малко мента, дъвка или каквото там намериш. Свят ми се завива от дъха ти, разбра ли?

Дарби се размърдва. Върху екрана на лаптопа се виждат две успоредни прави, които не помръдват и напомнят електрокардиограма на умрял.

Сърбят я ръцете за действие, иска да се поразкърши. Продължава да кръстосва крака.

Куп се наклонява към нея.

— Да не те боли задникът? — интересува се той.

— Тия устройства трябваше вече да са включени.

— Имай търпение.

Минава половин час.

— Снощи говорих със сестра си — обажда се Куп. — Триш постъпва утре в болница. Ще стимулират контракции изкуствено.

— С колко е прехвърлила термина? — Вниманието на Дарби е приковано все така върху лаптопа.

— Близо две седмици — отвръща Куп. — Най-накрая са избрали име за моя племенник — Фабрис.

— Ще го кръстят на дезодорант?

— Не, онова е Фибриз. Аз казах Фабрис. Френско е. Като мъжай.

— За това дете ще е най-добре, ако не придирия много-много.

— Защо? — иска да знае Куп. — Бранди го намира много шик даже.

— Коя е тя?

— Новото момиче, с което излизам. Учи козметика. Иска, когато завърши, да иде в Ню Йорк и да измисля наименования за червила.

— Това пък какво значи? Какви наименования?

— Козметичните фирми не могат да назовават цветовете с имената им — твърде обикновено звучи. Не се продава просто розово или пембено червило. За маркетингови нужди използват названия от рода на „Розов сладкиш“, „Блясък“ или „Нежна лаванда“. И трите са измислени от нея, впрочем.

— Веднага да се разкараш от тази жена — с толкова умна досега не си имал работа.

Успоредните линии върху дисплея на лаптопа започват да вибрират.

— Микрофоните се включиха — съобщава един от техниците на ФБР.

Дарби вкопча пръсти в ръба на седалката, докато ванът увеличава скорост.

ГЛАВА 42

Болничната тоалетна вони на дезинфекционен препарат. Бойл е сам. Затворил се е в последната кабинка на лявата редица. Вече е свалил униформената фуражка и якето. Празната раница, която носи под него, лежи на земята. Под дрехите е облякъл тънки зелени панталони и блуза на хирург. Изува обувките и нахлузва бели пантофи. След като си слага подходящо боне, напъхва излишните дрехи и обувки в раницата. Отваря вратата на кабинката.

Поглежда се в огледалото. Добре. В джобчето на гърдите са пъхнати стилни очила с черна рамка. Слага си ги.

Бойл пъхва раницата в коша за боклук. Измъква мобифона и набира: „Готово. На линия съм“.

Отваря вратата и излиза в ярко осветения, гъмжащ от хора коридор на осмия етаж. Минава край три напречни коридора и спира пред огромна стъклена витрина, разположена над централния вход на болницата.

Достъпът до него е позволен единствено за линейки и таксита. Преброява шест болнични автомобили, спрели отпред. Приближават още два. Полицаи регулират движението. Други се разправят с постоянно набъбващата тълпа журналисти. Те са се скупчили близо до стара тухлена постройка, използвана за приемане на всякакви доставки.

Съобщението от Ричард пристига след пет минути: „Давай“.

Бойл бърка в джоба си. Дистанционното натезава хладно в дланта му.

Отдалечава се от прозореца в посока към интензивното. Когато стига до чакалнята, натиска бутона.

Разнася се далечен грохот и стъклата на прозорците започват да се трошат. След това се надигат писъци.

Стан Петарски полага огромни усилия да не мисли за трупа в кашона до краката си. Опитва се да извика в съзнанието нещо приятно — като уиски върху ледени кубчета — когато асансьорът пристига.

Ерѐн Уолш, хубавичката блондинка, която среща понякога в служебното кафе, стои пред една врата с мобифон в ръка и му прави знак с другата да приближи. Стан вдига кашона и го занася в серологичната лаборатория.

Ерѐн започва да го снима. Стан няма желание да се задържа тук, та да види накълцаното тяло. Насочва се към вратата с мисъл за това, как да се докопа до малко уиски, и в същия миг пакетът избухва.

ГЛАВА 43

Пред очите на Дарби се разкрива нова гледка: един монитор показва какво става отвън.

Намират се на Пикни стрийт, три пресечки преди къщата на Кранмър. Тук сградите изглеждат малко по-добре, но не чак толкова. Виждат се доста коли на трупчета.

Карл Хартуиг, един от хората на спецотдела, клечи посред колата, заврял лице в перископа. Всички останали са приковали погледи в лаптопа.

Върху другия монитор се появява и започва да увеличава размерите си очукан черен пикап, паркиран отляво на пътя, недалеч от скупчени върху малък хълм дървета.

Дисплеят на лаптопа е раздран от множество примигващи стрелички, които се подреждат в назъбени линии.

— Той е в черния пикап — обажда се техникът от ФБР.

Хартуиг заговаря над прикрепения към гърдите му микрофон:

— Алфа-едно, тук Алфа-две. Имаме потвърждение за черен форд пикап със затъмнени стъкла и без номера, паркиран на Пикни стрийт. Приемам.

— Разбрано, Алфа-две. Заставаме на позиция.

Миг по-късно ванът завива към тротоара и спира. Моторът още работи — подът под стъпалата ѝ вибрира. Хартуиг завърта перископа. Сега върху монитора се вижда — в отдалечения край на улицата, откъдето те самите идват — камионетка на UPS^[1]. Тя спира почти веднага. Дарби знае, че там и ще остане. За да блокира улицата.

Радиостанцията на Хартуиг пращи, а сетне се чува:

— Алфа-две, тук Алфа-едно.

— Чувам ви, Алфа-едно — отзовава се Хартуиг.

— Алфа групи три и четири застават на позиция. Останете на изчакване.

— Разбрано, Алфа-едно. Оставам на изчакване.

Трета кола от екипа — камионетка за доставка на цветя — се появява в отсрещния край.

Пътищата за бягство на Пътника са отрязани.

Черният пикап не помръдва.

Банвил окачва слушалката на стената.

— Всички подстъпи са осигурени — казва той. — Хората са на позиция.

— Алфа-едно, всички групи са готови за действие — проговаря в микрофона си Хартуиг.

— Прието, Алфа-две. Готовност за действие.

— Прието, Алфа-едно.

Дарби усеща как тяхната кола се отлепя от бордюра, спира за момент и прави обратен завой. Хартуиг оставя перископа и прикляква до партньора си край задната врата. Към коланите и на двамата са прикрепени паник-гранати, известни още като „гръмосвети“ заради оглушителния и заслепяващ ефект при взривяването им.

Дарби наблюдава черния пикап на монитора. Той е все така неподвижен.

Хартуиг се обръща към нея и казва:

— Вие двамата оставате тук, докато положението отвън бъде напълно овладяно, разбрано?

Ванът намалява скорост.

Хартуиг прави знак на партньора си. Задната врата излита настрани, като блъсната от взривна вълна.

Двамата служещи от специалния отряд изскачат навън под лекия дъждец, като оставят вратата отворена. Дарби се приближава до нея, за да вижда по-добре.

Командосите са вече при задната врата на черния пикап — един от тях е поставил облечена в ръкавица ръка върху дръжката на вратата. Откъм дърветата претичва още един, насочил пистолет към мястото на шофьора.

Хартуиг дава знак с ръка. Мъжът при вратата рязко натиска дръжката и тя зейва отворена. Хартуиг праща вътре граната и — преди да затвори очи — Дарби успява да съзре облечен в черно мъж, седнал пред масичка с някакво блещукащо устройство в ръка.

Гранатата експлодира с оглушителен трясък и ослепително сияние. Хартуиг насочва снабдено с лазерен прицел оръжие към гърба на мъжа. Той все така седи пред масичката. Не помръдва.

— *Ръцете на тила. Веднага. И никакви движения.*

Пътника остава неподвижен.

Дарби усеща колата да се разтърсва от внезапно, рязко спиране. Банвил е станал от мястото си и минава край нея. Хартуиг се втурва през отворената врата на пикапа.

— *Ръцете горе, веднага!*

Събаря Пътника върху пода.

Дарби излиза навън с изтръпнали от дългото седене нозе. Искане да бъде наблизено, да види лицето на Пътника и да надникне в очите му, когато чуе името Каръл.

Хартуиг излиза от пикапа и клати глава. Казва нещо на Банвил.

Куп е вече там. Пътника лежи неподвижен на пода. Банвил се връща при тях.

— Какво става? — пита Дарби.

— Вързан за стола труп — отвръща Банвил. — Това става.

— Какво? Тези гранати не могат да убиват.

— Мъртъв е от няколко часа. Удушен.

— Ами апаратурата?

Банвил не отговаря. Той влиза в тяхната кола и взема слушалката.

— Не може да е друг — проговаря техникът от ФБР. — Сигналят от подслушвателите се улавя точно от този пикап. Вижте: вътре има приемник L32.

— Може да използва апаратурата за ретранслиране на друго място — обаждат се неговият колега.

Суматохата, шумът и видът на осем тежковъоръжени командоси мигом привличат вниманието на околните жители. Те надничат от прозорците, излизат по верандите, мнозина се излагат на дъжда — само и само да задоволят своето любопитство.

— Давай да обезопасим обекта — обръща се Дарби към Куп.

На тротоара е застанало момиченце на не повече от осем години. Облечено е в жълт дъждобран и държи майка си за ръката. Изглежда уплашено до сълзи. Дарби го наблюдава, когато пикапът избухва и го праща във въздуха заедно с майката.

[1] United Parcel Service — една от най-големите куриерски компании на САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 44

Мощен сигнал за евакуация се носи над болницата. Даниел Бойл си проправя път през тълпите цивилни, лекари и друг медицински персонал, хукнали във всички посоки. Хората се блъскат едни в други, някои падат, всичко живо се мъчи да се добере до изход, да се измъкне от праха и пушека наоколо.

Чакалнята на интензивното е пуста. Вратите на отделението са широко отворени. Никой не пази стаята на Рейчъл. Двамата полицаи на пост са извикани или сами са решили да се отлъчат.

Бойл претичва по коридора. Сестрите са напуснали работните си места. Той е сам. Наднича през стъклената врата в стаята на Рейчъл. Тя спи.

Бойл отваря рязко вратата със свивката на китката, като внимава да не оставя следи.

Измъква от вътрешния джоб спринцовка. Захапва със зъби пластмасовия предпазител на иглата и я оголва, а с палеца натиска леко буталото, докато се приближава до леглото.

Ще му се да я събуди, да чуе последния й писък, преди да изпадне в конвулсии.

Иглата се забива в тръбата на венозната система. Бойл вкарва въздух в нея.

Светкавично я почиства с помощта на ръкава и се насочва бързо към вратата. Бързо.

Предпазителят е отново над иглата, спринцовката — пак в джоба. Бързо.

Вече е в коридора, крачи енергично напред, никой не го гледа...

Край сестринската стая се е появил служител от болничната охрана. Облечен е с черен шлифер, в ухото му е втъкната слушалка, а към ревера е прикрепен микрофон. Той се оглежда в търсене на ранени и погледът му попада върху Бойл.

Бойл бърза към него.

— Всички са навън — казва му той. — Няма никой.

Откъм рецепцията се разнася тревожен звън.

Охранителят обръща поглед към мониторите.

— Какво става тук?

Бойл се прави, че търси номера на подалия сигнал апарат.

— Един пациент е получил сърдечен удар — съобщава той. — Аз ще се погрижа. Вие гледайте всички да използват стълбите, а не асансьор.

— Сигурен ли сте, че нямате нужда от помощ?

— Да. Вървете — ще се оправя самичък.

Мъжът не помръдва.

Съвършено спокойно, все едно че търси химикалка, Бойл пъха ръка под лекарската блуза и откопчава кобура. Ще го пречука тоя на място, ако се наложи. Най-напред ще му свети маслото, а след това ще се измъкне.

Не се налага. Човекът си тръгва. Бойл го наблюдава, след това завива зад ъгъла и се насочва към тоалетната. Измъква раницата от боклука и тръгва към някакъв полицай, който насочва потока хора към стълбището. Бойл се смесва с другите.

Утринният въздух е изпълнен с дъжд и вой на сирени. Той тича по Кеймбридж стрийт и бързо изкачва стълбите към станцията на градската железница. Вчера, на път за дома от Белхам, спря на Южната гара и си купи електронна карта за нея. Сега я пъха в автоматичното устройство и застава сред навалищата, вторачил поглед в настъпилия отдолу хаос. От руините на сградата за приемане на доставки струи дим. Пожарни, линейки и полицейски автомобили прииждат от всички посоки. Улицата е посипана с отломъци от тухли, бетон и стъкло. Част от витрините на околните магазини липсват.

Композицията пристига, Бойл сяда до прозореца и набира съобщение до Ричард: „Готово“.

За да убие времето, той си мисли за онова, което предстои да направи с Каръл Кранмър, когато излезе от килията си. Рано или късно всички го правят. Заради храната.

Само че не може да чака вечно. Особено сега. Всичко е готово за заминаването. Ще трябва съвсем скоро да ги убие — може би още тази вечер.

ГЛАВА 45

Дясната буза на Дарби не престава да трепери, докато помага на Куп при качването на още един ранен служител от специалния отряд върху носилката. Той е загубил съзнание, но диша.

Двамата внимателно се придвижват през влажните отломъци, напредват колкото е възможно по-бързо под дъжда към далечния край на улицата, където ранените са пръснати по земята. Десетки от тях получават първа помощ от лекари на близката белхамска болница. Мъртвите са скрити под сини покривала, чиито краища са затиснати с камъни.

Дарби отпуска ранения върху болнична количка. Готви се да поеме назад, но съзира Евън Манинг, който се навежда и повдига края на едно синьо покривало, за да види лицето на мъртвия. Тя започва да си пробива път към него през тълпата медицински персонал, който крещи нареждания на фона на воя от приближаващи сирени, писъци и плач.

Хваща Евън за рамото и пита:

— Открихте ли Пътника?

— Не още. — Видът му показва искрена изненада от появата й тук. — Какво ти е на лицето?

— Събори ме взривната вълна.

— Какво?

— Много е шумно тук — казва Дарби. — Елате насам.

Повежда го през улицата към дърветата. Техните корони ги пазят от дъжда. Тук е по-тихо, но не кой знае колко.

— Опитях да се свържа с теб по телефона — казва Манинг и бърше лицето си.

— Счупи се при падането ми. Какво става с Пътника?

— Всичко наоколо е блокирано, обаче до момента няма и помен от него.

— За да възпламени взрива, трябва да се намира наблизо, нали? Трябва да сме сигурни, че полицаите проверяват всяка жива душа в

района. Може още да се навърта наоколо — може точно в тази минута да си тръгва.

— Проверяваме всички. Виж какво, трябва да вървя. Нужен съм в Бостън. Нещата там хич не са добри.

— Какво е станало в Бостън?

— Имало е експлозия във вашата сграда. Не знам подробности.

Дарби е обзета от внезапно желание да седне. Но няма къде. Обляга се на едно дърво и поема дълбоко въздух с разтреперани нозе.

— Два наши мобилни екипа пристигат утре — съобщава Евън. — Един тук и един — в Бостън. Можем да ръководим разследването и оттам. Трябва да вървя. Ще ти звънна по-късно. Къде да те търся?

Тя написва номера на майка си върху гърба на една визитка и му я подава.

— Лицето ти се подува — отбелязва Евън. — Трябва да го наложиш с лед.

Дарби излиза от горичката и гледа към ранените и убитите. Четири, не, пет тела лежат под сини покривала. Мъж от съдебната медицина тъкмо покрива още един командос.

Тя се извързва по посока на мястото, където бе преди малко пикапът. То представлява опушен кратер. Тялото на мъжа, когото забеляза вътре, не е открито. Парчета от него са пръснати из отломъците наоколо. Голям късмет ще извадят, ако успеят да го идентифицират.

Някакъв пожарникар наблизо захвърля маркуча и крясва нещо, което тя не разбира. Други четирима негови колеги се втурват към място, където една окървавена ръка се размърдва изпод купчина пръст и камъни.

Би могло това да съм аз. Ако бях малко по-близо до пикапа, сега щях да съм затрупана или мъртва.

Куп мъкне поредната носилка — този път с млада жена. Отпуснатите ѝ ръце се търтят по земята, а безжизнените очи гледат право в сивото небе, докато дъждът отмива от лицето ѝ мръсотия и кръв.

ГЛАВА 46

Към три без четвърт всички оцелели са открити и транспортирани. Пожарникарите продължават да обикалят из района на поражението — двама имат готовност с маркучи в ръце. Агенти на федералните и щатските служби за контрол над огнестрелно оръжие и експлозиви, облечени в предпазни костюми, проверяват купищата отломъци.

За района от тяхна страна отговаря Кайл Романо, бивш експерт по експлозиви в морската пехота и ветеран с петнайсет години стаж в бостънския клон на службата. Той е огромен червендалест мъж със следи от акне по лицето.

Налага му се да крещи заради равномерния трясък от ротора на виснал отгоре репортерски хеликоптер.

— Определено е динамит — казва Романо. — Личи от начина, по който е деформиран металът. Открихме част от часовников механизъм, както и нещо, което прилича на парче от метална кутия. От онова, което всички вие разправяте, излиза, че при отварянето на вратата, тя е изпратила сигнал до часовниковия механизъм. Останалото ви е известно. А сега аз имам един въпрос.

Романо почесва носа си. Цялото му лице е в чернилка и пепел.

— Банвил ми каза, че тоя, дето го издирвате, отвлича жени.

— Точно така.

— А тук сме изправени пред всички характеристики на терористичен атентат. Всеки подобен акт гарантирано привлича общественото внимание. Докато вашият човек би следвало да прави всичко възможно, за да остане незабелязан.

— Мисля, че е изпаднал в отчаяние — казва Дарби.

— Същото казва и профайлърът — Манинг май беше. Евън Манинг.

— Какво друго ви каза?

— Не много. Разправяше за изчезналата тийнейджърка. — Романо поклаща печално глава. — Бедното момиче — пиши го умряло.

— Той ли каза така?

— Не с тия думи. — Романо отпива здраво от шише с вода. — Само това знам за момента.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Да. Можете да потърсите парчето от пикапа, върху което е щампован идентификационният му номер — би трябвало да се търкаля нейде из развалините.

— Можем да помогнем и при пресяването.

— Имаме си хора за тая работа. Бомбените атентати не приличат на случаите, с които обикновено се занимавате вие. Не се обиждайте, но осигуряването на района ще бъде моя грижа. Прекалено много хора щъкат наоколо. Още един път благодаря за съдействието.

Експерти по взривове търсят веществени доказателства. Дарби не може да се включи. Не успява да открие и Куп. Трябва да си върви.

Навсякъде гъмжи от репортери. Тя крачи мълчаливо покрай тях, за да стигне до преграда — улицата е отцепена от бомбените специалисти.

Спряла е недалеч от пресечката с Дънстабълроуд. Оттатък е Портър авеню. Още по-нататък се намира Сейнт Пайъс.

Кабината на телефонния автомат, от който се обади преди две десетилетия, си е на същото място, а самият той е заменен от модерна версия с яркожълта слушалка. Дарби иска да позвъни на Лайлънд и да разбере какво се е случило в лабораторията. Бърка в джоба си — само банкноти. Влиза в близкия магазин да ги развали.

Вътре е пусто, ако не се брои тийнейджърката зад рафта. Тя гледа репортаж за атентата в Голямата болница по сложен върху малък хладилник телевизор.

— Бихте ли увеличили звука?

— Разбира се.

Изпратеният на място репортер не разполага с кой знае каква информация, но компенсира този недостатък с изобилие от актуални снимки на щетите, причинени от избухналата в гаража на Голямата болница бомба. Докато очевидци разправят за колосалния взрив, обективът на камерата обхожда околните разрушения. Дарби вижда засипана с отломъци улица, преобърнати таксите и линейки. Предната половина от сградата, направена почти изцяло от стъкло, е съборена. Когато вижда димящия кратер, първата ѝ мисъл е за торова бомба^[1].

Приготвена правилно и в достатъчно количество, тя би могла да причини показваните в момента по телевизията разрушения.

Десетки ранени се извозват към болницата „Бет Израел“. Пациентите на Голямата болница се местят в други здравни заведения. Няма информация относно броя на загиналите.

— Оттам ли идвате?

Дарби откъсва поглед от екрана. Момичето говори на нея. Сложила си е прекалено много грим около очите, а лицето ѝ прилича на извадено от кутия с рибарски принадлежности. От носа виси халка, пробити са също долната устна и езикът. По ушите няма място за повече обеци.

— Бяхте ли на мястото? — повтаря въпроса си тийнейджърката.

— Дрехите ви са целите в кал, а и кръв не липсва.

— Тук бях, в Белхам.

— О, господи! Сигурно е било ужасно. Видяхте ли убити?

— Трябват ми дребни за телефон.

Дарби пуска четвъртък в процепа и набира номера на Лайлънд. След като се свързва с телефонния секретар, звъни в дома му. Обажда се съпругата.

— Санди, аз съм, Дарби. Лайлънд там ли е?

— Един момент.

Дарби преглъща. Лайлънд се обажда и тя му разказва за случилото се в Белхам. Лайлънд слуша, без да я прекъсва.

— Ерън ми се обади, докато бях зациклил в задръстване — съобщава Лайлънд най-накрая. — Каза, че рано сутринта пристигнала пратка по федералната куриерска служба. Минали я долу на рентгена и забелязали нещо като наблъскано в кашона човешко тяло. Моментално занесли кашона горе. Като изпращач била посочена Каръл Кранмър.

— Не са ли проверили за експлозив?

— Не знам, но ако трябва да гадая, сигурно са пропуснали, след като са видели трупа вътре. Пакетът избухна, докато говорехме с Ерън — продължава Лайлънд. — Не вярвам да е оцеляла. По същото време Папи бе отишъл в автомобилната морга на Согъс да събира образци от боя. Взривът отнесе цялата лаборатория, шкафовете с веществени доказателства — всичко отиде на кино.

Дарби понечва да попита за други оцелели, но думите така и не успяват да се измъкнат от устата ѝ.

— Опасявам се, че има още лоши новини — обажда се отново Лайлънд. — Преди малко те търсиха от болницата. Рейчъл Суонсън е получила сърдечен пристъп. Не успели да я реанимират. Следобед ще я подложат на аутопсия.

— Убил я е.

— Тя бе много болна, Дарби. Сепсисът...

— Пътника я искаше мъртва. Тя бе ключът към неговото залавяне и единственият начин да я ликвидира, е бил диверсия. А каква по-добра диверсия от един бомбен атентат срещу болницата? Всяка експлозия създава паника — хората веднага си мислят за терористичен акт и хукват презглава. Никой на нищо не обръща внимание. Пътника влиза и я убива. Изпрати хора да отцепят района.

— Вече опитах, но бомбаджиите не пускат пиле да прехвъркне. Току-що говорих по телефона с Уенди Суонсън, майката на Рейчъл. Сигурно са се свързали с нея от лабораторията на Ню Хампшир. Тя ни се обади да пита в коя болница е настанена дъщеря ѝ. Наложих се да съобщя на бедната жена, че Рейчъл е мъртва.

— Имаш ли номера? Искам да поговоря с нея.

— Това е работа на Банвил.

— Той е затънал до гуша в атентатите. Искам да говоря с майката за Рейчъл. Може да науча нещо относно причините, поради които е била набелязана като жертва. Може да ѝ е известно нещо, което да помогне на Каръл.

Лайлънд съобщава номера. Дарби си го записва на китката.

Разнася се отдалечен телефонен звън.

— Трябва да се обадя по другата линия — казва Лайлънд. — Звънни, ако научиш нещо ново.

Дарби се обажда на майка си. Телефонът звъни ли, звъни. Окачва слушалката с мисълта, да не би да е закъсняла фатално. Студена вълна се надига в гърдите ѝ. Дарби хуква към къщи.

[1] Изработен при домашни условия заряд с помощта на изкуствен тор, памук, вестници и нафта. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Гледачката затваря вратата на Шийла. Майка ѝ е вътре, потънала в дълбок сън. Белите ѝ дробове издават силен свиркащ звук в борбата си за въздух.

— Трябваше да ѝ увеличи морфина — казва Тина, като изблъсква Дарби по-надалеч от вратата. — Много я боли.

— Тя гледа ли новините?

Сестрата кимва.

— Опита се да се свърже с теб, но не успя.

— Телефонът ми се счупи. Звънях от уличен автомат, но тук никой не вдигна.

— Експлозията повреди някои електрически, както и телефонни линии — поне така разправят по телевизията. Но тя знае, че си добре. Един твой приятел се отби да каже. Забравих му името. Пак ли излизаш? Мога да поостана още малко. Не е голяма работа.

— Ще бъда тук през нощта.

Дарби скръства ръце пред гърдите си и се обляга на стената. Страх я е да се отдалечи от вратата на стаята на майка си. Струва ѝ се, че ако си тръгне сега, все едно ѝ казва последно сбогом.

— Не мисля, че ще е тази нощ — обажда се Тина.

Дарби се нуждае от цяла минута, преди да събере кураж и да попита:

— А кога?

Тина присвива устни.

— Скоро.

Жената си тръгва, а Дарби надрасква на майка си бележка, с която съобщава, че си е у дома, и я забожда върху нощното шкафче, където стоят очилата и хаповете ѝ. Целува майка си по челото. Шийла не помръдва.

Дарби се насочва към душа. Застанала под топлата струя, тя си спомня казаното от Рейчъл под верандата и по-късно в болницата. Тя използва на няколко пъти думата „боря се“. „Не мога да се боря вече срещу него.“ А какво каза за Каръл? „Борбена натура ли е тя?“

Борбена натура. Борба. Тук ли е скрито разковничето? Как би разбрал Пътника, че те ще се борят?

Дали не ги събира от приюти за малтретирани жени? Не. Подобни жени най-често не се борят. Тогава? Трябва й опорна точка. Нещо, което да ги обединява всичките. *Моля ти се, Господи, нека открия свързващото звено.*

Когато водата започва да изстива, Дарби се подсушава с хавлия, навлича анцуг и тениска и се отправя надолу към кухнята. Проверява телефона — в ред е. Намята яке и като взема безжичната слушалка и цигарите си, излиза на задната веранда. Дъждът сега пердаши здравата по покрива.

Изпушва две цигари, преди да набере номера. Обажда се мъжки глас:

— Господин Суонсън?

— Не. Гери е. — Гласът е ужасяващо спокоен.

Дарби е сигурна, че долавя нечий плач.

— Мога ли да говори с Уенди Суонсън? Обаждам се от Бостънската криминална лаборатория.

— Изчакайте.

Чува се изтънял, треперлив глас:

— Уенди е на телефона.

— Аз съм Дарби Маккормик. Искам да ви кажа колко много съжалявам...

— Вие ли намерихте дъщеря ми под верандата?

— Аз.

— Говорихте ли с Рейчъл?

— Да, госпожо, говорих. Съжалявам заради вашата загуба.

— Какво каза Рейчъл? Къде е била през цялото това време? Каза ли ви това?

Дарби не иска да лъже жената, но и не може да я разстройва допълнително. Нужни са й отговори на няколко въпроса.

— Тя не говори много. Беше твърде болна.

— Гледах всичко по телевизията и нито за миг не ми мина през ума, че това е Рейчъл. Намерената от вас жена няма нищо общо с Рейчъл. Не можах да я позная. А съм й майка. — Уенди Суонсън се прокашля на няколко пъти. — Този човек, дето я отвлече, какво й е сторил?

Дарби не отговаря.

— Кажете ми. Моля ви. Трябва да знам — настоява майката на Рейчъл.

— Нямам представа какво е ставало с нея, госпожо Суонсън. Но знам колко ви е тежко в момента. В никакъв случай не бих ви безпокоила, ако не се налагаше. Трябва да задам няколко въпроса във връзка с дъщеря ви. Те могат да ви се сторят малко особени, но имайте търпение и ми се доверете.

— Питайте каквото желаете.

— Рейчъл ставала ли е жертва на някакъв вид тормоз?

— Не.

— Щеше ли да ви каже, ако бе ставала?

— Дъщеря ми и аз бяхме изключително близки. Известно ми бе всичко за Чад, но той никога не я е удрял. Дори тон не ѝ е повишавал. Рейчъл не би приела подобно отношение. За Чад говореше само хубави неща. Мисля, че предишната му жена е малко нещо куку.

— Била ли е Рейчъл нападана?

— Не.

— Казва ли ви е, че я преследват? Че някой ѝ досажда?

— Не. Ако е имало подобно нещо, щеше несъмнено да ми каже.

Рейчъл и Чад поддържаха великолепни отношения. Щяха да се женят. Рейчъл бе... Бе толкова умна, така работлива. Сама се издържаше в колежа. Зае пари, за да учи в юридическия. Никога нищо не искаше. Никога не се е забърквала в неприятности. Бе стабилна, напълно уравновесена личност. — Уенди Суонсън избухва в сълзи. Говори през плач. — От полицията ми казаха, че ако някой изчезне и не бъде открит в продължение на първите четирийсет и осем часа, това означава в повечето случаи, че е мъртъв. След края на първата година започнах да приемам мисълта, че Рейчъл няма да се прибере, както и че може никога да не науча какво е станало с нея. И ето че рано тази сутрин ми се обаждат приятелка, която работи в същата лаборатория, за да ми съобщи, че Рейчъл е била открита в Масачузетс — открита била жива. Жива! След цели пет години! Паднах на колене и благодарих Богу. И се обаждам да разбера в коя болница да я търся, само за да ми кажат, че е вече мъртва. Била е жива през цялото време и когато аз разбирам това, тя е вече мъртва, а аз не... А аз не успях да я видя. Нямах дори възможност да докосна ръката на моето дете и да кажа

колко много я обичам, и колко съжалявам, задето се бях отказала да я чакам. Не можах едно сбогом да й...

— Госпожо Суонсън, аз...

— Не мога да говоря повече. Трябва да затворя.

— Много съжалявам за вашата загуба.

Уенди Суонсън затваря. Дарби стиска слушалката и — без да си дава сметка за това — вдига поглед към стаята на майка си.

ГЛАВА 48

Дарби гледа локвите в онова, което е било градината на нейната майка — място, където Шийла прекарваше времето си, преди да се разболе. Тя пуши и мисли за жертвите на Пътника. Според Евън Манинг той ги избира произволно. Но ако това е така, ще бъде трудно да го заловят. Поначало ще бъде много трудно. Той обмисля всички възможности, предвижда ходовете си далеч напред, така че да не бъде открит и заловен. Може вече да е убил Каръл и останалите. Може би точно в този момент се отдалечава с колата си от града и щата. *Недей. Не мисли подобни неща.*

Всеки служебен имейл се препраща автоматично на личния ѝ, така че да има достъп до електронната си поща по всяко време и от всяко място — дори и на път. Дарби гаси цигарата и се отправя към горния етаж да погледне компютъра. Има съобщение от Мери Бет, свързано със снимките от местопрестъплението.

Мери Бет винаги снима по два пъти: веднъж с дигитална камера и втори път — с лентов апарат. Цифровите снимки не се приемат като доказателство в съда, тъй като могат да бъдат подправени. Но Мери Бет постоянно ги прави, за да могат следователите да ги архивират в база данни, както и да бъдат бързо препращани от едно звено в друго.

Дарби е започнала да ги изучава, когато дочува немощна кашлица. Наднича в коридора и забелязва ивица светлина под вратата на стаята на майка си. Шийла се е събудила и гледа телевизия.

Когато Дарби открехва вратата, забелязва отражение от кадри на днешния инцидент върху стъклата на очилата ѝ.

— Какво ти е на лицето?

— Подхлъзнах се и паднах. Не е толкова зле, колкото изглежда на пръв поглед. Ти как се чувстваш?

— По-добре, след като си се прибрала. — Шийла намалява звука. — Благодаря ти за бележката.

Дарби присяда върху леглото.

— Опитах да се свържа през деня, но линията бе прекъсната. Много съжалявам, че е трябвало да преживееш всичко това.

Шийла махва с ръка, но дъщеря ѝ не пропуска да забележи, че тревогата все още не я е освободила от своята хватка. Даже при тази мека светлина лицето ѝ е измъчено, напълно лишено от цвят. *Скоро.*

Дарби ляга до майка си и я прегръща.

— Знаеш ли какво се сетих днес? За оня път, когато те хвана подводно течение и за малко да се удавиш. Беше на осем години.

Дарби си спомня онова усещане за потъване към дъното, за рязкото охлаждане на водата. След като най-накрая успя да се измъкне на повърхността, не спря да кашля в продължение на час.

Оня мраз обаче, който усети под водата, не пожела да се махне, дори когато застана на припек. Не я напусна и по-късно, когато си легна и я завиха с цял куп топли одеяла. Това усещане ѝ напомня за съществуването на фактори в този свят, за които не си даваш сметка, но които всеки миг са в състояние да ти нанесат мълниеносен удар.

— Дори не заплака — баща ти бе много по-уплашен от тебе. Поведете те да ти купи сладолед, а ти каза — никога няма да го забравя: „Не бива да се тревожиш заради мене, тате, аз мога да се грижа за себе си“.

Дарби затваря очи и вижда тримата в колата, която ухае на океан и лосион против слънце, на път за дома. Тримата заедно. Живи и здрави. Колко приятен спомен. Тя има множество подобни.

— Куп се отби днес — обажда се Шийла. — Искаше да ме успокои, да каже, че си добре.

— Много мило от негова страна.

— Той поначало си е много мил... и забавен.

— Непрекъснато се опитва да убеди и мене в това.

— Прилича на оня баскетболист... как му беше името... Брейди?

— Том Брейди. Но той е футболист. Куотърбек на „Патриотите“.

— Ерген ли е?

— Да.

— Мисля, че трябва да излезете някоя вечер двамата. Много си подходите.

— Опитвала съм, но за съжаление Том Брейди не отговаря на обажданията ми.

— Имам предвид Куп. Напомня ми за баща ти. Излъчва същото спокойствие, същата сигурност. Излиза ли с някоя?

— Не е такъв човек.

— Каза, че искал да се задоми.

— Сигурно с някоя от неговите манекенки на бельо — отбелязва Дарби.

— Той има много високо мнение за теб. Каза ми колко си умна, колко си работлива и напълно посветена на работата. Смята те за най-солидната жена, която познава...

Дарби задрямва.

ГЛАВА 49

Първите няколко минути след като вратата се затваря Каръл прекарва със запушени уши, за да не чува ужасяващите писъци — и то не само на една жена. Някъде извън нейната клетка има други — всичките *пищят*.

Но онова, което я ужасява дори още повече, са ударите. Бум, писък, бум-бум-бум-бум, писък, бум-бум-бум-бум-бум. Страховитите звуци приближават — стават по-силни.

Каръл трескаво тършува из своята клетка, опитва се да намери нещо, което да използва като оръжие, нещо, което е пропуснала да открие преди. Всичко е приковано здраво към пода — дори тоалетната чиния. Няма нищо, което да ѝ послужи. Единствените подвижни предмети са одеялото и възглавницата.

Часове след онзи момент минават. Вратата ѝ не се отваря, но това не означава, че мъжът с маската няма да се върне за нея.

Застанала самичка в тъмното помещение, Каръл не губи време да подклажда страха си. Обмисля план.

Мъжете — тя знае това — са особено уязвими в една ключова област — топките. Веднъж Марио Денсън сложи тлъста лапа върху нейния задник и я стисна с все сила. Дебелакът бе два пъти по-висок и три пъти по-тежък от нея и въпреки това — чак не е за вярване — тъпото копеле се срина като колода карти, след като му заби една глава в слабините.

Каръл смъква анцуга и оформя от него и възглавницата голямо кълбо, което скрива под одеялото. Планът е такъв: Когато вратата се отвори, мъжът с маската ще си помисли, че се е свила под одеялото, а тя ще бъде прилепена до стената край вратата. След като влезе, тя ще се окаже зад гърба му и ще го ритне с все сила в топките. Стига да го стори както трябва и след като рухне на земята — те винаги правят така в подобни случаи — ще го зарита по главата.

Останала само по пликчета и сутиен, Каръл зъзне в студеното помещение. За да се стопли и да не заспи, тя крачи бързо близо до вратата — знае, че разполага само с шест стъпки, преди да се удари в

стената. Когато се уморява, а страхът отново пропълзява в душата ѝ, започва да блъска стената с ръце, за да не позволи на гнева да я напусне.

Мисли си за подноса с храна отвън и се пита дали е още там. Представата за храна кара стомаха ѝ да се бунтува. Не ѝ трябва никакво ядене, повтаря си тя. Може да изкара и само на вода. А от нея има колкото щеш в умивалника. Вече бе пила оттам, за да не се обезводнява организмът ѝ и за да отмие по-бързо опиятите от него.

Момент. Подносът. Храната е оставена върху пластмасов поднос. Ако го счупи, може да използва острите ръбове като оръжие. Може да опита да го удари в лицето, в очите.

Вратата започва да се отваря.

Каръл притиска гръб към стената, напруга се, погледът ѝ се съсредоточава върху ивицата мъждива светлина, която започва да се разширява. Да бъде готова — има право само на един опит и не бива да го пропилява.

Мъжът с маската не влиза в нейната стая — няма го дори пред прага. Върху пода не се вижда неговата сянка.

Разнася се музика — старомоден джаз, който напомня на Каръл за времената, в които мъжете носели меки шапки и се събирали уж да слушат такава музика, а всъщност пиели забранен, контрабанден алкохол. Не се чуват нито удари, нито писъци.

Вратата ѝ продължава да е отворена. Миналия път се захлопна след няколко минути.

Дали не я чака да се покаже навън?

За да се докопа до подноса, ще трябва да мине зад ъгъла. Ще трябва да рискува и се покаже евентуално пред очите му. Ако това се случи, то нейният план за заблуда с помощта на вързоп и одеялото остава неприложим.

Не може да се брани с голи ръце. Мъжът с маската е прекалено силен. А има и нож. Трябва ѝ този поднос. Каръл се примъква по-близо до отворената врата, ослушва се, дебне за някакво движение, за сенки.

Сега е застанала на ъгъла. Внимателно наднича зад него.

Пластмасовият поднос е запратен чак в другия край на дълъг коридор. Под него, черна наглед заради лошото осветление, се вижда локва кръв. Тя изтича от паднала ничком жена.

Недей да пициш. Да не си посмяла да писнеш, защото ще те чуе.

Каръл захапва долната си устна и с все сила се мъчи да натика обратно в нищото напирания страх.

Грабвай подноса.

Каръл не помръдва. Всичките й мисли са насочени към убитата жена, легнала във всичката тази кръв. Тя също не помръдва.

Трябва да вземеш този поднос. Ако той се върне с ножа...

Каръл тича.

Вратата започва да се затваря.

Каръл не спира да тича. Погледът й е прикован към подноса. Към наградата. Давай.

Цяла вечност изтича сякаш, преди да стигне дъното на коридора. Грабва подноса, а кръвта е топла и лепкава под ходилата й. Каръл се извъръща, за да побегне назад към стаята, когато усеща ръката на жената да я хваща за глезена.

Каръл писва.

— Помогнете — мълви жената с немощен глас. — Моля ви...

Тряс — захлопва се врата.

Назад към стаята.

Не мога да я оставя тук...

Тя е мъртва, Каръл, бягай назад, веднага.

Каръл тича назад с подноса в ръка. Тича с все сила, краката й се напрягат колкото могат. *Господи, помогни ми, моля те, нека стигна вратата.*

Тя е затворена.

Дръжка няма. Каръл се притиска към нея, окървавените й пръсти се плъзгат по хладната стомана, трескаво търсят начин да я отворят. Няма такъв. Вратата е затворена, а тя остава отвън, в компанията на убитата жена...

Тряс, затваря се друга врата, *тряс-тряс-тряс*, мъжът с маската идва за нея.

ГЛАВА 50

Дарби се събужда в студения мрак на стаята на майка си с омотано около краката одеяло. Сигурно Шийла го е сложила — тя самата няма спомен. Майка ѝ се закашля. Дарби става, надвесва се над нея и долавя тихото накъсано дишане. Проверява пулса. Все още е силен.

Но няма да е за дълго. Скоро, много скоро Шийла ще бъде положена редом с Червения и тогава Дарби ще остане сама — самотна в тази къща, претъпкана от събирани цял живот джунджурии, картини и снимки, евтини бижута, купувани от майка ѝ от битпазар или магазини за преоценени стоки — всичките с гордост съхранявани в едничкото наистина ценно нещо, което тя притежава: красива, ръчно изработена кутия за скъпоценности, притежание на две поколения жени от рода Маккормик.

Няма да има повече телефонни обаждания. Няма да има окуражаващи слова. Ще секнат рождените и празничните дни, традиционните неделни вечери навън. Ще заглъхнат разговорите, не ще се чуват събудени на глас спомени.

Как тогава ще ги предпази да не избледнеят? Дарби си спомня как се гушеше в подплатения с гъши пух анорак на Червения след неговата смърт, как потъваше в неговата уютна топлина, ухаеща все по-слабо на тютюн за лула и любимия му афтършейв. Коя ли дреха на Шийла да носи, за да не избледнее образът ѝ в нейните спомени? В какво ли се е вкопчвала Хелена Крус, за да поддържа жив спомена за Мелани? Дали в тази секунда Даян Кранмър лежи будна в студения мрак, погълнал стаята на Каръл, разкъсвана между отчаянието и надеждата, между мисълта за това, дали тя ще се върне някога в тази стая, или ще я остави пуста завинаги.

Дарби се отпуска в майчиното си легло и усеща овлажнялата от пот възглавница, преди да се загърне с одеялото. Необяснимо защо в съзнанието ѝ се появява образът на Рейчъл Суонсън, просната в болничното легло, обзета от ужас. Сега тя лежи в хладилна камера на

моргата, а V-образният разрез върху гърдния ѝ кош не помага на страха да я напусне.

Ами Каръл? Дали и тя е будна в този момент? Дали диша същия този мрак?

Дарби не смята, че е наясно с нещата, на които е способна, обаче едно нещо знае със сигурност: не може и няма да се откаже от издирването на това момиче. То ще бъде намерено — живо или мъртво.

Дарби тръгва по коридора към стаята за гости. Запалва малката настолна лампа, включва компютъра и започва да разглежда снимките.

Ето я Рейчъл Суонсън с излъчващи сила черти на некрасиво лице, с гъста коса.

Ето я Тери Мастранджело — обикновена наглед, чернокоса. Рейчъл е кестенява.

А ето я и Каръл Кранмър, най-младата, но с достатъчно добре очертани извивки по тялото, за да накара мъжете да я заглеждат. Дарби вече е изключила външната привлекателност като възможен обединяващ фактор. Тия жени нямат нищо общо в това отношение. Може би е нещо свързано с характера?

Дарби се опитва да извика неговия образ в съзнанието си — седи зад волана на своя пикап, кара бавно из квартала и оглежда жените в търсене на онази, която ще привлече окото му. Дали попада случайно на поредната и едва след това започва да я следи и да обмисля план за отвличането ѝ?

Ясно е едно: той ги отвлича и затваря на място, където никой не е в състояние да ги открие. Няма трупове, няма веществени доказателства. Пътника е предпазлив.

И все пак в дома на Каръл той допуска грешка. Остава кървава диря. Остава Рейчъл Суонсън да се измъкне. Имал е нещо предвид — изглежда да се отърве от нея. Рейчъл е болна. Не му трябва повече.

Самата Рейчъл Суонсън го знае. И го надхитря. Тя умее да оцелява. Съставя план и се измъква, а Пътника я издирва и убива, понеже го е страх от това, че тя знае нещо, което би помогнало на полицията да се добере до него. Какво е то? Какво ѝ убягва?

Напълно объркана, Дарби взема диктофона и пуска записа на своя разговор с Рейчъл.

— Той ме хвана — казва Рейчъл в слушалките. — Този път ме улови завинаги.

— Няма го тук.

— Напротив, тук е. Аз го видях.

— В стаята няма никой, освен мен и теб — в безопасност си.

— Той идва снощи и ми сложи тези белезници.

Дарби спира апарата. Ключове за белезници. Рейчъл казва, че има ключове за белезници. Но Дарби не ги намери под онази веранда.

Отново пуска диктофона и се надвесва напред.

— Знам какво търси той. Взех му го от кабинета. А не може да го намери, понеже го зарових.

— Какво зарови?

— Ще ти го покажа, но трябва да измислиш как да ме освободиш от тия белезници. Не мога да си намеря ключовете за белезници — загубила съм ги някъде.

Дарби пак изключва магнетофона и обръща поглед към снимките.

Ето я Рейчъл Суонсън в линейката. Ръцете ѝ са целите в кал. Следващите три показват раните върху гърдите ѝ в едър план.

Пак в едър план — ръцете на Рейчъл. Ноктите са също кални, пръстите кървят, но не в резултат от битка, а от *копане*.

Дарби тича към кухнята и грабва телефонната слушалка. Куп отговаря на шестия сигнал.

— Куп, Дарби е.

— Какво има? Майка ти ли?

— Не, става дума за Рейчъл Суонсън. Мисля, че е скрила нещо под онази веранда.

— Но нали преровихме всичко наоколо, включително боклука?

— Не и земята — отвърща Дарби. — Изглежда е заровила нещо там.

ГЛАВА 51

Правоъгълното пространство под верандата е с размери на малка стая. Земята е все още кална. Дарби не забелязва следи от скорошно копане и започва да обработва най-отдалечения лъв край, където бе намерила Рейчъл.

Започва работа. Напълва кофата и я подава на Куп. Той я обръща върху голямо сито, поставено над отвора на облечен отвътре с полиетиленово платно казан за боклук. Занимават се с това повече от час, но не могат да се похвалят с нещо повече от парчета стъкло и колекция от камъни.

Коленичила в тясното пространство с влажни и кални панталони, Дарби подава на Куп поредната кофа. Майката на Каръл наднича иззад съседската ограда и наблюдава усилията им с изкривено от мъка и надежда лице.

Куп подава глава под верандата.

— Само камъни — обявява той и връща празната кофа. — Какво мислиш по въпроса?

Казва го за трети път.

— Все още съм убедена, че е скрила нещо на това място — заявява Дарби.

— Не твърдя противното. Видях снимките и също мисля, че е рила тук с пръсти. Но започвам да си мисля, че е заровила нещо, което единствено тя е в състояние да различи.

— Нали чу записа — говори за ключове от белезници.

— Може би си го е внушила. Жената бе напълно обърквана, Дарб. Тя те взе за Тери Мастранджело. Болничната стая смяташе за килията си.

— Но е факт, че е избягала от оня пикап. Значи е имала ключ. Трябва да е някъде наоколо.

— Добре, да приемем, че е така. С какво би ни помогнал подобен ключ?

— А ти, Куп, какво предлагаш да правим? Да изчакаме търпеливо, докато отнякъде се появи трупът на Каръл?

— Не съм казал това.

— А какво си казал?

— Разбирам колко много ти се иска да намериш нещо на това място, обаче тук няма нищо.

Дарби грабва лопатката и продължава бясно да копае. Казва си да намали малко темпото. Няма нужда да поврежда евентуалната улика.

Рейчъл Суонсън може и да е била напълно обърквана, но това бе причинено от действителни събития, а не от въображението ѝ. Тази жена е преживяла невъобразими неща през изминалите години. Размесени в нейния страх се крият зрънца реалност. Тук е скрито нещо — Дарби е сигурна в това.

— Мисля, че отсреща има отворено заведение — обажда се Куп.
— Искаш ли кафе?

— Нищо не ми трябва.

Куп прекосява задния двор, като минава покрай колата на престъпника, останала на първоначалното си място.

Дарби пресява още две кофи изкопана влажна пръст. Само камъни.

След още четирийсет минути тя е обработила близо три четвърти от площта под верандата. Мускулите на бедрата и гърба я болят непоносимо. Мисли си за почивка, когато нещо привлича погледа ѝ — сгъната хартия, чийто край стърчи от калта.

Дарби насочва лъча на фенерчето натам. Почиства наоколо с облечени в ръкавица пръсти, а след това хваща четката. В хартията има ключ за белезници.

— Май трябва да ти се извиня — проговаря Куп.

— Заведи ме на вечеря и сме квит.

— Ще бъде интимна вечеря.

След като приключват със снимките и останалата част от работата по документиране на находката, Дарби измъква нагънатата хартия и я полага върху ситото.

Хартията изисква специално отношение в качеството си на веществен доказателство. Понеже не е нещо повече от пулверизирано дърво и лепило, когато се овлажни и изсъхне, отново става на лепило. Смачкан лист или няколко един върху друг се смесват и няма начин да бъдат разделени.

— Кога ще пристигнат тия мобилни групи на ФБР? — пита Куп.

— Нямам представа, но ако се забавят прекалено много, тая хартия ще стане на желе и няма да можем да сторим нищо по въпроса.

Но се оказва, че няма защо да чакат дълго. Още преди да привършат с оформянето на документацията, в дъното на улицата се появява един форд с осемнайсетметрово ремарке, украсено с антени и сателитни чинии.

ГЛАВА 52

Дарби взема телефона на Куп и звъни на Евън Манинг. Когато агентът се обажда, тя преминава направо към въпроса:

— Извинете за тъй ранното безпокойство, но открих нещо важно под верандата на Кранмър — парче смачкана хартия, в което има ключ за белезници. Тук пристигна един от мобилните ви екипи, а пък аз искам да бъде разгъната хартията, преди да е изсъхнала. За колко време бихте могли да пристигнете?

— Погледни към улицата.

Вратата на ремаркетото се отваря и от прага ѝ маха с ръка Евън Манинг.

Мобилната следствена група разполага с най-съвременно оборудване, внимателно проектирано по начин, който позволява да бъде вместено в продълговатото, тясно пространство. Всичко вътре буквално мирише на ново. Един от мониторите е свързан с федералната система за ДНК анализ и база данни.

— Къде са ви експертите? — пита Дарби.

— Във въздуха — отвърща Евън. — По план следва да кацнат в Логан през следващите три часа. Други два екипа вече обработват местопрестъпленията в Бостън. Тази хартия — има ли кръв по нея?

— Не знам. Още не съм я разгънала.

— Не е зле да се преоблечем — за всеки случай.

След като навличат работни комбинезони, Евън ѝ подава маска, предпазни очила и ръкавици.

— Неопренът оставя отпечатъци върху хартията — предупреждава той. — Трябва да си сложим памучни ръкавици върху тези.

Помещението е студено и ослепителнобяло. Работната маса — малка. Евън застава зад Дарби, за да ѝ осигури известна свобода на движенията.

Тя полага хартията върху чистата повърхност. С помощта на два чифта пинцети започва бавно да я разгръща.

Отделянето на страниците е бавна и мъчителна работа. Освен че е мокра и хлъзгава, хартията е страхотно намачкана и е започнала да се къса на местата, където е била кой знае колко пъти сгъвана и разгъвана.

Размерите на листа са двайсет на двайсет и пет. Върху обърнатата към тях страна се вижда отпечатана на цветен принтер карта. По-голямата част от нея остава неразгадаема. Цветовете са избелели, а на няколко места образът е направо отмит — най-вероятно от потта на Рейчъл Суонсън.

На две места картата е замазана с кал. Други са придобили землистия цвят на пръстта. Тук-там личат петънца засъхнала кръв, както и други, жълтеникави — навярно от слюнка или гной.

— Защо ли е нагънала хартията толкова пъти? — обажда се Куп.

— Защото само така е възможно да я скрие в джоба, устата си или — ако се наложи — в ректума.

— Добре е, че си сложихме ръкавици.

Дарби почиства калта с помощта на памучни тампони, като много внимава да не отмие още от цветния тонер. Образът на Каръл не напуска съзнанието ѝ, докато се занимава с хартията.

Под калта са скрити, отпечатани с прилежно изписани, но избелели букви, указания за придвижване. В дъното на листа личат инициалите на уебстраницата, от която е отпечатана картата.

Дарби прибягва до услугите на увеличителя.

— Пише: „... два километра, минаваш между две дървета, продължаваш направо“.

— Имаш ли представа за къде става дума — обажда се Евън.

— Чакай — отвърща Дарби. Проследява лъкатушния път, задържа показалец на местата, където ѝ се струва, че под калта са скрити някакви цифри. Отново си помага с памучния тампон. — Това е Шосе номер 22. В Белхам. Минава край гората от другата страна на езерото Салмънбрук.

— Дай да погледнем надписите — предлага Евън.

Дарби обръща хартията откъм другата страна. Там са изписани с треперлив почерк миниатюрни букви — сякаш имена, нанесени с молив и станали нечетливи от пот и постоянно сгъване и разгъване на листа. Част от написаното е скрито под засъхнали петънца кръв.

Дарби изучава всичко това с помощта на лупата.

— Вижте сам — проговаря най-накрая тя, като отстъпва мястото си на Евън.

— 1ЛДД2ДН — чете той. — Съвпада ли с написаното върху китката на Рейчъл?

Дарби вади джобния си компютър, където е въвела онзи надпис, и сравнява:

— Там имаме следното: 1ЛД2ДЛДЗДН2ДЗЛ.

— Това тук е не само различно — то е и по-късо.

— Какво имаме на втория ред?

Евън чете комбинацията от букви и цифри.

— Съвсем различно — казва Дарби. — И по-дълго.

Евън движи лупата над хартията.

— Тук има десетки различни комбинации — отбелязва той.

— Как ли се променят посоките? — обажда се Куп.

— Нямам представа — отвръща Евън. — Мислех си, да не би да става дума за комбинация на заключалка, но я вижте тук: „3: НЕ ПРИБЛИЖАВАЙ“. А отдолу е изписано името на Тери Мастранджело с въпросителна. Има още няколко имена, които Рейчъл е зачертала.

— Водила е списък на държаните заедно с нея жени — казва, сякаш на себе си, Дарби. — Да разполагате случайно с видеоспектрален апарат?

— Най-доброто, което ми е подръка, е стереомикроскоп — отвръща Евън, като прибутва апарата към нея.

Дарби внимателно премества хартията върху предметното стъкло на микроскопа. Започва от горния ляв ъгъл на листа. Повечето имена не се четат. Няколко са зачертани.

— Тук сякаш е изтривано — сочи Дарби. — Можем да изпробваме различни светлинни източници под всякакви ъгли, с надеждата да разчетем нещичко.

— На по-голям успех можем да се надяваме с инфрачервени лъчи — намесва се Куп. — Много добри резултати дават при разчитане на изтрит молив или замазани подписи. Можем да ги пробваме и на зачертаното.

— Интересуват ме отпечатъци от пръсти.

— Следите от молив няма да се повредят от разтворителите, които можем да използваме. Най-напред бих опитал електростатичен

апарат — за изтрети надписи. Той няма да повреди нито хартията, нито евентуалните отпечатъци от пръсти.

— Възможно е да има и такъв апарат — казва Евън. — Ще погледна в описа на лабораторията.

— Ето и едно име — проговаря Дарби. — Джоан Новак. — Куп го записва върху тефтера. — Следва К-А... останалото не се чете. Последното име е Белона или Белора. Не мога да кажа със сигурност. Отдолу е Джейн Джитъл, а може и Джитълс да е. Има още букви, но са избледнели напълно.

— Да видим дали тези имена ще ни дадат нещо — казва Евън и след като ги преписва на едно листче, излиза.

Дарби проучва останалата част от документа. Десетки редове са изписани с почерка на Рейчъл Суонсън — неразгадаеми букви и цифри.

Дарби ги заснема с апарат за моментални снимки, докато Куп подготвя лабораторната фотоапаратура. Тя пъха „моменталките“ в раницата си, а след това започва да преписва шифрованите указания.

Откъсва листа от тефтера с думите:

— Ще го дам на Евън.

Свалила предпазното облекло, Дарби излиза в коридора. Евън не е там. Един лазарен принтер тъкмо изплюва лист хартия. Портрет на жена с къдрави черни коси и бледо лице — Джоан Новак, двайсет и една години, от Нюпорт, Род Айлънд. Видяна за последно, когато излизала от бара, в който работела. Изчезнала преди близо три години.

Дарби поема следващите два листа.

Кейт Белора, деветнайсетгодишна, има нездравия тен и уплашения израз на физически тормозена жена. Регистрирана наркоманка, занимаваща се открито с проституция. Видяна за последно на улицата в родния ѝ град — Ню Бедфорд, Масачузетс. Никой не знае какво е станало с нея. Няма я от една година.

На последния лист хартия се вижда синеока жена с пухкава коса и лунички. Джейн Джитълсън, двайсет и една, от Уеър, Ню Хампшир. Колата ѝ е намерена изоставена край някаква магистрала. Липсва от две години. Омъжена, с двегодишна дъщеря.

Дарби отново взема телефона на Куп, за да се свърже с Банвил. Той не отговаря. Остава му съобщение с наученото и тръгва да търси Евън.

Той говори с бостънския бомбен експерт Кайл Романо, застанал край лабораторния пикап. Слънцето се показва сред дърветата — съмва. Прохладният въздух още мирише на пушек.

Телефонът на Евън звъни. Романо се отдалечава. Дарби го настига и пита дали може да използва пикапа. Може. Докато стига до Евън, той е приключил разговора.

— Някоя добра новина? — пита Дарби.

Евън поклаща глава.

— Трябва да вървя в Бостън да се погрижа за едно-друго.

— Романо ми дава пикапа — съобщава Дарби. — Ще се разходя до гората, да видя какво става.

— Предпочитам да си тук, при веществените доказателства, докато пристигнат лаборантите.

— Няма какво повече да се прави тук, докато не е изсъхнала хартията. Ще идем двамата с Куп — вече казах на Банвил да ни чака там.

Евън поглежда часовника си.

— И аз ще дойда. Да видим какво ни е приготвил Пътника.

ГЛАВА 53

Дарби отклонява колата край платното на Шосе номер 22 и спира под две дървета. Помежду им минава черен път. Всеки би могъл да спре на него и да остане скрит от погледите на минаващите по шосето. Върху земята не се забелязват никакви следи.

— Тук трябва да е — обажда се Дарби.

Евън кимва. По време на пътуването е бил необичайно мълчалив — отговаря единствено с движения на главата и едносрични думи.

Дарби гаси двигателя. Усеща да я завладява нарастваща паника. Пресяга се зад облегалката за куфарчето си. Евън взема лопатите.

— Трудничко ще се придвижваме из тези места — отбелязва той.
— Искаш ли аз да го нося?

— Благодаря, но ще се справя. — Дарби навлиза между дърветата.

Оказва се наистина трудничко — стръмно е и е кално от скорошния дъжд. След двацетина минути черният път свършва. Пред очите им се разгръща неравен терен, осеян с камънаци, дървета и повалени дънери. Налага се час по час да се навеждат под ниските клони.

Евън премества лопатите върху другото си рамо.

— Много си се умълчала нещо — отбелязва той.

— Същото мога да кажа и за вас — дума не сте обелили, откак сме потеглили.

— Мислех си за Виктор Грейди.

— Поради каква причина?

— Заради картата — казва Евън. — Ригърс разправяше навремето, че е видял някаква карта в жилището му.

— Не помня да съм срещала нещо, свързано с карта в материалите по делото.

— Тя изгоря при пожара. Ригърс не си спомняше много нещо, но бе на мнение, че е за този район. Допуснахме, че е възможно да е използван като гробище и претърсихме гората, но без резултат.

— Каква част от нея?

— Около една четвърт. Сама знаеш колко е голяма. Белхамското управление изчерпа средствата и търсенето бе преустановено.

— Значи жертвите на Грейди може да са си още тук.

— Така ми се струва — това поне усещам дълбоко в себе си. Но само по някакво чудо могат да бъдат открити.

Дарби застива на място.

— Тук трябва да е.

Под краката им се разстила слънчева, широка открита поляна, цяла в листа.

— Не виждам следи от скорошно копане — казва Евън. — Всъщност не виждам изобщо каквито и да било следи от нечие неотдавнашно присъствие на това място. Огледай се наоколо — ни помен от стъпки.

— Възможно е дъждът да ги е отмил — тук няма дървета, които да попречат.

— Трябва да дойдем с работна група и да проведем щателно претърсване...

— Вижте това тук — прекъсва го Дарби, като сочи голям камък, върху който са очертани със спрей контури на усмихнато лице от комиксите.

— Може да са деца — казва Евън.

Не. Той греша — никакви деца не биха дошли чак дотук. Прекалено отдалечено и усамотено е. Но за Пътника това място е идеално — може да си копае на воля, без риск да бъде забелязан от случайно око.

Дарби поема по калния склон с мисълта за това, дали той е правил по два курса: един, за да изкопае гроба, и втори — да го запълни. Или е свършвал цялата работа на един път?

Тя оставя куфарчето върху голям камък. Сетне разстила платнището. При подобни огледи участват цял куп хора, чиято задача е да вдигнат от мястото му всяко листенце и да го положат върху платнище, за да проучат почвата отдолу, с цел да открият някаква следа.

— Ще трябва да извикаме още хора — повтаря Евън. — Така ще свършим работата по-бързо.

— Докато ги съберем и дойдат, сигурно ще сме приключили така и така. — Дарби грабва едната права лопата. — Да се залавяме за

работа.

ГЛАВА 54

Дарби се надява да открие фас, обвивка от бонбон или кутия от сода — нещо, което би могло (след ДНК анализ) да свърже Пътника с евентуалното му гробище. След час съсредоточена работа двамата могат да се похвалят само с една ръждива дребна монета. Дарби я прибира като веществен доказателство, но не храни надежда да открие някакъв отпечатък върху нея.

— Предлагам да започнем да копаем от основата на камъка — казва тя.

Евън е съгласен — подава ѝ лопата.

Докато работи, усетила топлината на утринното слънце върху врата си, Дарби си мисли за казаното от Евън по повод претърсването на тези места при случая Грейди. Дали Мелани не е все още заровена тук?

Съжалявам, Мел. Съжалявам за това, че двете със Стейси така и не получихте възможност да изживеете живота си. Опитвах се да забравя случилото се. Ако ти бе оцеляла, Мел, сигурна съм, че споменът ти за мен щеше да бъде по-ярък. Ако има нещо като задгробен живот, силно се надявам да намериш място в сърцето си за прошка, когато се съберем.

Изкопът е правоъгълен, дълбок малко повече от метър. Дарби захвърля лопатата.

— Не искам да повредя нещо с нея — обяснява тя и като ляга по корем, протяга ръце в дупката. — Направете ми една услуга, моля: подайте четката и малкото гребло от комплекта.

Дарби прехвърля пръстта през облечени в ръкавици пръсти. Неприятна влага прониква през тъканта на джинсите ѝ. Ушите ѝ долавят далечен шум от счупени клонки.

Евън се е надвесил над нея и наблюдава. Почти не е отворил уста, докато копаеха.

Дарби усеща нещо твърдо под пръстите си. Отмества пръстта. Отначало мисли, че е камък. Но много скоро разбира грешката си. Пред очите ѝ се появяват тилните кости на човешки череп. Джейн или

Джо Доу^[1] лежи ничком в изкопа. Костите са с тъмен цвят на ръжда и напълно лишени от окосмяване.

Евън ѝ подава четката. С нейна помощ Дарби отстранява още пръст. Помага си с пръсти.

— Не забелязвам никакви следи от микроорганизми. Няма меки тъкани... Няма мускулатура, сухожилия... Пълно скелетизиране, бих казала...

Дарби сочи мрежа от тъмни линии, очертана около очните кухини.

— Това са отпечатъци от растения. Такива следи от корени се наблюдават, след като трупът е престоял продължително време под земята. Трябва да извикам Картър — той завежда щатската съдебномедицинска служба.

— С колко души разполага?

— Не знам точно. Май двама. Но е натрупал сериозен опит при разкопаване на масови гробове. Участва в екип, който посещава страни от Третия свят — там не могат да се похвалят с липса на масови гробове. Резултат от войни или геноцид.

Шумът от счупени клонки се усилва — някой приближава. *Навярно Банвил*, казва си тя.

— Питам се дали няма да открием множество човешки останки на това място — промълвява Дарби.

— Може да се окаже многократно използвано.

— Почвата е прекалено влажна, за да я изследваме с електронен уред — отбелязва Дарби. Използваните понякога от Картър уреди много наподобяват футуристични косачки. За да са ефективни, те се нуждаят от твърда, суха повърхност. — Ще извикам Картър. Хич не ми се ще да повредя костите, които може би са заровени тук.

Евън поглежда към черния път. Дарби наднича също натам през рамо.

На височината на очите ѝ са се изправили четирима мъже в костюми. Най-високият от тях, мъжага с войнишка подстрижка, проговаря:

— Специален агент Манинг, мога ли да ви кажа нещо на четири очи?

— Кой са тия? — пита Дарби.

Евън тръгва безмълвен. Дарби се изправя и започва да изтърсва пръстта от панталоните си.

Телефонът на Куп вибрира в задния ѝ джоб.

Дарби сваля ръкавиците. Сигналът е слаб — едва долавя накъсания глас на партньора си. Дарби му казва да почака и тръгва настрани от изкопа, докато статичното електричество отслабва. Закрива с длан другото си ухо.

— Какво казваш, Купър?

— Казвам, че ме изхвърлиха от мобилната лаборатория.

— Кой?

— Приятелчетата от федералния клуб. ФБР поема разследването.

[1] Така криминалистите в САЩ наричат всяко неизвестно лице или труп до момента на идентифицирането му. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 55

— Стана преди двайсетина минути — съобщава Куп. — Сега ме карат към града.

— Защо?

— Имали някакви въпроси във връзка с разследването. Манинг нищо ли не ти каза?

— Не. — *Но един вътрешен глас ми говори, че ще разбере за какво става дума*, мисли си Дарби. — Как обясняват изземането на случая?

— Никак. Двама техни агенти са загинали при експлозията на пикапа — навярно използват това като формален повод. Не мога да говоря дълго. Взел съм телефона на Романо.

— Банвил там ли е?

— Не съм го виждал. Знаеш ли, нямам представа какво точно се случва, но мисля, че има връзка с резултати от ДНК анализ. Мярнах го върху дисплея. Каквото и да е, то е засекретено. Нямаме достъп. По дяволите, пристигат.

— Обади се на Лайлънд — съветва го Дарби. — И аз ще видя какво мога да направя.

Тя тръгва нагоре по склона. Разговорът там секва.

Високият с военната прическа ѝ подава визитка — заместник главен прокурор Александър Зимърман от Министерство на правосъдието. *А така.*

— Задачата ви на това място е изпълнена, госпожице Маккормик — заявява Зимърман. — В мига, когато се доберете до служебния си автомобил, предавате всички свързани със случая материали на специален агент Вамози. Той ще ви придружи. След това ще отидете с него до офиса ни в Бостън.

Мъж с лице като пудинг застава до шефа.

— Това е разследване за изчезнали лица — започва Дарби. — Вашата юрисдикция не...

— Убити са двама федерални агенти — прекъсва я Зимърман. — Това ми дава необходимите права. Ако имате някакви съмнения,

обърнете се към вашия щатски главен прокурор.

— Поради каква причина в националната система за ДНК анализи има засекретени образци?

— Довиждане, госпожице Маккормик.

Дарби се обръща към Евън:

— Може ли за момент?

— Ще си поговорим по-късно — казва той. — Трябва да тръгваш.

Дарби почервенява. Никога няма да му прости този номер.

— Вие ги извикахте, нали?

Евън мълчи. Няма нужда да отговаря — изразът на лицето му е достатъчно красноречив.

— Играете си с търпението ми, госпожице Маккормик — съобщава Зимърман.

Дарби не помръдва и не отделя поглед от Евън.

— Вие знаете кой е Пътника, нали? Онези подслушващи устройства ни предоставяха най-добрата възможност да го заловим, а вие сте знаели на какво е способен той, но все пак ни оставихте да се набутаме право в капана.

Чертите на Евън се опъват. Отправя ѝ същия студен, пронизващ поглед, като в лабораторията.

— Ами Каръл?

— Ще направим всичко, което е по силите ни, за да я открием — казва Евън с безизразен глас.

— Не се и съмнявам. А вие не се съмнявайте в това, че ще имам грижата нейната майка да научи в какви сигурни, компетентни ръце се намира животът на дъщеря ѝ.

Вамози я хваща за ръка. Трябва или да тръгне, или да се сбие с него.

— Искам си куфарчето.

— Съжалявам, но то остава тук — заявява Вамози. — Ще си го получите, след като приключим.

Двама федерални агенти ровят из колата ѝ. Автомобил без отличителни знаци прегражда черния път. Дарби трябва да изчака, докато агент Вамози търси нещата, които го интересуват.

Телефонът отново започва да вибрира. Обажда се Папи.

— Цяла сутрин се мъча да те откроя. Защо си с телефона на Куп?

— Моят отиде на кино — отвръща Дарби, като се отдалечава от пикапа. — Какво става?

— Имам добри новини във връзка с боята, открита върху блузата на Рейчъл Суонсън. Намерихме съответствие в базата данни на германците. Това е оригинална, фабрична боя. Цветът е известен като „луннобяло“. Произвежда се единствено във Великобритания — затова и не го идентифицирахме. Боята е използвана предимно при производството на астон мартин лагонда.

— Като от филмите за Джеймс Бонд?

— Моделът става известен благодарение на един от тези филми, но иначе си се произвежда в края на седемдесетте години. През осемдесет и трета година е разрешен за внос в САЩ. Съществува модификация с цветни телевизори отпред и отзад. Тогавашната цена е била 85 000 лири, което, грубо пресметнато в днешни долари, прави около сто и петдесет хиляди.

Дарби наблюдава агент Вामози, който рови в раницата ѝ.

— Сериозна цифра — отбелязва тя.

— Нямам представа колко струва днес. Най-вероятно представлява интерес главно за колекционери. В цялата страна са внесени десетина. Говорим за крайно ограничен и подбран кръг възможни купувачи. Такава кола може да се проследи твърде лесно.

— Ти къде си в момента?

— У дома. Мъча се да осъзная станалото. Вчера бях отишъл в една морга да събирам образци от бои. Разминах се на косъм. Ако не бях отишъл, щях да съм в сградата, когато... стана това.

Агент Вамози подава нейната раница на свой колега и се приближава.

— Не знаех, че майка ти е болна — казва Дарби. — Много съжалявам.

— Какви ги дрънкаш?

— Най-добре е да отидеш при нея. Тя ще се зарадва.

— Не си сама, така ли?

— Точно така. Трябва да вървя. От ФБР искат да ме питат разни неща. Налага се да отида в бостънската им служба.

— Взели са разследването ли?

— Именно. Казал ли си на някой за болестта на майка си?

— Не, само на теб.

— Така да си остане. Ще те потърся след малко.

Дарби прекъсва.

Вамози застава срещу нея.

— Може ли да получа снимките от джоба ви, моля?

Дарби му ги подава.

— Имате ли други, свързани с разследването материали?

— Всичко взехте — отвърща Дарби.

— Във ваш интерес е да е така.

След което я настаняват зад волана на колата и двамата агенти дават знак да потегля. Вамози е тръгнал вече. Тя го следва. Ръцете ѝ треперят от гняв. Очите са овлажнели.

Сеща се за Рейчъл Суонсън. Рейчъл, с нейната самоуверена усмивка и мъчително натрупан опит, бе изтърпяла нечувана жестокост и болка в течение на години. Рейчъл, с нейното изтерзано тяло, цялото в белези, синини, рани и счупвания, бе крила списък на затворените заедно с нея и бе планирала своето бягство. А сега е мъртва.

Ами Каръл? Дали е още жива? Или вече почива в безименен гроб? Също като Мел — на място, където никога няма да бъде открита?

От другата страна на гората минава Шосе номер 86. Преди двайсет и две години тя видя да душат една жена. Нито знае коя е тя, нито какво е станало с нея. Но Виктор Грейди знаеше. Мъжът от гората бе дошъл да я търси, а Дарби оцеля. Щом успя тогава, ще успее при всякакви обстоятелства.

Дарби знае какво трябва да направи. Когато забелязва изход от магистралата, рязко натиска газта.

ГЛАВА 56

Дарби паркира полицейската кола пред складовата рампа на някакъв магазин за алкохол. Скрита от любопитни погледи, тя се свързва отново с Папи и бързо го осведомява относно развоя на събитията. Моли го да повтори казаното във връзка с автомобилната боя и старателно записва всичко в тефтерчето си.

— Все исках да те попитам: кой изпрати образеца на германците?

— Аз — отвърща Папи. — Направих го за в случай, че федералните опрат на камък. Освен това немците обещаха, че ще се заемат със случая без никакво бавене.

— Значи що се отнася до ФБР, боята остава засега неидентифицирана?

— Доколкото ми е известно на мен. Моят познат от тяхната лаборатория прати съобщение, че го е закъсал.

— Същото каза и Манинг.

— Дарби, ако федералните стигнат до мене, ще трябва да снеса каквото зная.

— Поради тази причина трябва да се покриеш някъде днес.

— Имах намерение да отскоча до университетската библиотека.

— Чудесно. И не отговаряй на телефона, освен ако не видиш, че звъня аз.

След това се обажда на Банвил.

— Предполагам, че си научил добрата новина — започва тя.

— Нашите федерални приятели тъкмо ровят из папките и компютъра ми.

— Какво търсят?

— Дявол ги знае. Непрекъснато ми навират в носа Осемнайсета глава — с нея обясняват интервенцията си.

— Осемнайсета глава — повтаря замислено Дарби. — Това не беше ли свързано по някакъв начин с Патриотичния закон^[1]?

— В десетката си. На практика той позволява на ФБР да се занимава директно с разследване на случаи, за които се предполага, че

са свързани с терористична дейност. Повече не мога да ти кажа. Ако се съди по припряността, с която се подвизават из кабинета ми, вероятно става дума за нещо, което би притеснило властите, и сега се мъчат да потулят нещата. Стане ли въпрос за скрито-покрито, няма по-големи царе от управляващите. Да не говорим точно за това правителство.

— Попаднах на цял...

— Не по мобифона. Обади ми се след пет минути на този номер...

Дарби го записва и тръгва да търси автомат. Такъв виси точно до предния вход на магазина. Влиза вътре да развали пари и, въоръжена с четвъртаци, звъни на Банвил. В същото време не отделя поглед от паркинга, обзета от параноичната идея, че агент Вамози ще цъфне всеки миг.

Банвил отговаря на секундата. Гласът му се чува на фона на шум от улично движение.

— И телефоните ни ли подслушват? — пита Дарби.

— Има ли федерални наоколо, всичко е възможно. Казвай сега какво си намерила.

— Череп. Бях го разкрила отчасти, когато се домъкнаха ония и поеха случая. Куп ми каза, че получили някакъв резултат от ДНК системата.

— Дали пък това не е натиснало спусъка?

— Системата ще им даде име и последен известен адрес, а аз разполагам с нещо, което може да ни отведе до самата Каръл Кранмър.

Дарби му казва за боята.

— Астон мартин лагонда — повтаря Банвил. — Купувачите на този модел се броят на пръсти.

— Внесена отвън кола би следвало да се проследи изключително лесно, особено при толкова малка серия. Нека съсредоточим усилията си върху района на Ню Ингленд. Пътника не е отишъл в Бостън. Коренът му е някъде наоколо. Заниманията с тия жени изискват изолитаност — трябва да търсим сред обитателите на самостоятелни къщи.

— Манинг каза, че не могат да идентифицират автомобилната боя.

— Е, и?

— Може да лъже. Може би именно с нейна помощ вече се мъчат да пипнат Пътника — допълва Банвил.

— Или пък казва истината — тяхната лаборатория е безсилна и се опитват да се доберат до престъпника с помощта на картата.

— Не те разбирам.

— Картата е отпечатана от уебстраница — обяснява Дарби. — Нейният идентификационен код личи в долния край на листа. Ще го пипнат по IP адреса.

— Нямам представа що за адрес е това — компютрите не са най-голямата ми сила.

— Федералните трябва просто да проверят кой е влизал точно в тази част на картата. IP адресът представлява уникална комбинация от цифри, която се прикача към персоналния компютър при всяко негово свързване с интернет. Той позволява да се проследи връзката до крайния потребител.

— Тоест нещо като дигитален отпечатък от пръст.

— Нещо повече: той представлява и точно указание, което ще отведе федералните право до дома на Пътника. Те ще съставят списък на всички релевантни IP адреси, след това ще проучат тези от района на Ню Ингленд. Това ще отнеме известно време. Проследяването на Пътника посредством колата ще стане много по-бързо.

— Добре. Прочети ми пак бележките си относно боята.

— По-добре кажи къде се намираш.

— Трябва да се явиш в бостънската служба, преди да си загазила още повече.

— Искам да ти помогна. Ще имаш нужда от доверени хора.

— Тук не става дума за доверие, Дарби. Федералните нищо не могат да ми направят — догодина се пенсионирам, но ако надушат, че ти продължаваш да ровиш по случая, могат да ти вгорчат живота. Виждал съм как става. И то не един път. Върви в града. Ще те държа в течение — обещавам.

— Ако искаш бележките, ще ти ги донеса лично.

— Това може да ти струва кариерата. Размисли все пак.

— Искам да открия Каръл Кранмър и да я прибера у дома й. А ти?

Банвил не отговаря.

Дарби продължава:

— Губим време. Каръл може да е още жива. Трябва веднага да се заемем с работа.

— Каза, че си паркирала при магазин за алкохол.

— „Джозефс Дискаунт“ при Палисадите — отвръща Дарби. — Отзад съм, до товарната рампа.

— Все още разполагам с една от лабораторните коли. Можем да я използваме. Дай ми двайсет минути.

[1] Закон, прокаран в Конгреса по предложение на президента Буш през 2001 година след 11 септември и предизвикал негодувание сред голяма част от американското общество, тъй като разширява много правомощията на федералните правозащитни органи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 57

В тринайсет нула нула екип от ФБР за спасяване на отвлечени лица се качва в частен реактивен самолет на пистата в „Куонтико“^[1]. Всички са току-що излезли от оперативка във връзка със случая „Пътник“. Научили са следното: В края на 1992 година в района на Денвър, Колорадо, започват да изчезват жени от латиноамерикански и афроамерикански произход. Главният заподозрян, Джон Смит, успява да се укрие, преди полицията да стигне до адреса му.

Домът на Смит е най-основно почистен, но местната полиция все пак съумява да открие частичен отпечатък от подметка, който съвпада със снетия край изоставената кола на една от жертвите. Върху празна консервена кутия експертите откриват следи от два типа кръв.

Първият ДНК анализ показва съвпадение с генетичния профил на една от изчезналите жени. Профилът е въведен във Федералната система за ДНК индексирание, което е под разпореждането на ФБР.

Вторият профил е също така въведен в нея, но самоличността на собственика му не се съобщава на следствените органи, нито на криминалните лаборатории. Кръвта е на Ърл Славик, член на „Десница Господня“, паравоенна организация, основана от белокожи на расов принцип, чиято програма включва дори сваляне на федералното правителство. Смята се, че групировката има отношение към бомбения атентат в Оклахома сити^[2], макар твърди доказателства в този смисъл да липсват.

Славик е високопоставен информатор на ФБР. Освободен е преждевременно, след ефективна присъда заради побой над латиноамериканка, в замяна на предоставена подробна вътрешна информация, свързана с дейността на споменатата организация и нейния тренировъчен лагер, разположен в Арканзас, недалеч от границата с Оклахома. В качеството си на активист от „Десница Господня“ Славик се обучава в боравене с оръжие и експлозиви, когато в началото на 1990 година прави въоръжен опит да отвлече жена от латиноамерикански произход. Славик закарва жената, Ема Ортис, в една гора. Там се препъва и пада, а тя успява да избяга.

Не успява обаче да го разпознае сред подбрана от полицията група мъже и Славик е освободен.

Докато във ФБР научат за неуспешния му опит за отвличане, Славик е вече на път за Колорадо под фалшивото име Джон Смит, където възнамерява да основе собствено движение за расово прочистване.

Предвид изключително деликатния характер на случая, всички свързани с него материали биват засекретени. Отпечатъците от пръстите му, както и ДНК профилът, остават в базата данни. Постъпили в някой момент сигнал за съвпадение, ФБР ще бъде наясно с картинката, докато останалите органи на реда ще стигнат единствено до кодовото название „Пътник“.

Първата спирка на Славик след Денвър е Лас Вегас. Дванайсет жени и трима мъже изчезват в рамките на девет месеца. Отново е открит отпечатък от подметка, който съответства на онези от Денвър.

Когато през 1998 година Славик се премества в Атланта, специален агент Евън Манинг е помолен да окаже съдействие при разследването на три случая с изчезнали жени. Представил се като служител от бензиностанция, Славик напада агента, който успява обаче да изпълзи настрана, преди да изгуби съзнание. Славик изчезва.

Ситуацията се променя тази заран, когато в осем нула нула системата подава сигнал за съвпадане на кръвния профил, оставен от престъпника в дома на отвличена в Масачузетс тийнейджърка, с този на Ърл Славик.

Докато самолетът се отделя от пистата, никой не обелва дума. Хората от екипа знаят, че ще кацнат във военновъздушна база край Портсмут, Ню Хампшир. Оттам военен хеликоптер тип „Блек Хоук“ ще ги закара в командния пункт, установен в Люистън.

Командирът на групата, Колин Къни, сваля слушалките от главата си. В продължение на няколко минути преглежда своите бележки, а сетне се обръща към хората:

— Значи, момчета, положението е следното: разпечатаната на компютърен принтер карта, открита рано тази сутрин, е идентифицирана в нашата лаборатория като част от комплект, въведен в интернет предимно за нуждите на туристи. Тук късметът ни поработва. Преди две седмици в сайта е влизал мъж, живеещ на Седър

роуд в Люистън, Ню Хампшир. Оперативните са вече на място. Направили са оглед. Нашият човек е. Славик.

— Дано си седи на задника този път — обажда се Сами Дибатиста.

Нервен смях оглася самолета.

— Един „Блек Хоук“ — израз на съпричастност от страна на нашите приятели във военновъздушната база — е направил преди малко няколко снимки на къщата — съобщава Къни. — Районът е гъсто обрасъл с дървета, но това ще бъде преимущество за нас. Сградите са три: самата къща, доста голям гараж — до момента са засечени два пикапа — и един бункер. Всичко това е оградено с мрежа и бодлива тел, има охранителни камери, инфрачервени алармени системи и каквото още ви дойде наум. — Къни млъква за момент. Исква следващите му думи да попият добре в съзнанието на неговите подчинени. — Славик е прекарал дълго време в тренировъчната база на „Десница Господня“ в Арканзас. Той не само умее да стреля, но минава и за експерт по взривяване. Всички знаете, че успя да вдигне във въздуха цяла болница с помощта на торова бомба и пластмасов детонатор домашно производство, натъпкани в камионетка на федералната колетна служба. Освен това ликвидира двама наши агенти с помощта на скрит в изоставен уж пикап динамит. Когато проникваме в имота, не бива да забравяме възможността сградите да се окажат съответно подготвени. Докато стигнем, ще бъде вечер. От разузнаването съобщават, че там има и други хора — може би пристигнали за уикенда войнствени задници, които е рекрутирал за своето движение. Искам да го ударим светкавично и неотразимо. Доколкото зависи от мен, нямам желание сражението да се повтаря.

Всички си спомнят за катастрофата при Уеко, когато федерални агенти избиха сума ти членове на сектата „Клонка Давидова“.

Къни поглежда двамата най-добри снайперисти — Сами Дибатиста и Джим Хагман.

— Вие няма да откривате огън, преди да съм разпоредил аз лично, ясно ли е?

Двамата кимват. Къни няма грижа за тях — виждал ги е в действие и е наясно с потенциала им.

— Не знаем колко жени е затворил Славик при себе си — продължава той. — Влизаме с мисълта, че са живи. Тяхното спасяване

е приоритет. Това е тактическа операция — никакви преговори. И едно нещо за последно: операцията си е чисто вътрешна работа. Няма да ни притесняват действия на местните или други федерални агенти. Оперативните са съсредоточили на място нужните технически и тактически средства. Това е. Въпроси?

Сами Дибатиста пита онова, за което си мислят всички:

— Какво правим, ако Славик реши да се бие?

— Най-простото нещо — отговаря Къни. — Застрелваме кучия син.

[1] Военноморска база в щата Вирджиния, където се намира и Академията на ФБР за подготовка на кадри. — Б.пр. ↑

[2] Терористичен акт от 1995 година, оставил след себе си 168 убити и над 800 ранени — най-мащабната проява на тероризъм в САЩ преди нападението в Ню Йорк от 11 септември 2001 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 58

Компютрите в службата за регистрация и контрол на МПС в щата Масачузетс са отчайващо бавни. Повече от два часа им отиват, за да съставят двайсет страници списък на лицата, които притежават или са притежавали някога един от дванайсетте внесени в САЩ астон мартин лагонда.

Дарби проучва листовете в търсене на по-нови собственици, докато Банвил говори по една от защитените линии в служебната кола. Изтекли са над четири часа, откак федералните са им отнели разследването. В същото време той е организирал малоброен екип от доверени инспектори, които да водят собственото му разследване по възможно най-дискретен начин.

Само осем от внесените първоначално дванайсет лагонда са още в движение. Останалите четири са отишли за скрап. Дарби е на път да приключи проучването си, когато Банвил окачва слушалката.

— Рейчъл Суонсън е починала от въздушна емболия — съобщава той. — Вкарали са въздух в тръбата на венозната система. Федералните са я прибрали заедно със записите от охранителните камери.

— Чудничко — отсъжда Дарби. — Копелетата знаят как да заматат собствените си следи.

— Ние разпитвахме сестрите от спешното, но никоя не помни каквото и да било, освен бомбата. А тя тъкмо затова е била взривена, нали така? Пътника знае, че по този начин ще предизвика пълно и всеобщо объркване, та да си върши необезпокояван работата.

— Също като при Световния търговски център в Ню Йорк. Всичко живо тича насам-натам, търси спасение. Никой никому и на нищо не обръща внимание.

— Отвратителна работа — казва Банвил, докато разтрива брадичката си. — Но аз все пак не проумявам за какво му е всичко това? Защо просто не си е събрал партакешите и — чупката?

— Самолюбие може би. Никоя от жертвите му до този момент не е успявала да се измъкне. Или пък се е опасявал от възможността

Рейчъл да сподели с нас информацията, с която разполага. Виж какво установих за тези коли.

Дарби вдига листовите, върху които са отбелязани със светъл флумастер осем имена.

— Най-близките щати, където живеят собственици на лагонда днес, са Кънектикът, Пенсилвания и Ню Йорк.

— Една от жертвите на Пътника не беше ли от Кънектикът?

Дарби кимва.

— Погледни това име.

— Томас Престън от Ню Ханаан, Кънектикът — произнася ясно думите Банвил. — Собственик в продължение на две години. Продад я е преди малко повече от два месеца. Тази кола още не е регистрирана.

— Пътника може да се окаже въпросният купувач. Нека първо проверим от колко време живее този Престън в Кънектикът и дали притежава пикап.

Банвил протяга ръка и откача слушалката от вилката ѝ.

— Стив, Мат на телефона. Хвърли едно око на петнайсата страница. Към средата ще видиш името Томас Престън от Ню Ханаан в Кънектикът. Изрови всичко за него. Интересува ме дали притежава пикап.

След двацет минути телефонът звъни. Банвил слуша за момент, след което закрива микрофона с длан.

— Престън няма досие. На петдесет и девет е, адвокат, разведен и живее в същата къща от двацет години насам. Никога не е имал пикап.

Да се задраска Престън.

— Сега трябва да научим на кого е продал колата този Престън — казва Дарби. — Трябва ни име. Накарай твоя човек да издири телефонния номер на Престън, всичките му номера — служебен, домашен, мобилен, всичко. Както и името на застрахователната му компания.

Банвил предава задачата и прекъсва.

— Ако купувачът е Пътника, той като нищо е дал фалшиво име на Престън и пак ще останем с пръст в уста.

— Да стискаме палци. Крайно време е да ни се усмихне малко късмет.

— А името на застрахователната компания за какъв дявол ти е?

— Най-безопасният начин е да се обадим от името на застрахователя. Този тип е адвокат. Много добре знаеш как реагират подобни екземпляри, когато им зададеш въпрос, свързан с криминален случай. Ще ни засипе с юридически аргументи и канцеларщина. Няма да получим от него пукната информация, преди да е изтекло седмица време. Но ако се представим от името на застраховател, ще изпее и майчиното си мляко.

— Съгласен съм.

Обажда се човекът на Банвил.

— Ще възразиш ли аз да проведе този разговор? — Дарби се опасява привичната за инспектора грубост да не подплаши или ядоса адвоката.

Банвил ѝ подава слушалката.

Дарби пробва най-напред в службата. Секретарката казва, че господин Престън говори по другата линия. Налага се да изчака няколко минути, успокоявана от нежна музика.

— Том Престън слуша.

— Господин Престън, безпокоя ви от „Шиър Иншурънс“ по повод вашата астон мартин лагонда.

— Продадох я преди около два месеца.

— Върнахте ли регистрационните номера?

— Естествено.

— Според нашите документи не сте.

Престън заема отбранителна позиция.

— Върнах номерата. Ако има някакъв проблем, уреждайте го със службата за автомобилен контрол.

— Явно става дума за недоразумение. Направихте ли си копие от документа за снемане от отчет?

— Естествено. Правя си копие от всяка проклетата регистрация и всяка промяна по нея. Ако моето деловодство приличаше поне малко на тяхното, досега да са ме лишили сто пъти от права.

— Разбирам негодуванието ви. Вижте какво предлагам: дайте ми името и адреса на лицето, на което сте прехвърлили собствеността, и аз ще видя дали не мога да ви спестя едно ходене до регистрационната служба.

— Не помня името. Копието от документа е у дома. Ще ви позвъня утре заран. Как ви беше името?

— Господин Престън, въпросът е наистина спешен и трябва да се уреди още сега. Няма ли на кого да позвъните у дома?

— Не. Живея самичък. Впрочем... момент... Изпратих му ръководството.

— Моля?

— Когато дойде за колата, не разполагах с оригинално ръководство за поддръжка и експлоатация. Той го искаше и му обещах да го потърся. Даде ми адрес, на който да го изпратя. Записал съм го в бележника си... Ето... Карсънлейн 15 в Глен, Ню Хампшир.

— А името?

— Даниел Бойл.

ГЛАВА 59

Човекът на Банвил в регистрационната служба на Масачузетс е успял вече да координира действията си със своя колега от Ню Хампшир. Според тамошния компютър Даниел Бойл е продал пикапа си преди два дни, но още не е върнал номерата. Никакви данни за покупка на астон мартин не съществуват.

Нюхампширското управление изпраща снимката на Бойл от шофьорската му книжка.

Върху дисплея се появява самата книжка — бял от мъжки пол, четирийсет и осем годишен. Косата е руса и гъста, чертите — приятни, очите — наситенозелени.

Банвил прекъсва и мигом започва да набира друг номер.

— Бойл е наредил да бъде изключена телефонната му линия още преди три дни.

— Изглежда се готви за дълъг път — отбелязва Дарби.

— Може вече да е заминал. Да видим дали има мобилен. Ако има и го открием, ако го носи със себе си и го включи, бихме могли да установим местонахождението му по сигнала на клетката. Само че не разполагам с нужната апаратура в тази кола. Ще трябва да поискаме помощ от телефонната компания.

Сега Банвил разговаря с шерифската служба на околия Глен. Дарби наблюдава GPS монитора. Движат се по Деветдесет и пета на север. При тази скорост ще стигнат до адреса на Бойл за малко повече от час.

— Околийският шериф, казва се Дик Халуей, отсъства днес — съобщава Банвил. — Диспечерката му изпрати съобщение по пейджъра. Жената познава добре района — шест-седем стари къщи, пръснати около езеро. Доста изолирано място. Не си спомня Даниел Бойл, но познава майка му, Касандра. Живяла на това място дълги години, преди да изчезне.

— Диспечерката си спомня тия неща?

— Глен е малко място със сплотено население. Жената, с която разговарях, е израснала там. С изненада научи, че Бойл се е завърнал.

Тя смяташе, че къщата е необитаема от години. Каза ми още нещо интересно. Към края на седемдесетте години Алиша Крос, момиче от околността, също изчезва. Тялото така и не е открито. Сега тя ще провери дали този Бойл е бил в кръга на заподозрените лица.

Дарби усеща как се подрежда пъзелът.

— За колко време хората от тази околия са в състояние да мобилизират специалния си отряд?

— Те живеят на различни места. След подаване на сигнал от страна на Халуей трябва поне час-два, само за да се съберат.

— Да изпратим една патрулна кола до дома на Бойл — да проверят дали е там?

— Не искам да го подплашим. Нашата кола е направена да прилича на пикап от телефонната компания. На по-малко от час път сме. Да вървим там и да разберем има ли го, няма ли го. Ако лагондата е в гаража, звъним на Халуей за подкрепление.

— Не ми се ще да пипаме толкова грубо. Ако Бойл види полицаи пред къщата си, може да убие Каръл и останалите жени.

— Така е. Уошингтън — този, дето ни вози в момента. Да го издокараме като телефонен техник. Неговата мутра не е излизала по телевизията и Бойл няма как да го разпознае. Ако повярва, че е телефонен техник, може да прояви по-голяма отзивчивост и да ни отвори. А стори ли го, все едно сме го пипнали.

ГЛАВА 60

Даниел Бойл е изкарал по-голямата част от живота си без куфари. Армията го е приучила да се задоволява с най-необходимото. Няма кой знае какъв багаж.

Първоначално възнамерява да тръгне в неделя, след като приключи със задълженията си в мазето. Положението се променя днес в ранния следобед, когато Ричард му изпраща съобщение: „Открити останки в гората. Тръгвай незабавно“.

Бойл вижда новината по Първи канал. Белхамската полиция е открила човешки останки, заровени в близката гора. В съобщението не се казва какво точно е намерено и по какъв начин полицията е стигнала до тази находка. Няма репортаж от мястото на събитието, така че не може да разбере къде именно са намерени уличаващите доказателства.

Изчезналите през лятото на осемдесет и четвърта година жени са заровени точно в тази гора, но полицията така и не успява да открие телата. Оставената от него в къщата на Грейди карта е изгоряла при пожара.

Полицията е открила *само* един труп. Пита се дали е този на неговата майка/сестра. Ако е така и ако полицията съумее да го идентифицира, неизбежно ще възникнат въпроси, които ще ги доведат дотук, в Ню Хампшир.

Рейчъл сигурно е успяла да изпее нещо. Но какво би могла? Тя не знае нищо за белхамската гора, нито пък за това, колко жени е заровил в нея. Не знае нито неговото име, нито къде живее — и с положителност не знае къде е заровил своята майка/сестра. Какво ли им е казала? Дали е попаднала на нещо в неговия кабинет? В шкафа за документи? Този въпрос се върти неуморно в главата му, докато прибира няколко плика и лаптопа си.

Първият плик съдържа два комплекта фалшиви документи — паспорти, шофьорски книжки, удостоверения за раждане и картончета със социалноосигурителен номер. В други два плика има десет хилядарки — неприкосновен запас, за всеки случай, който да му

помогне първоначално при установяване на ново място, ако нещата не се развият по план. След това, когато се уталожат, ще може с помощта на компютъра да преведе пари от анонимната си сметка на Каймановите острови.

Бойл закопчава куфара. Той не познава чувства като съжаление или печал. Областта на емоциите му е също толкова чужда, колкото и теренът върху откъснатата страна на луната. Но въпреки това къщата ще му липсва, къщата от неговото детинство, с нейните колосални размери и уединеност, с величествен изглед към езерото от прозорците на голямата спалня. Но най-вече ще му липсва мазето.

Бойл изключва светлината в спалнята. Остава само още едно нещо за прибиране.

Отива в наскоро довършената стая над гаража за три автомобила. Не пали лампите — достатъчна му е светлината от луната, която се процежда през прозорците и оберлихта.

Минава покрай вратите на няколко килера, все още с дрехите на майка си в ръце, и коленичи пред прозореца, разположен точно над алеята за паркиране. Отмята мокета, вдига свободно лежащата дъска и съзира добре смазана ловна пушка, система „Мозберг“, с патрони край нея. Използвал я е един-единствен път — да убие дядото и баба си.

Бойл поглежда през прозореца, готов да си тръгне, когато забелязва някакъв мъж — наднича в гаража.

Това е Банвил, инспекторът от Белхам.

Бойл застива.

Банвил говори на вътрешния си джоб. В ухото му е пъхната тънка жица. Полицаят има микрофон под сакото.

Откриха те, Даниел.

Гласът на майка му.

Идват да те приберат, точно както ти казах, че ще се случи.

Станала е грешка. Той толкова внимателно е изградил цяла система от улики, които водят към Ърл Славик. Кръвта, пликите, текстилните нишки, снимките на Каръл — всичко това насочва към Славик. Банвил не бива да е тук.

Защо не се обажда Ричард? Нали той наблюдава Банвил.

Случило ли се е нещо с него?

Бойл измъква мобифона. Няма време за текстово съобщение и чакане на отговор. Трябва да знае. Още сега. Набира номера на Ричард.

Телефонът звъни ли, звъни. Включва се гласовата поща. Бойл оставя съобщение: „Банвил е пред къщи. Къде си?“.

На алеята се появява пикап на телефонната компания. Светва слаба светлина в кабината. Зад волана седи мъж в кафяво яке със служебен знак от лявата страна. Той разглежда някакъв бележник.

Така значи ще го направят. Мнимият техник ще позвъни на входната врата, а когато отвори, те ще го пипнат. Няма да рискуват да нахлуят със сила, защото се опасяват, че ще убие Каръл.

Няма спасение за тебе, Даниел.

Няма да отваря. Ако си трае, ще си отидат. Ще ги изчака и тогава ще тръгне и той.

Късно е вече. Те знаят, че си вътре. На долния етаж и в гаража свети. Банвил е видял оставените до колата кашони. Полицаяте знаят, че си тук. Ако не им отвориш, сами ще нахлуят.

Би могъл да се измъкне отзад и да потъне в гората. Ключът за бараката е у него. А вътре е гейторът^[1]. Ще се промъкне до главния път, ще намери подходяща кола и ще я запали директно от кабелите... Не... гейторът е прекалено шумен. Ще трябва да се добере до пътя пеша.

Банвил води и други ченгета със себе си, Даниел. Няма мърдане.

Не може да бъде.

Ще те тикнат в килията на смъртните — място много по-мрачно от твоята изба.

Затваряй си плювалника.

Сто на сто ще те екстрадират в щат, където има смъртно наказание. Ще те вържат здраво върху една маса и ще ти забучат иглата. А последния глас, който ще чуеш, Дани, ще бъде моят. Ще си умреш в самота — също като мене.

Няма да им се даде. Няма да умре самотен в някоя идиотска клетка. Трябва да се добере до колата си или до пикапа на полицията. Знае едно място, където може да се покрие и да изчака, докато измисли как да се засели отново някъде.

Шофьорът излиза от пикапа. Банвил отмята пеша на самото си.

Бойл зарежда четири патрона в пушката. Останалите натъпква по джобовете и тръгва към стълбите.

[1] GATOR — специално разработена от фирмата „John Deere“ серия превозни средства с висока проходимост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 61

Дарби наблюдава къщата през перископ.

По пътя си е представяла някаква съборетина, схлупена къщурка с хлътнала веранда и счупени стъкла по прозорците. А сега се озовава изправена пред сграда, която с нищо не отстъпва на богаташките къщи в Уестън, Масачузетс — просторна старинна постройка в колониален стил, с множество тежко мебелирани стаи и електронни съоръжения по последна дума на техниката. Градински лампи осветяват красива алея, застлана с тухли. Храстите покрай нея са акуратно подрязани.

В гаража има ръждясал отстрани и по предния капак астон мартин лагонда. Банвил ѝ е съобщил новината по радиостанцията. Дарби е оборудвана с апарат, използван от Тайната служба — миниатюрна кутийка, прикрепена към колана, микрофон отвътре на якето и почти незабележима слушалка с антена в ухото.

Дарби иска да повика подкрепление, но Банвил не ще да губи време. Край колата са приготвени кашони — Бойл се готви да офейка. Събирането на специалния отряд от Ню Хампшир ще отнеме прекалено много време, а се предполага, че Каръл, както и другите жени, са все още живи, затворени някъде в къщата. Трябва да обезвредят Бойл незабавно.

Вътре има някой. От антрето на партера струи светлина на самотна лампа, а Дарби е сигурна, че забеляза някакво движение в един от прозорците на горния етаж.

Глен Уошингтън, облеченият в кафяво яке и панталони инспектор, звъни на входната врата.

Телефонен звън. Не от стената, а от джоба ѝ — мобифона на Куп. Тя се обажда.

— Открихме Пътника — казва Евън Манинг. — Живее в Ню Хампшир. Наложил се специалният екип да го неутрализира. Само толкова мога да ти кажа за момента.

— Убеден ли сте, че е той?

— Абсолютно. Мъжът, когото специалните неутрализираха, е същият, който ме нападна при бензиностанцията. Върху китката има

същата татуировка, каквато си е направил Джон Смит. Помниш ли какво ти казах по повод оня пакет? С дрехите на Каръл?

Дарби отново насочва вниманието си към къщата.

— Казахте, че такива пликосе не се произвеждат вече — компанията фалирала отдавна.

— Точно в този момент пред мене има цял куп от тях. Абсолютно същите. Тук има и стара електрическа пишеща машина IBM, компютър, фотопринтер и хартия за него. Не мога да кажа със сигурност дали са същите, преди да ги изследват в лабораторията. Открихме и няколко подслушващи устройства от различен вид.

— А къде е Каръл?

Уошингтън отново звъни на входната врата.

— В момента я търсим. Съжалявам за случилото се неотдавна. Не го исках, но не аз съм взел решението за това.

Вратата се отваря.

В слушалката прозвучава гласът на Уошингтън:

— Добър вечер, господине. Аз съм от телефонната...

Изстрел от мощна ловна пушка го отхвърля назад от верандата.

ГЛАВА 62

Дарби изпуска мобифона и гледа как Банвил измъква пистолета си, за да изпрати два куршума през входната врата. *Бам!* Изстрел от ловната пушка прави на парчета част от гредата над Банвил и по гърба му се посипват дървени отломъци.

Дарби вдига мобифона от пода. Евън тъкмо пита:

— Какво става там, Дарби? Обади се.

Тя прекъсва разговора и набира 911, за да извика подкрепление и линейка.

Когато поглежда отново в окуляра на перископа, мярва за миг фигурата на Банвил, която хлътва през входа. Уошингтън лежи възник, притиснал гърди с длан.

Дарби изскача през задната врата и тича към мястото на шофьора, за да се настани с омекнали крака зад волана и да установи с облекчение, че ключовете се полюшват от контакта. Запалва двигателя и хвърля цялата си тежест върху педала на газта, подскача върху седалката, когато машината прекосява с рев градинката пред къщата. В ушите ѝ се разнасят гърмежи — Банвил стреля в групи от по два изстрела.

Дарби спира колата между къщата и легналия Уошингтън, за да я използва като предпазен щит, и скача към ранения.

Тъканта на якето му е разкъсана от изстрела. Кръв не се вижда. Дарби отваря ципа. Под съдрания плат на дрехата се показва бронирана жилетка с ясно очертана от куршума вдлъбнатина.

Очите на Уошингтън, изцъклени и подивели, се вторачват в нея, гърлото му се гърчи — издава влажни, гъргорещи звуци.

Дарби го поема под мишниците.

— Дръж се, ще се оправяш — окуражава го тя, като повтаря същите думи, докато го влачи през моравата, над която свиреп вятър завихря облак опадали листа.

В слушалката нахлуват нови звуци: от счупено стъкло и викове.

Дарби съумява да натика горната част от тялото на мъжа през задната врата на пикапа. Изскача отново навън и вкарва краката му.

Коленичила край него, тя измъква от подраменния кобур служебния зигзауер. Раздира ризата и освобождава коланите на жилетката, за да улесни дишането на полицая.

Отново шум от счупено стъкло — но не откъм вътрешността на къщата, а отвън.

Стиснала здраво пистолета в ръка, тя захлопва вратата на пикапа.

Бойл е застанал върху покрива на гаража с ловната пушка в ръце.

Дарби се просва на пода. Зарядът на пушката разтърсва задната врата. Дарби се претъркулва настрани и скача към дясната предна врата. Нов трясък — куршумът отскача от бронираната страна на пикапа.

С писнали уши тя се прицелва през прозореца към фигурата на покрива.

Бойл скача върху алеята.

Иска да стигне до колата, казва си тя и стреля два пъти.

Встрани. И двата куршума се врязват в стената на гаража. Бойл се препъва и отново стреля — този път вътре в гаража. *Банвил трябва да е там*.

Бойл се извъръща и хуква към гората.

Дарби го следва, като зърва за миг притаения в гаража Банвил. Устремява се към гората, като се ориентира по шума от счупени клонки отпред, тича с все сили, също като в кошмарите си, а клонки и листа шибат лицето и ръцете ѝ.

Изстрел от ловна пушка поражява едно дърво недалеч от нея. Краката ѝ се вдървяват, тя се препъва и пада, удря се болезнено в осеяната с камъни земя. Дарби става и чува тежките забързани стъпки на Бойл, които приближават.

Ето и други, зад нея — Банвил. Онези отпред секват.

Къде е Бойл?

Зрението ѝ се е приспособило към мрака и тя вече различава земята пред себе си — изкачва се по някакъв склон. Пробива си път през гъст храсталак. Огромният пистолет стои някак неестествено в ръката ѝ.

Теренът се изравнява. Наляво или надясно? Решавай бързо.

Свърва наляво и се изправя лице в лице с Даниел Бойл.

Дарби вдига пистолета. Бойл замахва с приклада на пушката към главата ѝ. Ярки звездици изпълват съзнанието, докато пада възник на

земята. Бойл настъпва ръката ѝ, мачка пръстите върху пистолета, опира горещото дуло на пушката в гърлото ѝ.

Изстрел — и той отскача назад, към дънера на едно дърво. Банвил е пристигнал и е прострелял Бойл в гърдите, но пушката отново се надига и инспекторът стреля пак и пак. Лицето на Бойл се сгърчва и спихва, също като балон, а тялото му се свлича по дървото, като оставя върху кората му кървава дия.

ГЛАВА 63

Краката на Дарби треперят. Не може да се задържи права. Банвил я прихваща през кръста и я повежда надалеч от трупа. Тя все поглежда назад — иска да се увери, че Бойл не я следва.

— Мъртъв е, не може да ти навреди — уверява я Банвил. — Край.

Докато излязат от гората, с околния мрак е свършено. Полицейски коли спират тук и там, белите и сини отражения от светлините им се мятат наоколо и по стените на къщата.

Червендалест полицай е застанал на алеята. Шериф Дики Холуей не си подбира думите. Самата мисъл за възможността разни да се стрелят в неговия район го вбесява.

Дарби не му обръща внимание и влиза в къщата. Навсякъде се ваят отломъци мазилка. Вони на барут. Препъва се из коридорите, докато попада на вратата към мазето.

Стълбите се спускат в кошмарен, едва осветен лабиринт. Дарби вика Каръл по име, докато се промъква през натъпкани със стари мебели и кашони, мъждиво осветени помещения. В най-отдалечения край на подземие то се намира малка изба, опасана с дебели паяжини и воняща на мухъл.

Каръл Кранмър не е там. Никой няма на това място. Когато се връща горе, Банвил стои в антрето.

— Жива душа няма долу — осведомява го Дарби. — Сигурно ги е държал другаде.

Холуей е в спалнята — проучва куфара. Един от прозорците е на парчета.

— Отначало се е барикадирал в тази стая — казва Банвил, — а сетне е излязъл през прозореца, за да стреля по теб от покрива на гаража.

В куфара има дрехи и лаптоп. В няколко плика намират фалшиви документи и доста пари в брой.

— Май се е канел да заминава — отбелязва шерифът. — Пристигнали сте в последния момент.

— Ще ми се да надникна в лаптопа — обажда се Дарби. — Възможно е там да има нещо, което ще помогне да открием Каръл.

— В дадения момент имате нужда от превръзка. При цялото ми уважение, мадам, цапате с кръв местопрестъплението ми.

Един санитар лепва лейкопласт върху порязаното място над едната ѝ скула, след което подава плик с лед, за да го притисне отгоре. Не вижда почти нищо с лявото око, но отказва да отиде в болницата.

Дарби се е подпряла самотна върху задния калник на служебния пикап с притиснат върху набъбващия оток пакет лед и наблюдава действията на шерифските хора из гората. Ярките лъчи на фенерчетата им, прорязали горския мрак, събуждат в съзнанието ѝ спомена за издирването на Мелани. Толкова се бе мъчила сама да се убеди в това, че нищо лошо няма да ѝ се случи, а тя така и не се прибра у дома.

Моля те, Господи, моля те, нека Каръл е жива. Не бих могла да преживея това отново.

През предната врата излиза Банвил. Присяда до Дарби.

— Един от хората на Холуей е нещо като компютърен специалист. Той включи лаптопа. Всичко в него е защитено с парола. Нужен е някой, който знае как да я заобиколи — иначе информацията ще бъде автоматично изтрита.

— Мога да се обадя в бостънската компютърна лаборатория — казва Дарби. — Те са в друга сграда и останаха невредими след атентата. Само че при тях няма дежурен и ще трябва да чакаме до сутринта, а аз не разполагам с толкова търпение.

— Друго ли имаш наум?

— Извикай Манинг. Той е наблизо и може да има подръка необходимия специалист.

Дарби разказва за телефонния разговор с Евън. Когато свършва, Банвил не проговаря. Вторачил е поглед в обувките си и подръква дребните пари в джоба си.

Откъм гората се появява Холуей.

— На по-малко от половин километър има барака. Заключена е доста солидно. Ще ви заведе, но внимавайте къде стъпвате — теренът е много неравен.

Бараката клечи усамотена посред просторна поляна и е боядисана в бяло — също като къщата. Огромната врата е заключена с два необичайно солидни катинара, за да не се допусне нежелано проникване в постройката. Или бягство от нея. Прозорци няма.

Налага се да изчакат половин час, докато донесат мощни секачи.

Вътре намират камионетка с висока проходимост, цялата в кал и с лопата отзад. Дарби взема фенерчето на един полицай и започва да изучава кабината, върху пластмасовата седалка на която открива петънца. Биха могли да са от кръв.

Банвил надниква в някакъв коридор.

— Дарби.

Стените на тесния коридор са окичени с градинарски инструменти. Банвил е застанал в отдалечения край. Смъква на пода от един рафт някакъв чувал. Зад него се вижда дупка в стената, достатъчно голяма, за да провре ръка и да завърти дръжката на брава.

И тук трябва да се справят най-напред с катинар.

В тайното помещение има две затворнически килии. И двете са отворени и празни.

Банвил стои изправен в помещение от сив бетон и неръждаема стомана. Няма огледала или прозорци — само миниатюрен вентилационен отдушник високо на тавана. Армейски нар е здраво закрепен за пода. В средата на помещението се вижда розетка на канал. Дарби си спомня снимките с Каръл, които бе изследвала в лабораторията.

— Тук я е държал, изглежда — обажда се Банвил.

Дарби си спомня гейтора и усеща как се скъсва и последната тъничка нишка надежда.

ГЛАВА 64

Дарби дръпва Банвил настрани, за да си поговорят насаме.

— Хората на ФБР може би разполагат с хеликоптер. Ако е така и ако машината е оборудвана с инфрачервени сензори, можем да я използваме за претърсване на гората. Да видим дали няма да засече топлинната идентификация на Каръл, ако не е заровена прекалено дълбоко или твърде отдавна.

— Холуей вече поиска помощ от щатската полиция. Кучетата ще бъдат тук преди зазоряване. Ще прегледаме всеки сантиметър от тази гора.

— Хеликоптерът може да свърши работата за няколко часа.

Банвил въздъхва дълбоко.

— Идеята да молим за помощ федералните не ми се харесва повече, отколкото на теб — казва Дарби. — Но си мисля за Даян Кранмър. И двамата знаем, че случилото се тук ще напълни всички печатни и електронни медии утре заран. Мисля, че е редно ние да кажем на майката, преди да го е научила от тях.

Банвил ѝ подава мобифона си.

— Обади се на Манинг.

Дарби остава сама върху тъмна пътека и набира номера на Манинг, докато хората на шерифа се суетят наоколо.

— Дарби е.

— Цял час се мъча да се свържа с теб — казва Евън. — Какво става? Линията прекъсна. Опитвам отново и отново, но без успех.

— Открихте ли Каръл?

— Не. Още не. Намерихме допълнителни улики — чифт мъжки боти четирийсет и трети номер, производство на Ryzer Gear. Морскосин мокет в спалнята. Мисля, че анализът ще даде съвпадение с ония нишки.

— Открихте ли килии? Като онази от снимките?

— Не.

— Каръл не е там.

— Какви ги дрънкаш?

— Първо да попитам нещо за оперативната група от ФБР. Разполагат ли с хеликоптер?

— Един „Блек Хоук“. Защо?

— Оборудван ли е с инфрачервени сензори?

— Какво имаш предвид, Дарби?

— Разберете това и ме потърсете на мобифона на Банвил. Да ви дам ли номера?

— Имам го. Кажете ми все пак...

Дарби прекъсва. Хората на шерифа се готвят да започнат претърсване за евентуални пресни гробове.

Половин час след това се обажда отново Евън.

— Хеликоптерът има сензори.

— Ще ми трябва за претърсване на една гора — съобщава Дарби.

— Ще се издирва пряко закопан труп. Може би повече от един.

— Къде се намираш?

— Най-напред искам да узная поради какви причини вашата прекрасна организация ми измъкна случая.

— Казах ти вече — засекретен е...

Дарби затваря.

Евън звъни незабавно отново.

— Отстраняването ти от това разследване не е моя идея, нито отговорност.

— Известно ми е — имахте притеснен вид, когато разбрахте.

— Поставяш ме в крайно неудобно положение. Нямам право да...

— Ще ми кажете какво става още сега, или пак ще затворя.

Евън замълчава.

— Дочуване, специален агент Манинг.

— Онова, което ще ти кажа сега, си остава единствено между двама ни. Питат ли нещо в тази връзка — отричам до гроб.

— Не се безпокойте, напълно съм наясно с начините ви на действие.

— Мъжът, когото ликвидирахме, се казва Ърл Славик. Той е бивш наш информатор, внедрен в средите на расистка организация, заподозряна в съпричастност с бомбения атентат в Оклахома сити. Докато ни снабдявал с информацията относно тази организация, Славик започва индивидуална дейност по расово прочистване и отвлича жени

в района. Повикаха ме на помощ. Докато се ориентирам в обстановката, Славик си събра партакешите и офейка. Оттогава не сме преставали да го издирваме.

— Значи от самото начало сте били наясно с ролята му при отвличането на Каръл Кранмър заради открития отпечатък от подметка.

— Да, казах ти го вече.

— Но не ми казахте, че неговият ДНК профил е въведен кодиран в системата. Не ми казахте, че случаят е засекретен. Така че когато тя изплюе съвпадение, вие във ФБР моментално научавате и пристигате да заметете следите тихомълком. Не ви се ще всичко живо да разбере, че похитителят на жени е бивш сътрудник на ФБР. Човешките останки, които открихме с вас, са на негова жертва, нали така?

— Поздравления — отзовава се Евън хладно. — Подредила си всички съставни части.

— Последен въпрос: как установихте къде се крие Пътника? Простете — Ърл Славик.

Евън замълчава.

— Нека отгатна — продължава Дарби. — Чрез намерената от мен карта. Стигнали сте до Славик благодарение на IP адреса върху нея.

— Нали разменяме информация. Твой ред е.

— Намерихме килии като онази от снимките с Каръл. В сграда, която е собственост на Даниел Бойл. Обзалагам се, че той е „изпържил“ Славик с всичките подхвърлени улики.

Евън отново мълчи.

— Има изгледи голяма буря да се разрази над главите ви, момчета — отбелязва Дарби. — Надявам се да не стигне до медиите. Има да нищят тая работа поне година. Но надали. Вие ги разбирате добре тия неща — ще съумеете да замажете работата. Стане ли нужда да се прикрие истината, няма по-големи майстори от федералните власти.

— Къде е Бойл?

— Мъртъв е.

— Ти ли го уби?

— Банвил. — Тя съобщава на Манинг местонахождението си. — Не забравяйте хеликоптера.

Дарби прекъсва. Затваря очи и притиска леда към лицето си.
Кожата ѝ изстива и загубва чувствителност.

ГЛАВА 65

Военният хеликоптер привършва втора обиколка над гората, без да засече топлинно излъчване. Или Бойл е убил Каръл още преди няколко дни, или пък е заровил тялото твърде дълбоко.

Издирването ще продължи утре заран точно в осем часа, когато на мястото ще е пристигнал отряд следотърсачи със специално обучени кучета, придаден към полицейското управление на щат Ню Хампшир. Случаят е вече техен.

Съдебни експерти от щатската лаборатория са тук, разделени на две групи: едната обработва къщата, а втората — гората.

Евън е лишен от достъп и до двете. Прекарва времето си в разговори по телефона, докато крачи под вековните дъбове в края на поляната. Дарби се разправя с двама от инспекторите на Холуей.

Банвил излиза измежду дърветата с напълно измъчен вид.

— Холуей откри портфейла, телефона и ключовете на Бойл — съобщава той. — Цяла връзка ключове. На колко се обзалагаме, че един от тях е за къщата на Славик?

— Силно се съмнявам, че федералните ще ни пуснат дори на пушечен изстрел от нея, преди да им разрешим достъп до жилището на Бойл.

— Какви ги дъвче Манинг?

— Яде телефона. Сигурна съм, че всеки миг ще ни цъфне Зимърман с неговите веселяци, за да опитат да си наврат носа в разследването. Трябва да са доста изнервени от новината, че са убили не когото трябва.

— Бойл е използвал свръхмодерен клетъчен телефон — казва Банвил. — Холуей му хвърли един поглед. Няма имейли, но поддържа пълен списък на всички изходящи и входящи разговори. Бойл се е обаждал на някого в девет часа и осемнайсет минути тази вечер.

— На кого?

— Още не знам. Разговорът е траял четирийсет и осем секунди. Кодът е от Масачузетс. Шерифът проследява номера в момента. Говори ли с Манинг?

— Не. И нищо не ми е казал.

— Още по-добре. Нека така да си остане. Да се поизпоти малко тъпото копеле.

Телефонът на Банвил звъни. Лицето му се изменя.

— Даян Кранмър — съобщава той. — Трябва да се обадя. После ще гледам да намеря кой да те откара у вас. И без разпавии по този въпрос, Дарби. Не ми трябваш тук, когато довтасат федералните. Нека аз опера пешкира. Ако някой се интересува, дошла си на мястото по мое нареждане.

Дарби наблюдава двама мъже от екипа на съдебна медицина, които изнасят увито в пластмасов чувал тяло върху носилка. Вижда Евън до себе си.

— Лицето ти е все още подутото. Трябва пак да го наложиш с лед.

— Ще потърся на път към дома.

— Отиваш ли си?

— Веднага, щом Банвил ми намери превоз.

— Аз мога да те закарам.

— Няма ли да останете тук?

— Не съм особено популярен напоследък.

— И защо така?

— Какво ще кажеш да сключим примирие и да те закарам до вас? Или още по-добре — в болница?

— Не ми трябва никаква болница.

— Тогава у вас.

Дарби поглежда часовника си. Отдавна е минало полунощ. Ако Банвил не намери кой да я закара, ще трябва да извика Куп или да изчака, докато някой от хората на Банвил се освободи. И в двата случая няма да успее да се прибере в Белхам по-рано от три сутринта. Но ако си тръгне веднага, с колата на Евън, би могла да пристигне у дома по-рано, да си почине малко и да се върне освежена за утрешното издирване в гората.

— Чакайте да се обадя на Банвил.

Вече в колата, тя гледа в страничното огледало сините и бели отблясъци, които стават все по-малки. Има усещането, че изоставя Каръл на произвола на съдбата.

Когато те най-сетне изчезват окончателно, за да оставят околността под властта на мрака, Дарби започва да диша тежко. Има

нужда от повече кислород. Има нужда от движение.

— Спрете колата.

— Какво има?

— Просто я спрете.

Евън отбива встрани. Дарби блъсва вратата и се изстрелва навън. Заобикаля ги тъмна гора, а в съзнанието ѝ се е настанила зловеща картина: Каръл, свита в безлична студена килия, уплашена и сама, далеч от своята майка.

Дарби познава този вид страх. Усетила го е, докато се крие под леглото, докато остава заключена в стаята на майка си и по-късно — когато Мелани крещи отдолу за помощ.

Двигателят на колата спира. Зад нея се отваря и захлопва врата. Миг по-късно чува скрибуцането на чакъла под стъпките на Евън.

— Ти направи всичко, което бе по силите ти, за да я спасиш — проговаря агентът тихо.

Дарби не отговаря. Продължава да се взира в тъмните дървета. Някъде там е заровена Каръл.

Обръща поглед в посока на мигащите допреди малко в бяло и синьо светлинки. Представя си Бойл, застанал зад прозореца на спалнята, докато полицейската кола влиза в алеята, а после...

— Той се е обаждал по телефона — високо казва Дарби.

— Моля?

— Бойл се е обаждал по телефона след нашето пристигане там — разговорът е регистриран в телефонния му апарат. Обаждал се е някому в девет и осемнайсет. А ние влязохме в алеята малко след девет — помня отлично това.

Дарби го вижда съвсем ясно: Бойл стои прав зад прозореца и засича влизащия в алеята сервизен пикап. Как е разбрал, че вътре има полиция? Няма как. Банвил бе застанал отвън. Дали го е забелязал? Може би.

Да приемем, че го е видял. Бойл грабва пушката, но преди да се втурне по стълбите, звъни някому по телефона. На кого? Кой може да му помогне?

— О, господи! — Дарби стисва врата си с длан. — Бойл има съучастник! Пътника не е един човек — двама са. Бойл е искал да предупреди партньора си.

Дарби се обръща. Евън е зареял премрежен поглед в далечината.

— Помислете само — продължава Дарби. — Бойл организира три бомбени атентата — в пикапа, пакета с куклата, изпратен по куриер, и торовата бомба в болницата.

— Ясно ми е накъде биеш. Но той би могъл да заложи пикапа предната вечер, а на другата заран да поеме с куриерската камионетка.

— Подслушващите устройства бяха включени в подходящо време. Единственият начин да се направи това е Бойл да ни е наблюдавал. А няма как да го направи, докато управлява камионетката.

— Като теория не е лошо — отсъжда Евън. — Може Славик да е бил този партньор. В къщата му открихме един куп веществени доказателства.

— Славик няма нищо общо — не той е съучастникът.

— Може би са се скарали и Бойл е решил да „изпържи“ Славик. Премахне ли го, пътят му за оттегляне остава чист. Той се е готвел да бяга, нали?

— Казахте, че сте излизали къщата на Славик сантиметър по сантиметър, но не сте открили и помен от килии.

— Така е, но нали ги намерихте в дома на Бойл?

— Те са за временни нужди.

— Не те разбирам.

— В къщата на Бойл има само две килии — обяснява Дарби. — Рейчъл спомена пред мене другите затворени с нея жени — Паула и Марси. Това прави три, не — четири. Трима души са там заедно с Рейчъл. Паула, Марси и приятелят на Рейчъл, Чад. Бойл ги е държал някъде другаде.

— Може Чад да е бил там само в началото. След като си заминава, Бойл довежда онази Марси най-напред, а след като и тя умира, докарва — сам или заедно със Славик — Паула.

— Не. Трите са били там едновременно.

— Няма как да си сигурна — посочва Евън. — Рейчъл Суонсън не бе на себе си. В болницата продължаваше да мисли, че е все още в клетката.

— Чухте я на записа. Рейчъл ми каза, че няма изход навън — само места за скриване. Клетките в къщата на Бойл са миниатюрни. Няма никакво място за криене. А и тези указания върху китката й. Те сочат път навън отнякъде. Рейчъл каза: „Няма никакво значение дали тръгваш наляво, или надясно. Или пък направо — всички посоки водят

в ъгъла“. Рейчъл и останалите жени са били затворени на друго място. Сигурна съм в това.

— Знам колко много ти се иска да откриеш Каръл, но...

Дарби минава покрай него.

— Къде си тръгнала?

— Назад, към къщата на Бойл. Трябва да говоря с Банвил.

Евън пъха ръце в джобовете си.

— Не допускаш ли възможността да ги е затварял в мазето си? Може би там ги е преследвал — има колкото щеш помещения. Много места за скриване.

— Откъде знаеш толкова много за мазето на Бойл?

— Тъкмо там убих Мелани — отвръща Евън и притиска към лицето ѝ напоен с хлороформ тампон.

ГЛАВА 66

Дарби идва на себе си върху безформен облак от неясни мисли. Легнала е по корем, но не върху легло, не — прекалено твърдо е. Здравото ѝ око, онова, което не е напълно затворено от отока, се визира в черна като катран тъмнина. Обръща се по гръб и сяда.

В продължение на един кратък миг ѝ минава през ума, че може да е ослепяла при някаква ужасна катастрофа. След това си спомня.

Евън затисна лицето ѝ с някакъв парцал. Мъжът, който се бе опитал да я успокои тогава на плажа, след като ѝ разказа за Виктор Грейди и съдбата на изчезналите жени, е същият, който я упоява с хлороформ и заявява, че е убил Мелани. Евън е съучастникът на Бойл. Евън подхвърля улики, а Бойл отвлича жените и ги замъква на това място.

Дарби се изправя замаяна в тъмното. Прави опит да се овладее, като потупва тялото си с длани. Якето ѝ го няма, но все още е с дрехи и обувки. Джобовете ѝ са изпразнени. Не кърви и няма усещане да е наранена, но краката ѝ не престават да треперят.

Замайването се изпарява. Сега трябва да се ориентира.

Протегнала ръце в студения мрак, Дарби пристъпва сантиметър по сантиметър и спира, когато пръстите ѝ опрат до плоска, груба повърхност — бетонна стена. Тръгва наляво, като брои стъпки — една, две, три. Кракът ѝ се удря в нещо твърдо. Навежда се и го опипва — нар. Още пет стъпки — и стената свършва. Завива. Нови шест стъпки и ново блъскане в нещо твърдо. Тоалетна. Затворена е в килия, подобна на онази, която е видяла в къщата на Бойл, същата, в която е била затворена Каръл.

Разнася се звук от зумер, силен и ядовит — също като училищен звънец.

Вратата започва да се отваря и тънка ивица светлина разкъсва мрака в килията.

Трябва да се отбранява. Нужно ѝ е оръжие. Да претърси килията. Всичко е здраво прикрепено към пода. Никой от предметите тук не може да ѝ послужи.

Вратата се е отворила, за да разкрие гледка към мъждиво осветен коридор.

Разнася се музика — Франк Синатра.

Евън не се появява.

От замайването няма и помен — напълно се е разтворило в адреналин. Мисли.

Дали Евън не очаква излизането ѝ?

Пътят навън е само един. Дарби пристъпва към странния коридор, напряга слух да долови нещо през музиката. Да внимава за внезапни движения. Ако ѝ се нахвърли, ще го удари право в очите. Кучият син не може да ѝ стори нищо, ако не вижда.

Дарби е опряла гръб до стената на килията. Така. Да се приготи за бяг. Сърцето ѝ бие по-бързо, по-бързо... Добре... Направи го сега. Тя се обръща и излиза в дълъг коридор с шест дървени врати.

Всичките са затворени. Някои имат дръжки. Две са с катинар.

Срещу вратите зеят отворени четири килии. Дарби проверява останалите три — празни са. Тя търси нещо, което да използва вместо оръжие. Нищо. Всичко е здраво закрепено. В последната килия долавя отчетлива миризма на човешко тяло, което веднага насочва мисълта ѝ към Рейчъл Суонсън. Тук значи е била затворена тя. Тук е живяла Рейчъл през всичките тези години.

Зумерът се обажда отново и стоманените врати хлопват.

Разнасят се нови звуци отдалеч — врати се отварят и затварят, отварят и затварят.

Евън. Идва за нея.

Трябва да се движи, да мисли за това движение, само че накъде? Избери врата.

Дарби опитва най-близката. Заключена е. Следващата не е. Отваря я и попада в подобие на лабиринта от своите кошмари.

Пред нея се намира тесен неосветен коридор. Вижда четири врати. Не — пет са. По две от всяка страна и една в дъното. Стените са облицовани с плоскости от смляна дървесина. На места личат отвори. Дарби наднича през един от тях в друго подобно пространство.

И сега ѝ просветва: буквите и цифрите, записани върху китката на Рейчъл, а също и върху онази карта са указания за придвижване из този лабиринт. Рейчъл е описала маршрутите през всяка от дървените врати.

Дарби се опитва да си спомни комбинациите, а наоколо се чува шум от отваряни и затваряни врати — тук има и друг човек, освен Евън. Да не би да е Каръл? Дали е още жива? Колко жени има тук и защо тичат? Какво им е намислил Евън? Ами на нея?

Няма време за размисъл. Дарби влиза в поредната стая — този път с две врати, между които да избира. Само едната е отключена. По стените вижда дупки. Те са от куршуми. Евън има оръжие. Ако е така — о, господи — какво да стори тя? Какво може да направи? Нищо. Трябва да продължава напред и ако може, да го издебне и нападне. Но първо трябва да се снабди с нещо като оръжие. И то незабавно.

Дарби застива. Някой приближава.

Следващата стая е по-голяма — с четири врати. Първата е заключена с катинар. Дарби се втурва вътре и когато установява, че има и незаключена врата, тихо се плъзва зад нея и остава притаена на място.

Това помещение е толкова тясно, че трябва да се придвижва настрани. Някои от вратите — това начаса ѝ прави впечатление — могат да се заключват отвътре. Други изобщо нямат брави. Някои стаи са лишени и от врати — само отвори. Защо са създадени тези различия?

Те преследват своите жертви из този лабиринт. Гонят ги като дивеч и ги оставят да се крият, за да направят лова по-вълнуващ.

Докато навлиза все по-навътре в лабиринта, а очите ѝ започват да привикват към мрака, в нейното съзнание изплува част от разговора с Рейчъл: *Няма измъкване оттам — само места за скриване... няма никакво значение дали тръгваш наляво, или надясно. Или пък направо — всички посоки водят в ъгъла. Не помниш ли? Аз нали опитах.*

Трябва да има изход от това място. Рейчъл Суонсън е оцеляла тук в продължение на години. Има изход. Или поне сигурно скривалище...

Пронизителен писък я кара да подскочи.

Прас. И жената отново писва. Тя е наблизо, някъде зад тънка стена. Още врати се отварят и затварят. Колко жени са затворени тук?

— *Помо-о-о-о-щ!*

Това не е гласът на Каръл. Дарби няма представа коя е жената, но тя е съвсем наблизо. Дали да не ѝ даде да разбере, че не е самичка тук? *Не, не издавай местоположението си.* Дарби пропълзва още по-

навътре в лабиринта, като набързо запамята вида на всяко помещение, докато трескаво търси някакво оръжие.

В поредната стая подът е посипан с парченца дърво. Изпод една от вратите се процежда тъмна течност. Дарби знае какво е това, дори преди да коленичи върху бетона. Кръв. Усеща миризмата ѝ. Вратата пред нея не е заключена. Отваря я. *Моля те, Господи, нека Евън не е там.*

Някаква жена е просната ничком на пода, а изпод нея тече кръв. Начинът, по който е заклана, кара неистов писък да се надигне в гърлото на Дарби.

Тя го сподавя, цялото ѝ тяло трепери, разсъдъкът ѝ работи трескаво, докато се оглежда наоколо — навсякъде има кървави отпечатъци. Те водят към коридора и изчезват. Евън си е отишъл.

Едва доловимо движение откъм стената зад нея. Там няма врата, но малко над пода личи правоъгълен отвор, който е достатъчно широк, за да се промуши през него. Там ли е Евън?

Дарби трябва да погледне, а не ѝ се ще. Застава на колене и надниква, за да съзре в съседното помещение крехкото, треперещо телце на Каръл Кранмър.

ГЛАВА 67

— Каръл — прошепва Дарби. — Погледни насам, Каръл.

Каръл Кранмър прикляква и се вторачва в лицето на Дарби през отвора.

— Аз съм от полицията — продължава Дарби. — Ранена ли си?

Каръл поклаща глава, а очите ѝ са разширени от ужас.

— Мисля, че е достатъчно широко да се провреш. Давай, ще ти помогна.

Каръл се пъха в дупката с ръбове от нащърбено дърво и се заклества. Дарби я хваща за ръцете и я измъква, а дървените зъбци дерат краката на момичето. Те са боси. Ходилата и глезените ѝ кървят на места. Облечена е само с пликчета и сутиен — цялата трепери.

— Той има брадва. Видях я...

— Знам кой е — казва Дарби. — Но искам да разбера къде е. Видя ли го?

Каръл поклаща глава.

— Колко души са затворени тук? Имаш ли представа?

— Чувала съм неколцина. Няколко жени, но съм виждала само една. Тя кървеше силно. Опитвах се да я свестя, но той дойде и аз побягнах. Тогава видях един скелет. — Лицето на Каръл се сгърчва. — Моля ви, не искам да умра...

Дарби хваща момичето за раменете.

— Чуй ме добре. Знам, че си уплашена, но не бива да плачеш или пициш. Не бива, разбираш ли? Не искам да ни открие. Трябва да се измъкнем от това място, но за тази работа те искам силна и смела. Ще бъдеш ли?

Някаква жена писва — съвсем близо, звукът идва точно отпред.

Дарби запушва с длан устата на Каръл и я притиска към стената, а в същия момент се захлопва врата. Жената отново писва — този път от помещението, в което току-що бе Каръл.

Непознатата започва да моли за живота си:

— Моля... Ще направя всичко, което пожелаете, само не ме наранявайте, моля ви...

Каръл хлипа под дланта на Дарби, а между пръстите ѝ се процеждат сълзи.

Прас. Каръл подскача заедно с ужасения писък на жената.

Хряс. И писъкът преминава в мокро гъргорене. Франк Синатра пее: „Издигни ме до луната“.

Прас, хряс, прас. А сетне нищо друго, освен тежкото дишане на Евън. Той е в съседното помещение. Убил е жената и сега удря стената с брадвата — *туп-туп-туп-туп* — опитва се да изкара Каръл от равновесие и да разбере къде се е скрила.

Бумкането престава. Дарби поглежда надолу, към отвора. Хайде, надникни да хвърлиш един поглед. Трябва ѝ само един хубав ритник, за да му отнесе носа. Ако е извърнал глава на другата страна, ще го прасне по тила и ще го свали в безсъзнание.

Франк Синатра започва да пее „Моя начин“.

Евън не поглежда в дупката.

Отишъл ли си е?

Дарби чака. Чака още малко. Хайде, рискувай, погледни. Шепне в ухото на Каръл:

— Сега ще погледна през дупката. Стой на място и каквото и да се случи, няма звук да издаваш, разбра ли?

Каръл кимва. Дарби коленичи на пода.

Между ръцете на мъртвата жена съзира черни боти, стъпили пред отворена врата. Евън е все още там. Чака. Край коляното му се полюлява окървавена брадва.

Евън се отправя към друга стая, като трясва вратата зад себе си. Чува се шум от още една. Синатра пее: „Как само изглеждаш тази вечер“.

На Дарби ѝ хрумва нещо. *О, Господи, нека да успея.*

— Каръл, помниш ли къде бе оня скелет, който си видяла?

— От онази страна е — отвърща момичето, като сочи отвора.

— Искам да ми го покажеш.

— Не ме оставяйте самичка.

— Няма.

— Обещавате ли?

— Обещавам. — Дарби изхлузва блузата си и я подава на Каръл.

— Ще мина през отвора първа. След като съм вече отгатак, ще ти дам знак да затвориш очи и ще те измъкна при мене. Изчакай само миг.

Дарби се промъква през дупката, като усеща как кожата ѝ се раздира и започва да кърви. След като и Каръл минава със затворени очи, тя я повежда настрани от скупченото тяло.

— Можеш вече да погледнеш — промълвява Дарби. — Покажи ми сега къде е оня скелет.

— През вратата.

Дарби я отваря. Коридорът е пуст. Затваря безшумно зад тях. Каръл повежда Дарби през две помещения в трето. Мъчи се да запамети вида им.

Сега са изправени в коридор с бетонна стена. *Трябва да сме в края на лабиринта. Но кой край?*

Каръл посочва непрогледния мрак в дъното на коридора. Върху пода се търкаля съдрана риза.

— Там.

Дарби диша тежко и води Каръл за ръка в указаната посока.

В дъното на прохода се търкалят кости — малки и по-едри, от крайници и череп. Дарби се пита дали не са оставени тук нарочно — да плашат останалите живи.

Момент. Черепната кост. Тя е силно нащърбена. Остра. Полезна.

Стиснала костта в ръка, Дарби тича с Каръл назад по коридора. Само една врата. Дарби я отваря и се изправя лице в лице с мъжа от гората.

ГЛАВА 68

Главата на Евън е скрита под същата направена от мръсни ленти маска, която е видяла преди повече от две десетилетия, очите и устата са скрити зад същите парчета черен плат. Кървави петна личат по синия работен комбинезон, както и по дърводелския пояс, преправен така, че по него да бъдат закачени няколко ножа и кобур.

Каръл писва, когато Евън развърта брадвата. Дарби хлопва вратата и я затиска с тялото си. За разлика от някои други, тази не е снабдена с резе. Каръл помага.

Бум — и брадвата разцепва дървената плоскост на вратата, като се връзва дълбоко в бузата на Дарби.

Тя изпищява, но не отслабва натиска върху вратата. Трябва да бягат, но накъде? Бум още един път — и отново злоещото оръжие показва острие през дървото. Трябва да се скрият. Къде? През дупката. Евън не може да мине оттам. Правилно. Трябва да тичат с все сила.

Пистолетен изстрел пробива вратата близо до главата на Дарби. Тя грабва Каръл за ръка и хуква през коридори и стаи. *Моля те, Господи, моля те, не позволявай някоя от нас да се спъне.* Дарби захлопва тичешком вратите зад тях, а стъпките на Евън приближават... приближават... съвсем.

Втори куршум се забива в стената зад нея. Каръл пищи, а Дарби я блъсва в стаята с мъртвото тяло. Обръща се назад и съзира Евън с насочено оръжие в ръка. Звукът от затръшната врата се слива с този от изстрела. Парче дърво пада от вратата. Слава богу, тази е с резе. Дарби го затваря с юмрук.

Каръл се е вторачила в мъртвата жена. Дарби я хваща за раменете, обръща я и я насочва към дупката. Евън прави безуспешни опити да отвори вратата. Заключен е отвън.

— Минавай — нарежда Дарби.

Каръл се пъха в назъбения отвор и се заклецва. Дарби я бутта с все сила, а Евън блъска по вратата: *дум-дум-дум.*

Дарби се отпуска на колене, шепне на коленичилата от другата страна Каръл:

— Тръшчай вратите, все едно че бягаме, тръшчай ги с все сила, разбра ли? Ще бъда при теб след секунда.

— Обещахте да не ме изоставяте...

Пореден куршум влетява през вратата.

— Бягай, Каръл, бягай.

Дарби се изправя. Почти се подхлъзва върху кръвта. В помещението е мрачно и все пак тя съзира облечената в черна ръкавица ръка на Евън да се провира през отвора във вратата. Каръл отваря и затваря други врати. Дарби притиска гръб в стената. Усеца кървава вадичка по врата си. Докосва бузата си и напипва дълбок разрез, а също и костта на скулата. Окото над нея е все така затворено.

Евън напипва резето, дърпа го и отваря вратата.

Влиза вътре с пистолет в ръка. Дарби стисва с все сила нацърбената черепна кост и я забива с две ръце в стомаха му. Див вик се разнася изпод маската, а тя дръпва костта, за да я забие отново в стомаха. Пистолетът изгърмява оглушително до самото й ухо, а когато той я сграбчва за косите, Дарби забива назъбената кост дълбоко в гърлото на Евън.

Той изпуска оръжието и се вкопчва с две ръце в нейните. Дарби го отблъсква назад, в съседното помещение. Пистолетът му лежи на пода — деветмилиметров глок, служебното му оръжие от ФБР. Тя го грабва, захлопва вратата и спуска резето.

— Каръл, стой където си — виква Дарби. Сетне добавя още по-високо: — Аз съм полицаи. Ако има още някой тук, стойте по местата си, докато ви кажа да излезете.

Дарби отваря вратата и насочва глока.

Евън куцука из помещението с щръкнала от шията кост. Опитва се да спре кръвотечението от стомаха. Кърви като заклано прасе. Нека си кърви.

Евън я забелязва и понечва да грабне брадвата.

— Да не си посмял.

Вдига брадвата над главата си. Дарби стреля и отваря дупка в корема му.

Евън отстъпва заднешком към стената. Тя отхвърля с крак брадвата настрани. Мъжът опитва да се изправи, пада, пак се опитва, но крайниците му омекват.

Изад маската се разнася нездраво, влажно свистене. Той успява да произнесе само една дума:

— Мелани...

Дарби отскубва маската.

— Заровена е... тя е за... — Евън блещи очи и се задавя.

— Къде? Къде е заровена Мел?

— Питай... майка си.

Дарби усеща как кожата на лицето ѝ се опъва.

Евън се усмихва и това е всичко.

Дарби сваля пояса на мъртвия и разкопчава комбинезона му. Опипва джобовете и открива връзка ключове. Няма телефон, но има миниатюрна дигитална камера, скрита в една от гънките на работния пояс. Прибира я в своя джоб.

С хлъзгави от кръв ръце тя опитва ключовете един по един, докато открие този за катинарите. Поема си дълбоко дъх и поглежда към тавана.

— Той е мъртъв — вече не може да ви навреди. Има ли някой тук?

Мълчание. Музиката продължава да свири.

— Ключовете са у мене. Ако сте наоколо, обадете се.

Няма отговор. Музиката продължава.

Дарби тръгва да търси Каръл. Момичето се е свряло в един ъгъл и се полюлява насам-натам, изпаднало в шок.

— Свърши се, Каръл. Всичко е вече наред. Дай ръка. А така, дръж здраво. Сега ще те измъкна... Не, не гледай натам, мене гледай. Ще те измъкна, но искам да държиш очите си затворени, докато ти кажа. Така. Точно така, не ги отваряй. Само още няколко стъпки. Готово. Не поглеждай надолу. Почти стигнахме. Почти стигнахме у дома.

ГЛАВА 69

Сякаш цяла вечност минава, докато успеят да се измъкнат от лабиринта.

Дарби застава в края на тъмницата, в коридор с четири еднакви килии. Знае, че се намира в далечния край, тъй като тук има допълнителна стоманена врата с четири катинара. Използва ключовете. Единствено в този момент Каръл пуска ръката ѝ.

Прикована към стената стълба води към сутерен, озарен от мека светлина, която струи откъм намиращата се вляво от стълбата отворена врата. Дарби се отправя към нея, а Каръл стиска с все сила ръката ѝ.

Шест монитора са разположени върху старо бюро. Всеки от тях показва мрачна затворническа килия в зеленикави тонове — прибор за нощно виждане. Бойл и Евън са инсталирали апаратурата, за да наблюдават пленниците си по всяко време. Сега всички килии са пусти.

Дрехите на Евън са старателно сгънати на една маса. Клетъчният телефон лежи върху портфейла му редом с ключове за кола.

Дарби се готви да влезе в стаята заедно с Каръл, когато забелязва множеството костюми, облечени върху манекени. Главите са покрити с маски — част от тях купени, други — домашно производство. Стената зад тях е оборудвана с множество куки, върху които висят разнообразни оръжия — ножове, мачете, брадви и копия.

— Искам да останеш отвън само за миг — обажда се Дарби. — Няма да мърдаш отгук. Веднага се връщам.

Дарби грабва телефона и ключовете и в същия момент забелязва врата. Отваря я с помощта на един от ключовете. Зад нея съзира шкаф за документи и стена, претрупана със снимки на жените, които са довеждани на това място. Опитва се да отвори шкафа, но нито един от ключовете не е за него.

На някои от снимките жените се усмихват, на други видът им е уплашен. На места се виждат отвратителни картини, документиращи убийствата на някои от тях. Дарби си представя Бойл и Евън,

застанали на това място — съзерцават изложбата, обличат костюмите и се готвят за лов.

Дарби разглежда тези лица, докато сили не ѝ остават повече. Грабва Каръл за ръка, благодарна заради нейната топлина, и се изкачва по стълбите на първия етаж в старата къща. Осветлението работи. Няма мебели — единствено пусти и студени помещения с мирис на гнило. Част от прозорците са запречени с дъски.

Дарби отваря външната врата с надеждата да съзре някаква табелка. Но отвън няма улично осветление — само мрак и студен вятър, който се носи над пусти поля. Порутената селска къща зад тях е разположена в пълно уединение.

Колата на Евън, спомня си тя, е оборудвана с GPS. Открива я зад къщата. Дарби включва двигателя и отоплението.

Местоположението им се вижда върху дисплея на уреда. Дарби го съобщава на 911, като иска повече от една линейка. Не знае дали долу няма още някоя жива жена.

— Каръл, знаеш ли телефона на съседите, които живеят срещу алеята ви за паркиране? Бялата къща със зелени щори?

— Казват се Ломбардо. Знам номера. Понякога пазя децата им.

Дарби набира. Обаждат се натезжал от сън женски глас.

— Госпожо Ломбардо, казвам се Дарби Маккормик от бостънската полицейска лаборатория. Там ли е Даян Кранмър? Трябва да говоря с нея незабавно.

Майката на Каръл се обаждат.

— При мен има едно лице, което би искало да говори с вас — казва Дарби и подава телефона на момичето.

ГЛАВА 70

Според данните на уреда селската къща се намира на четирийсет километра от дома на Бойл. Дарби звъни на Матю Банвил и му разказва какво се е случило.

Първи пристигат четирите линейки. Докато преглеждат Каръл, Дарби обяснява на спешните екипи какво ги очаква в подземиеето. Показва им кой ключ закъде е. Сяда в линейката до Каръл, докато започне да й действа успокояващото средство. Позволява на медиците да я прегледат, но отказва да вземе успокоително.

Тъкмо й зашиват лицето, когато пристига Банвил с местната полиция. Остава с Дарби, докато Холуей и хората му правят оглед на къщата.

— Носиш ли ключовете на Бойл? — пита Дарби.

— У Холуей са.

— В стаята със снимките има заключен шкаф за документи. Искам да разбера дали вътре няма нещо за Мелани Крус.

— Щатските експерти ще пристигнат всеки момент. Случаят е вече техен. Ще ги оставим да си вършат работата. Ти как си?

Дарби не отговаря. Подава му камерата на Евън.

— Тук сигурно има кадри, които показват какво прави с тия жени.

— Холуей каза, че можеш да дадеш показания и утре, след като се напиш. Един от хората му ще те закара у вас.

— Аз вече извиках Куп. Той идва насам.

Дарби разказва на Банвил за Мелани Крус и останалите изчезнали жени. Когато свършва, надрасква един телефонен номер на гърба на визитката си.

— Това е телефонът на майка ми. Ако попаднеш на нещо във връзка с Мелани, обади се — хич не ме интересува кое време е.

Банвил пуска картончето в джоба си.

— Говорих с Даян Кранмър веднага след като ти затвори — казва той. — Казах й, че без твоята помощ, не бихме открили дъщеря й. Искях да го знае.

— Заедно я открихме.

— Онова, което направи ти... — Банвил отправя поглед към колата на Евън и остава така вторачен продължително време. — Ако не ме бе притиснала, ако ти бях обърнал гръб... всичко можеше да протече иначе.

— Но не протече. Благодаря ти.

Банвил кимва. Сякаш не знае къде да дене ръцете си.

Дарби протяга своята и той я разтърсва.

Когато пристига мустангът на Куп, наоколо е тъпкано с полицейски коли и пикапи на местната лаборатория. Медите са също тук. Дарби забелязва няколко телевизионни камери, щръкнали над полицейския кордон. Някакъв фоторепортер се опитва да я снима.

Куп сваля сакото си и я намята. Притиска я здраво към себе си.

— Къде да те откарам? — пита той.

— У дома.

Той тръгва по тъмния неравен път, потънал в мълчание. Дрехите ѝ вонят на кръв и барут. Дарби смъква прозореца, затваря очи и оставя вятъра да духа в лицето ѝ.

Колата спира, тя отваря очи и вижда, че са отбили край магистрала. Куп протяга ръка назад и измъква малка хладилна кутия. Вътре, върху купчинка лед, се мъдрят две чашки и бутилка малцово уиски.

— Реших, че може да ти бъде от полза — промълвява той.

Дарби пълни чашите с лед и налива отгоре уиски. Докато стигнат щатската граница, тя е пресушила своята на два пъти.

— Така е много по-добре — отбелязва Дарби.

— Изкушавах се да кажа на Лайлънд, но реших, че навярно ще предпочетеш да го направиш лично.

— Правилно си решил.

— Ще си приготвя камерата — искам да запечатам този миг.

— Нека ти кажа нещо — прекъсва го Дарби и му разправя за Мел и Стейси. Прави го за втори път. Сега иска да разкаже историята съвсем бавно, да му предаде всичко онова, което изпълва душата ѝ. — Казах на Мел, че не искам да бъдем вече приятелки със Стейси, но тя не щя да чуе. Непрекъснато напираше всичко да си останело както преди. Искаше да се възцари мир. Когато я видях на партера... — Дарби млъква.

Куп не я насърчава. Дарби усеща парещите сълзи и се мъчи да ги потисне с дълбоко дишане.

Сетне нещо се надига у нея. Нещо грозно и остро като бръснач — истината, която е таила в себе си през всичките тия години. Когато сълзите отново напират, тя не се бори с тях — няма повече сили за това.

— Мел пицеше. Грейди държеше нож до гърлото ѝ, а тя го молеше за пощада. Умоляваше и мене да сляза, за да ѝ помогна. Аз не го направих... Не съм викала Мел да идва у нас... нито да довежда със себе си Стейси — бе нейно решение. Тя е поискала да дойде — не аз... Но всеки път, когато видя майка ѝ, начина, по който ме поглежда — сякаш аз съм виновна за изчезването на Мел — ме обзема желание да ѝ кажа истината. Ще ми се да я изкрещя в лицето ѝ, за да прогоня от него оня ужасен израз.

— А защо не си го сторила?

Дарби не знае отговора на този въпрос. Как да обясни, че с част от душата си ненавижда Мел заради идването ѝ през онази нощ и задето доведе Стейси? Как да обясни вината, която я измъчва не само заради онова, което се случи, но и заради чувствата си по-късно — на вина, но и на гняв?

Затваря очи и се връща към оня миг пред училищните шкафчета, когато Мел я попита дали не могат трите отново да бъдат приятелки. Какво ли би станало, ако беше казала да? Щеше ли самата тя да е още жива? Или щеше да лежи някъде в гората, където никой не ще я открие?

Куп отпуска огромната си ръка върху раменете ѝ. Дарби се обляга на него.

— Дарби?

— Какво?

— Не мисли повече за Мелани... Постъпила си правилно.

Дарби не проговаря, чак докато излизат на Шосе номер 1. Пред очите ѝ се разстилат светлините на Бостън.

— Мисля си за деня, в който Евън ме намери на плажа и ми разказа за Виктор Грейди и Мелани Крус. Случи се преди повече от двайсет години. Двайсет години. Още не съм го приела напълно.

— И то ще дойде.

— Е, да.

— Ако някога ти се прииска отново да говориш за това, аз съм насреща. Знаеш го, нали?

— Знам.

— Добре. — Куп я целува по темето. Не я освобождава от обятията си. А и тя не го иска.

Зората пуква, тъкмо когато навлизат в Белхам.

Дарби въвежда Куп в стаята за гости и се пъха под душа.

Преоблечена и с нова превръзка, тя отива да види майка си. Шийла е дълбоко заспала.

Кажми ми къде е погребана Мелани.

Питай... майка си.

Дарби се сгушва върху леглото и силно притиска своята майка. В съзнанието ѝ изплува спомен: родителите ѝ са на предната седалка на стария буик комби с дървената ламперия — Червения почуква с палец по кормилото в такт с песента на Франк Синатра, а Шийла се усмихва редом с него, и двамата млади, силни и здрави. Дарби се заслушва в тихото дишана на майка си — вдишва — издишва, вдишва — издишва. Ще ѝ се това да трае вечно.

III
МОМИЧЕНЦЕТО Е НАМЕРЕНО

ГЛАВА 71

Дарби отваря очи, за да съзре ярки ивици светлина покрай спуснатите завеси.

Майка ѝ не е в стаята. Видът на празната половина от леглото събужда в душата ѝ паника. Дарби отмята чаршафа, облича се на бърза ръка и хуква надолу. Часът е три следобед.

Куп се е настанил край кухненския плот, пие кафе и гледа малкия телевизор. Забелязал израза на лицето ѝ, той мигом се сеща какви мисли се въртят из главата на Дарби.

— Майка ти има нужда от малко чист въздух, така че гледачката я настани в количката и тръгна да я разхожда из квартала. Да ти дам ли нещо да ядеш? Приготвил съм чудовищно количество овесени ядки.

— Ще се задоволя само с кафе, благодаря ти. Какво разправят по телевизията?

— След рекламите ще пуснат нов репортаж. Сядай тук, пък аз ще ти направя кафе.

Бостънските медии са захапали здраво от самото начало. В продължение на нейните десет часа сън са успели да надушат връзката между Даниел Бойл и специален агент Евън Манинг.

Истинското име на Манинг е Ричард Фолър. През 1953 година Джанис Фолър, жертва на заболяване, което днес се нарича дълбока депресия, се обесва в една държавна лудница. Въдворена е в това заведение според анамнезата, след като съпругът ѝ, Трентън Фолър, я хваща при опит да удави във ваната техния единствен син. Джанис обяснява на съпруга си своята постъпка с това, че след като се събудила от следобедна дрямка, видяла сина си надвесен над нея с огромен кухненски нож в ръка. Ричард е тогава на пет години.

Седем години след това, когато е вече на дванайсет, неговият баща жъне със своя комбайн, но главният шнек блокира. Трентън Фолър не изключва двигателя. Застава на платформата над шнека и се опитва да го освободи, когато неочаквано се подхлъзва върху покритата със зърнен прах площадка и пада. Ричард обяснява на полицията, че не знаел как се спира машината.

Леля му, Офилия Бойл, взема интелigentното сираче и го настанява в чисто новата къща на дъщеря си в Глен, Ню Хампшир. Дъщерята на Офилия, Касандра, очаква първото си дете. Тя е двайсет и три годишна и не е омъжена. Отказва да даде бебето за осиновяване.

В далечната 1963 година самотните майки са скандално явление, което е напълно в състояние да съсипе семейната репутация, особено в по-заможните среди, из които непрекъснато се движат Офилия и нейният съпруг Огъстъс. Двамата настаняват Касандра, единственото си дете, в Глен, надалеч от Белхам, като ѝ осигуряват значителна месечна издръжка за отглеждане на детето, момче на име Даниел. Неговият баща, както съобщава на близки и позната самата Касандра, е загинал при автомобилна катастрофа.

Събраните от съседите — някои от които още живеят в района — сведения показват Даниел като класически единак, вгълбен и неконтakтен. Никой не може да проумее близкото приятелство между него и красивия му, харизматичен по-възрастен братовчед Ричард.

Алиша Крос живее на по-малко от три километра. Не е навършила още дванайсет години, когато изчезва през лятото на 1978 година. Ричард Фолър вече е сменил името си с Евън Манинг, за да започне нов живот. Изглежда единствената жива душа, която знае това, е братовчедът Даниел Бойл.

Евън, току-що завършил Юридическия факултет в Харвард, живее във Вирджиния, когато изчезва Алиша Крос. Приет е в школа на ФБР. По същото време петнайсетгодишният Даниел Бойл живее с майка си. Тялото на момиченцето така и не е открито, а полицията не научава кой е отговорен за нейното изчезване.

След още две години, след като завършва специалното военно училище във Вермонт, Даниел Бойл се записва в пехотата и става снайперист. Мечтата му е да стане командос в морската пехота. Изхвърлен е от армията на двайсет и две годишна възраст, заради акт на необуздано насилие. Жена от местния хайлайф се оплаква, че направил опит да я удуши.

Когато напуска армията, не му се налага да работи. Получил е значителна сума, отредена за него от дядото за след навършване на пълнолетие. Скита из страната близо година, захваща от време на време по някоя работа като дърводелец и накрая се прибира у дома през лятото на 1983 година, за да намери къщата пуста. Даниел се

обажда на баба си, пита къде е майка му. Офилия Бойл няма представа. Попълнила е навремето формуляр за изчезнало лице, но впоследствие полицията закрива случая, след като се установява, че международният паспорт на Касандра липсва. Никой не чува повече за нея.

Офилия заплаща частното обучение на Даниел, а сетне — колеж и юридически факултет. Тя дори купува фермата и я върти с голям успех до самата си смърт през 1991 година, когато двамата със съпруга ѝ са застреляни при домашен обир. Полицията проверява версията това да е вътрешна семейна работа и разпитва Даниел, но той не е бил у дома този уикенд. Гостувал е на братовчед си във Вирджиния, който работи в наскоро основаното звено за криминално психологическо профилиране към ФБР. Евън Манинг помага за изграждане алибито на Даниел.

С убити баба и дядо, при изчезнала майка, Даниел Бойл се оказва единствен наследник на състояние, което надвишава десет милиона.

Рано днес полицията е успяла да отвори бронирания шкаф в кабинета на Бойл, където откриват снимки на жени, изчезнали в Масачузетс през лятото на 1984 година, същото, което местните медии назовават „Лято на страха“. От снимките става ясно, че изчезналите са били затворени в мазето на къщата му.

Не е известно кой знае какво за времето, когато Бойл обикаля страната. В някакъв момент се връща на изток, за да изгради под селската къща на своя братовчед един лабиринт, описан от полицейски служител като „най-злокобното нещо, което ми се е случило да видя за всичките си трийсет години служба“. Специални съдебномедицински екипи са извикани, за да претърсят огромната гора зад къщата на Бойл.

Каръл Кранмър се намира на лечение в неизвестно болнично заведение. В излъчен по телевизията запис Даян Кранмър казва във връзка с дъщеря си следното: „Каръл е все още в шок в настоящия момент. Предстои дълъг път, но ние ще го изминем двете заедно. Момиченцето ми е живо и това е най-важното. А нямаше да е така, да не бе Дарби Маккормик от Бостънската криминална лаборатория. Тя не се отказа до самия край“.

Репортерът отбелязва, че майките на повечето други жертви не са имали същия късмет. Следва интервю с Хелена Крус.

— Цял живот съм се питала какво е станало с Мелани — споделя тя. — Цял живот нося със себе си този въпрос и сега, чак след двайсет

години, трябваше да науча, че виновник за нейното убийство не е Виктор Грейди, а един федерален агент. От ФБР не искат да отговорят на моите въпроси. Но някой там знае какво точно е станало с моята дъщеря — сигурна съм.

Дарби все още наблюдава лицето на Хелена Крус, когато телефонът звънва. Банвил.

— Видя ли новините? — пита той.

— Гледам в момента. Говорят за връзката между Евън и Бойл.

— Става още по-интересно. За майката казаха ли? Касандра Бойл? Излиза, че е сестра на Даниел.

— Господи! — Ясно защо са я запокитили чак край гората на Белхам в Ню Хампшир. — Бойл знаел ли е това?

— Нямам представа. Що се отнася до доброволното ѝ напускане, всичко изглежда логично. И все пак — кой знае? Изрових делото на бабата и дядото. Няма свидетели, няма заподозрян. Някой прониква в къщата, застрелва ги в съня им и обира всичко до шушка.

— Но алибито е доказано от Манинг — отбелязва Дарби.

— Да. Прегледах неговия мобифон. Няколко текстови съобщения доказват, че е помагал на Бойл при атентатите. Именно на него се е обаждал Бойл в последната минута. Вероятно да го предупреди.

— Какво става с лаптопа? Успяхте ли да преодолеете защитата?

— Да. Всичките си банкови операции е осъществявал онлайн. До голяма част от информацията нямаме достъп — анонимната му сметка е на Кайманите — но успяхме да се доберем до снимките. Образите на най-последните жертви са въведени в лаптопа. Попаднахме също на карти с означения на тайните погребения. Из цялата страна са.

— А Мелани? Има ли нещо за нея или пък за останалите жени, които изчезнаха през осемдесет и четвърта година?

— Нямаме карта на Белхам. Но съм сигурен, че Мелани Крус е мъртва. Попаднахме на моментални снимки в шкафа на Бойл. Ако искаш да ги видиш, отбий се в управлението — тук съм цял ден.

— Какво има на тях?

— По-добре е да ги видиш сама.

ГЛАВА 72

Когато Дарби и Куп се появяват, Банвил говори по телефона. Забелязал, че стоят пред прага, той им дава знак да влязат и да заемат двете кресла, разположени край стената, до закачалката за дрехи.

Телефонният разговор приключва едва след четвърт час. Банвил прекарва длан през лицето си, сякаш за да прогони умората от него.

— Щатският патоанатом — съобщава инспекторът. — Изпратих Картър рано тази сутрин да поразрови около мястото, където федералните откриха онези останки. Нищо повече не е намерено.

— Изненадва ме обстоятелството, че изобщо са го допуснали в района — отбелязва Куп.

— А, не е минало без скандал, само че духът е вече пуснат от бутилката. Манинг пълни всички новини. Бившите колеги разкостват жилището му в Бекбей. Сигурно ще се изненадате безкрайно, обаче нашите най-близки приятели от ФБР отказват да споделят каквато и да било информация относно Манинг или другия расистки задник, когото пък те застреляха. Над главите им се събира огромен буреносен облак. — Банвил поглежда Дарби. — Готви се за изявление пред медиите. Те няма да пуснат този кокал седмици наред.

— Онези останки изцяло ли са запазени?

— Изцяло — отвърща Банвил. — Определено са от жена, заровена там преди десет до петнайсет години. Може и повече. Картър иска да се направи въглероден анализ на костите, за по-точно датиране.

Банвил се обляга в креслото си.

— Казах на Картър за жените, изчезнали в този район през лятото на осемдесет и четвърта. Останките може да са на някоя от тях, но като се вземат предвид размерите и някои други характеристики, определено не са от Мелани Крус.

— Бих искала да погледна снимките.

Банвил ѝ подава един плик.

Не е лесно да се гледат ярките цветове, очертали образа на Мелани, завързана и със запушена уста в мазето на Бойл. Обективът е

уловил ужаса, изписан върху лицето ѝ. На всяка от снимките Мелани е сама. На всяка от тях плаче.

Това можеш да бъда аз.

— Имаме ли някаква представа относно начина на умъртвяването ѝ.

Банвил поклаща глава.

— Ако открием останки от трупа, бихме могли да узнаем нещо. Мислиш ли, че са я заровили в гората?

Питай... майка си.

Дарби се размърдва върху стола.

— Вече и аз не знам какво да мисля.

— Картър смята, че никога няма да я открием, освен ако не попаднем на някоя специфична улика или не се доберем до неизвестна до момента, свързана със случая информация.

Мелани си играе с висулките на гривната и слуша Стейси да плаче, скрита зад контейнера. „Защо да не си бъдем отново приятелки?“ — пита Мел по-късно, в училище.

Само да бях казала едно „добре“, мисли си Дарби.

Трябва ѝ време, за да си върне дар слово.

— А за другите жени изясни ли се нещо?

— Бойл ги е водил всичките в мазето, за да им прави... разни неща. — Банвил подава по-голям плик. Вътре има снопчета цветни снимки, пристегнати с гумени ластиси.

Дарби начаса разпознава някои лица — Тара Харди, Саманта Кент, както и лица на изчезнали след тях. Най-отдолу се намира снимката на жена с тънки черти и руса коса. Също като Рейчъл Суонсън и тя изглежда изтощена от продължителен глад.

Дарби взема една от снимките на Саманта Кент.

— Това е жената, която видях тогава в гората — промълвява тя. — Знаем ли какво е станало с нея?

— Не — отвърща Банвил. — Нито пък къде е заровена. Манинг нищо ли не ти каза?

— Само че е изчезнала. — Дарби няма желание да докосва повече тези снимки. Остава купчината върху ръба на бюрото и бърше длани в крачолите си.

— Искаш ли да чуеш останалото?

Дарби кимва.

— Мазето, в което си била е оборудвано с камери — казва Банвил. — Бойл запазвал записите в компютъра. Простират се около осем години назад във времето — приблизително до момента, в който се завръща по тия места. Отначало Бойл и Манинг ловят жертвите си една по една, сетне — по две и даже по три на един път... По-късно Бойл изгражда още клетки и променя правилата на игра. Пуска жертвите из лабиринта и ако съумеят да стигнат до противоположния край, получават храна и помилване до следващия път.

— Затова Рейчъл Суонсън е оцеляла толкова дълго — обажда се Дарби. — Тя си е изработила маршрути през всяка от стартовите врати.

— Ако трябва да гадая, бих казал, че Бойл е отговарял за самите отвличания, докато Евън е замазвал следите и подхвърлял улики в рамките на разследването, с което се е занимавал в дадения момент — Виктор Грейди, Майлс Хамилтън, Ърл Славик. Сигурен съм, че има и други, за които не подозираме.

Обажда се Куп:

— Колко време се занимават с тази дейност? Имаме ли някаква представа.

Банвил става прав.

— Сега ще ви покажа какво открихме.

ГЛАВА 73

Дарби го следва през тесни коридори, жужащи от човешки гласове и факс машини.

Банвил ги завежда в голямата конферентна зала, в която е очертал подробния план за залавяне на Пътника. Всички столове са събрани в единия край на помещението, за да отворят място за поставени на колелца демонстрационни табла. Те са десетина на брой и върху всяко са прикачени осем до десет снимки на жени.

— Рано тази сутрин в компютърния отдел успяха да преодолеят паролата на Бойл — съобщава инспекторът. — Всички тези снимки са взети от лаптопа му. Разпечатахме файловете. За наш късмет Бойл ги е попълвал по щати. Смятаме, че след Белхам продължава гастролите си тук, при нас.

Банвил спира пред табло с надпис „Чикаго“. Най-отгоре личи образът на млада блондинка с ослепителна и донякъде предизвикателна усмивка. Казва се Табита О’Хара. Води се изчезнала от 10 март 1985 година.

Под нейната е прикрепена друга снимка с размери 20×25: Катрин Десуза, изчезнала от 10 май 1985 година.

Следва Джанис Бикъни, изчезнала от 28 октомври 1985 година.

Още четири снимки са подредени на това табло, но те са без имена и дати — само фотографии. Седем жени — до една изчезнали.

— Свързахме се с полицията в Чикаго и ги помолихме да ни изпратят досиетата по всички случаи на изчезнали през 1985 година. До момента сме идентифицирали три от жените от лаптопа на Бойл.

— Къде са заровени? — обажда се Куп.

— Нямам представа — отвръща Банвил. — Не намерихме никакви указания в тази насока.

Дарби поглежда следващото табло — „Атланта“. Тринайсет изчезнали жени — до една проститутки според изложената на същото табло информация.

Следващият етап по маршрута на Бойл е Тексас. Двайсет и две жени изчезват в района на Хюстън за период от две години. Оттук

Бойл отива в Монтана, а след това — във Флорида. Дарби преброява снимките от двете табла. Двайсет и шест изчезнали жени. Няма имена, няма дати — само снимки.

— Току-що започнахме да се свързваме с полицейските управления из страната — обяснява Банвил. — Те ще ни изпратят по електронна поща или факс нужните досиета. Ще бъде колосален труд — седмици, а може и месеци наред.

Дарби намира таблото с надпис „Колорадо“. Кимбърли Санчес е най-отгоре. Под нея са наредени още осем жени.

— Все не ми излиза от главата историята на Манинг за извършеното над него нападение при онази бензиностанция — казва Банвил. — Мислиш ли, че е дело на Бойл?

— Да — отвърща Дарби.

— Но той вече е започнал да подхвърля улики около Славик. За какво му е да поема риска от подобна инсценировка?

— Като напада Манинг, Бойл го превръща в очевидец, който ще може един ден да закове Славик с показанията си.

— За Бойл е от особено значение Манинг да е постоянно в течение на разследванията — допълва Куп. — Мисля, че именно поради това съображение двамата са организирали бомбените атентати в лабораторията и болницата. Те ги правят да приличат на терористични нападения, което им осигурява намесата на федералните.

— Което пък позволява на Манинг да дърпа конците.

Дарби кимва.

— Разбира се, може и да бъркаме. За съжаление и двамата, които биха могли да отговорят на възникналите въпроси, са мъртви.

В стаята надниква някакъв униформен.

— Мат, търсят те по телефона. Инспектор Пол Уогнър от Монтана. Било спешно.

— Задръж го на телефона. Идвам веднага. — Банвил поглежда Дарби. — Тази сутрин направиха аутопсия на Манинг и Бойл. В твоята къща е идвал Манинг. Върху костта на лявата му ръка откриха тънък като косъм белег от счупвано. Мислех, че ще ти е любопитно да го знаеш.

Банвил ги оставя насаме в помещение, пълно с изчезнали жени. Погледът на Дарби се плъзга по табло с надпис „Сиятъл“ и нови

снимки на изчезнали, а по-нататък още табла и още снимки — част от тях надписани, а други не.

— Погледни тук — обажда се Куп.

От таблото гледат усмихнатите образи на шест жени. Отгоре не се вижда име на щата. Няма и каквито да било други надписи.

— Ако се съди по прическите и облеклото, тези снимки са от осемдесетте години — отбелязва Куп.

Една жена с бледа кожа и руси коси ѝ се струва позната. Неизвестно защо. Като че ли нещо в чертите на лицето...

И Дарби си спомня. Русата жена от таблото е същата, чиято снимка ѝ бе дала гледачката. Намерена сред приготвените за даряване от Шийла дрехи. Дарби я бе показала на майка си. *Дъщерята на Синди Грийнлиф, Реджина*, каза тогава Шийла. *Двете играехте заедно. Преселиха се в Минесота, когато ти беше на пет, мисля. Синди ми прати една Коледа картичка с образа на Реджи.*

Дарби откача снимката от таблото.

— Искам да копирам тази — пояснява тя. — Веднага се връщам.

ГЛАВА 74

Докато търси из коридорите цветна копирна машина, Дарби се натъква на униформен полицай, който води някаква възрастна жена към кабинета на Банвил.

Тази жена е без съмнение Хелена Крус. И двете с Мелани имат повдигнати скули и малки уши, които лесно се зачервяват от студа.

— Дарби — промълвява Хелена с дрезгав шепот. — Дарби Маккормик.

— Здравейте, госпожо Крус.

— Госпожице. С Тед се разведохме много отдавна. — Майката на Мелани полага голямо усилие да не допусне спомена за ония непоносими времена до израза на лицето си. — По телевизията само твоето име повтарят. Във връзка с работата ти в криминалната лаборатория.

— Знам.

— А знаеш ли вече какво е станало с Мел?

Дарби не отговаря.

— Моля те, ако научиш нещо... — Гласът на жената се пречупва, но тя бързо се овладява. — Непременно трябва да разбере. Моля те. Не мога да живея повече с тази неизвестност.

— Инспектор Банвил ще ви каже. Той е в кабинета си. Нека ви придружа.

— Но и ти знаеш какво е станало, нали? Изписано е върху лицето ти.

— Съжалявам. — *Как ми се иска да кажа колко много наистина съжалявам.*

Хелена Крус устремява поглед към върховете на обувките си.

— Тази заран, когато пристигнах в Белхам, минах покрай старата ни къща. Не съм била там от години. Някаква жена метеше листата отпред, а в пясъка си играеше дъщеричката ѝ. На същото място, в ъгъла на двора, където обичаше да играе и Мел. Двете с нея прекарвахте там часове наред като малки. Мелани издигаше пясъчни

замъци, а ти ги рушеше. Но тя никога не се сърдеше. Тя никога и за нищо не се сърдеше.

Гласът на госпожа Крус отмята пелената на времето и я връща към нощите, когато оставаше да спи у тях, към едноседмичните ваканции на Кейп Код. Жената, която говори в този момент, е същата, която все се безпокоеше да не би Дарби да не е намазана достатъчно дебело с крем против изгаряне, понеже кожата ѝ е толкова бяла.

И все пак онази жена отсъства. Това тук е само нейната обвивка. В очите ѝ няма нежност. Изразът на лицето е същият, който Дарби е виждала при безброй пострадали — пълен с болка и неразбиране как е възможно хората, които така безумно обичаш, да ти бъдат в един миг отнети, макар сам да нямаш никаква вина.

— Възпитах Мел прекалено доверчива. Все я учех да търси доброто у хората. Сама съм си виновна. Мъчи се човек, опитва се да намери верния път при възпитанието на децата, а то... Понякога просто е без значение. Понякога Бог си има собствени планове за теб и ти никога не ще ги проумееш, независимо от това, колко много се стараяш, независимо от това, колко много се молиш за отговор. Все си повтарям, че нищо вече няма значение, тъй като нищо не е в състояние да облекчи такава болка.

Дарби си е представяла тази среща хиляди пъти. Хиляди пъти е повтаряла наум думите, които ще произнесе, опитвала се е да предвиди начина, по който ще реагира Хелена Крус. Като гледа сега това посърнало от болка лице и долавя умолителното отчаяние в гласа, Дарби си спомня всичките писма от годините на своята младост, когато виновната част от нейното аз вярваше, че ако даде израз на чувствата си посредством ярна комбинация от думи, то по някакъв начин ще съумее да изгради мост между мъката на всяка една от тях и ако не друго, поне ще допринесе за установяване на взаимно разбиране.

Всички тези писма са отдавна накъсани на парченца. Едничкото нещо, от което Хелена Крус наистина има нужда, е истината за съдбата на дъщеря ѝ. А ето че сега, двайсет и четири години по-късно, тя не е напреднала и на сантиметър в това отношение.

— Нямам представа къде е Мелани — промълвява Дарби. — Ако знаех, щях да ви кажа.

— Кажете ми, че не е страдала. Нека чуя поне това.

Дарби се мъчи да измисли някакъв отговор. Но не става нужда — Хелена Крус е продължила по пътя си.

ГЛАВА 75

Куп оставя Дарби пред тях и продължава. Тя влиза в кухнята и се озърта за майка си. Гледачката казва, че Шийла е в задния двор.

Шийла седи край някогашната си цветна леха. Въздухът на ранната привечер е хладен и свеж. Дарби примъква от верандата един сгъваем стол. Шийла си е сложила бейзболната шапка на Червения и неговото пухено яке. Отдолу е облякла горнище от анцуг. Дебело вълнено одеяло покрива коленете ѝ, както и голяма част от инвалидния стол. Изглежда толкова крехка.

Дарби разполага стола си до майчиния в отслабващата светлина на слънчева ивица. В скута на Шийла лежи албум с бебешки снимки. Дарби се вижда като новородена, омотана в розово одеялце и с шапка в същия цвят на главата.

Очите на майката са зачервени — плакала е.

— Гледах новините — обажда се тя. — Останалото ми разказа Куп. — Гласът ѝ е спокоен. Взира се в превръзката на бузата ѝ. — Много ли е зле?

— Ще заздравее. Нищо ми няма. Честна дума.

Шийла хваща ръката на Дарби и стисва. Дарби държи ръката на майка си и гледа към плющящите в дъното на двора бели чаршафи. Въжето е опънато на метър и половина от вратата, през която Евън Манинг — а не Виктор Грейди — проникна в къщата преди повече от две десетилетия.

Мислите на Дарби я връщат назад през годините до деня, в който срещна Манинг на алеята. Дошъл е да разбере какво е успяла да види в гората. Евън ли е открил резервния ключ? Или Бойл е тършувал наоколо преди това?

— Къде беше? — пита Шийла.

— В участъка. С Куп. Банвил — това е инспекторът, който води разследването — ни извика да покаже някои снимки. — Дарби се обръща към майка си. — Снимки на Мелани.

Шийла поглежда над двора. Вятърът люлее клони и носи листа над земята.

— Там бе и Хелена Крус — продължава Дарби. — Искаше да научи къде е заровена Мелани.

— А ти знаеш ли?

— Не. И никога няма да науча, освен ако някой не представи нова информация.

— Но ти е известно какво се случи с Мелани?

— Да.

— Какво?

— Бойл я е затворил в едно мазе и я измъчвал в течение на няколко дни, може би дори седмици. — Дарби пъха ръце дълбоко в джобовете на палтото. — Само това знам.

Шийла прокарва пръст по снимка на Дарби, заспала в бебешка люлка.

— Все си мисля за тия снимки, за скритите в тях спомени — проговаря замислено тя. — Чудя се дали човек ги взема със себе си, или остават тук, когато умре.

Гърдите на Дарби се вълнуват — тя е наясно с това, какъв въпрос ще зададе сега.

— Мамо, докато бях в мазето с Манинг, той спомена нещо по повод мястото, където е погребана Мелани. — Следващите думи не излизат така лесно. — Когато го попитах къде е заровена и какво е станало с нея, той ми каза да питам тебе.

Шийла има вид на шамаросана.

— Знаеш ли нещо по въпроса?

— Не. От къде на къде?

Дарби свива юмруци. Главата ѝ е замаяна.

Изважда сгънатото парче хартия — цветното копие на портрета от таблото — и го оставя върху албума.

— Какво е това? — пита Шийла.

— Разгъни го.

Шийла се подчинява. Изразът на лицето ѝ се променя и Дарби е вече сигурна.

— Трябва ли да познавам това лице? — пита Шийла.

— Помниш ли снимката, която гледачката намери между дрехите за даряване? Ти каза тогава, че е дъщерята на Синди Грийнлиф, Реджина.

— Паметта ми е твърде обърквана от морфина. Ще ме върнеш ли в къщата? Много съм уморена и искам да си легна.

— Снимката е от полицейски бюлетин. Тази жена е една от жертвите на Бойл и Манинг. Не знаем коя е.

— Моля те, прибери ме вътре.

Дарби не помръдва. Трябва да го направи, колкото и неприятно да е.

— След като напуска Белхам, Бойл се установява в Чикаго. Изчезват девет жени, а той се мести в Атланта. Там изчезналите са осем. В Хюстън обаче са дващест и две. Бойл се мести от щат в щат, докато Манинг топи други хора. Става дума за стотина изчезнали жени, ако не и повече. На някои дори имената не знаем. Като на тази от снимката тук.

— Остави това, Дарби, моля те.

— Тези изчезнали жени имат близки. Майки, също като Хелена Крус, които не спират да се питат какво се е случило с децата им. Знам, че криеш нещо от мен. Какво е то, мамо?

Погледът на Шийла е вторачен в двегодишната Дарби, застанала с два липсващи предни зъба във ваната на горния етаж.

— Трябва да ми кажеш, мамо, моля те.

— Нямах представа какво е... — започва Шийла.

Дарби чака с разтуптяно сърце.

— За какво нямам представа, мамо?

Шийла е пребледняла. Дарби ясно вижда синкавите вени върху бялата като яйце кожа.

— След като поемеш бебето си на ръце за първи път, след като си го люляла и кърмила, и гледала как пораства, ще направиш всичко на тази земя, за да го защитиш. Абсолютно всичко. Тази любов... Тя е като онова, което ти е казала Даян Кранмър. Повече, отколкото сърцето може да поеме.

— Какво се е случило?

— Той бе взел дрехите ти — казва Шийла.

— Кой ги беше взел?

— Инспектор Ригърс ми каза, че е открил дрехи на някои от изчезналите в къщата на Грейди. Имаше и снимки. Беше ти правил снимки, а и част от дрехите ти бяха там.

— Онази нощ няма как да е взел каквито и да било дрехи.

— Според Ригърс Грейди трябва да е проникнал в къщата по някое време и да е отнесъл дрехи. Не каза защо. Пък и няма значение. Нищо от това няма значение, тъй като Ригърс компрометира доказателствата — обискът е бил незаконен и всичко открито — безполезно. Понеже тия мъже, тези набедени специалисти, провалиха цялата работа и Грейди щеше да се измъкне.

— Ригърс ли ти каза това?

— Не. Бастър ми каза. Приятелят на баща ти. Помниш ли го? Който те водеше на кино и...

— Знам го. Та какво ти каза той?

— Бастър ми разказа как Ригърс проваля разследването, как непрекъснато държали под око Грейди с надеждата да се доберат до нещо, преди да си вдигне партакешите и да изчезне.

Гласът на Шийла трепери.

— Този... звяр е влизал в моята къща, за моята дъщеря, а полицията щеше просто да го пусне по живо, по здраво.

Дарби знае какво предстои — усеща го как приближава като бърз влак.

— Баща ти... Той имаше още един пистолет. Държеше го долу, в сандъчето с инструменти. Умеех да боравя с него. Знаех и че не може да се проследи. Когато Грейди отиде един път на работа, аз влязох в дома му. Навън валеше. Задната врата бе отключена. Влязох. Той си стягаше багажа. Навсякъде бе пълно с кашони.

Дарби усеща как тялото ѝ изстива.

— Когато се върна, аз бях скрита в дрешника му. Искях да изчакам, докато си легне и заспи. Телевизорът бе включен. Чувах звука му. Реших, че трябва да е задрямал пред екрана и тръгнах надолу. Отпуснал се бе в несвяст върху едно кресло. Пиян. На пода се търкаляше бутилка. Усилих звука на телевизора и се приближих до креслото. Той не се събуди, дори когато опрях дулото в челото му.

ГЛАВА 76

Дарби извиква в съзнанието си интериора от къщата на Виктор Грейди такъв, какъвто го помни от своите кошмари: мърляви помещения, натъпкани с паянтови мебели и боклук, засипани с празни бирени кутии и остатъци от долнокачествена, купена отвън храна. Вижда го да се връща от работа и трескаво да измъква дрехи и вещи от разни чекмеджета, за да ги тъпче в куфари и кашони, в каквото му падне под ръка. Трябва да бяга, и то колкото може по-бързо, тъй като полицията го издирва във връзка с изчезналите жени.

Но ето че изведнъж на стълбите се появява Шийла, а Виктор Грейди, неизвестно защо, сега е изпаднал в несвяст върху едно кресло по средата на килима. Шийла, нейната майка, любителката на разпродажби и колекционерка на купони за намаления, бързо пристъпва към него, притиска дулото на пистолет калибър 0,22 към челото на пияния и натиска спусъка.

— Изстрелът не вдигна много шум — казва Шийла. — Тъкмо поставях пистолета в ръцете на Грейди, когато откъм мазето долових стъпки. Беше оня човек, Даниел Бойл. Помислих го за полицай и с пълно основание — имаше значка, която го представяше като федерален агент.

Дарби разбира как е протекло всичко — звукът от изстрела, заглушен от дъжда навън, е чул от Бойл, който се намира вътре в къщата, в мазето, където се занимава с подхвърляне на улики. Бърза нагоре с мисълта, че Грейди се е самоубил, за да завари надвесената над него Шийла с димящ пистолет в ръка.

— Видът на оная значка ме съсипа — продължава Шийла. — Една-едничка мисъл се завъртя в глава ми — какво ще стане с теб, ако аз отида в затвора. Умолявах го да ме пусне. Той мълчеше. Стоеше безмълвен и ме гледаше. Не бе нито изненадан, нито отвратен — просто... безразличен.

Дарби се пита защо ли не я е убил или — още по-лошо — отвлякъл. Не, и двата варианта са неподходящи. Бойл е там, за да

подхвърли улики, с които да натопи Грейди, а сега той е убит. Бойл трябва да измисли нов вариант. При това бързо.

Сега Дарби си спомня казаното от Евън за това, как наблюдавал къщата на Грейди. Той знае, че Бойл е вътре, за да остави уликите. Евън е видял пожара.

— Каза ми да си вървя и да чакам обаждането му — продължава майка й. — Каза, че ако обеля и една дума за случилото се и видяното, отивам право в затвора. Каза ми да изляза през задната врата, през мазето. За пожара научих едва на другия ден. Обади се след два дни, за да съобщи, че се е погрижил за Грейди. Пожарът бил погълнал повечето веществени доказателства. Имал една идея, която щяла да ме спаси от затвора. Трябвало да отида в гората и да открия нещо, което е заровено там. Обясни как да стигна до мястото и нареди да донеса намереното у дома. Той щял да мине и да го прибере. Не каза какво е. Все повтаряше да не се притеснявам. Разбирал подбудите ми да убия Грейди. Тръгнах рано на другата заран, като си носех градинарските ръкавици и една права лопата. Намерих торба с женски дрехи и една снимка.

— Тази, която ти показах сега.

Шийла кимва. Устните й са здраво стиснати.

— Знаеш ли коя е тя?

— Той не ми каза.

— Какво друго намери?

Някакво пламъче в погледа на майка й събужда у Дарби желание да побегне.

— Да не би... — Думите излизат с мъчително свистене от устата на Дарби. — Да не бе Мелани?

— Да.

Нажежен нож се врязва в стомаха на младата жена.

— Видях лицето й — продължава Шийла с дрезгав глас. — Торбата бе оставена върху него.

Дарби отваря уста, но от нея не излиза нищо.

Шийла зарива.

— Не знаех какво да направя. Зарих дупката и се прибрах у дома. Той се обади рано на другата сутрин и аз му казах за Мелани. Отвърна, че знае и поиска да отида до пощенската кутия. В нея имаше

видеокасета и запечатан плик. Нареди да пусна видеото и да му кажа какво виждам. Видях себе си. Как копая в гората.

На Дарби ѝ се завива свят. Див цветен вихър се носи наоколо.

— А в плика имаше снимки. Ти в къщата на леля си. Заплаши, че ако кажа някому какво е станало, какво съм видяла в гората, ще изпрати всичко на ФБР. А след това, когато съм вече в затвора, ще те убие. Повярвах му напълно. Той вече бе опитал един път да те вземе от мен. Не можех... не исках да поема втори риск.

Шийла притиска юмрук към устата си.

— Не престана да ми изпраща снимки, за да ми напомня. Ти на училище, на игра с приятелките си. Дори ги оформяше като коледни картички. А после започна да ми изпраща дрехи.

— Дрехи ли? Мои дрехи?

— Не, те... те бяха на други хора. На други жени. Пристигаха с колети, придружени от снимки. Като тази тук. — Шийла стиска парчето хартия в дланта си. — Не знаех какво да правя.

— Мамо, тези дрехи... къде са?

— Все си мислех, че може би... може би е възможно да направя нещо полезно с тях. Да ги изпратя анонимно в полицията... знам ли... Нямам представа защо точно, но ги държах дълго време.

— Каза ли на някого? Например на адвокат?

Шийла поклаща глава. Страните ѝ са мокри от сълзи.

— Все си мислех какво би станало, ако си призная. Ако разкажа в полицията какво съм сторила. За това, как държа дрехи на тези изчезнали жени и си мълча. Ако го направех, всеки щеше да реши, че ти си ми помагала в укриване на вещественни доказателства. Какво значение има, че не е истина? Хората ще си кажат, че и ти си замесена — спомни си какво стана, когато работеше по онзи случай за изнасилване. Партньорът ти подхвърли улики, но всички бяха убедени, че и ти си вътре. Ако бях признала, щеше да се простиш с кариерата си.

Дарби трудно събира сили да заговори.

— Какво направи с дрехите?

— Те бяха в кашоните, които даде на църквата.

— А снимките?

— Изхвърлих ги.

Дарби заравя лице в дланите си. В съзнанието ѝ се точи дългата редица фотографии на изчезнали жени от служебни досиета, които видя върху таблата в управлението. Ако нейната майка бе признала навремето, те всички щяха да са живи. Тази мисъл прилича на някакво огромно семе, което пуска корени и те се впиват все по-дълбоко и по-дълбоко в съзнанието ѝ.

— Не знаех какво да правя — повтаря Шийла. — Не можех да променя вече стореното. Стотици пъти си казвах да отида в полицията, но единственото, за което можех да мисля, бе ти. Какво ще стане с тебе, ако мене ме няма? Ти бе най-важното нещо в моя свят.

— Къде е онова място, дето си намерила Мел?

— Не знам.

— Помисли.

— Мисля вече цял ден. Откакто показаха лицето на оня мъж по телевизията. Но не мога да си спомня. Минаха повече от двацет години.

— А помниш ли къде паркира колата оная заран? На какво разстояние се отдалечи от нея?

— Не.

— Ами указанията, които Бойл ти е дал, не ги ли пазиш?

— И тях изхвърлих. — Шийла ридае. Думите излизат от гърлото ѝ като изтръгнати насила. — Не ме намразвай. Не мога да умра с мисълта, че ме мразиш.

Дарби си мисли за Мел, легнала някъде в гората, заровена самичка, където никоя жива душа не ще я открие.

— Можеш ли да ми простиш? — обажда се Шийла. — Можеш ли да го направиш?

Дарби не отговаря. Мисли си за Мел. Мел, изправена пред училищното шкафче, моли Дарби да прости на Стейси. Как ѝ се иска да бе казала да. Да бе простила. Може би тогава Мел и Стейси щяха да си останат у дома онази вечер. А сега щяха да са живи. Може би всички онези жени щяха също да бъдат живи.

— Мамо... о, господи...

Дарби сграбчва ръцете на майка си. Те са същите, които убиват Грейди, които са я милвали цял живот и които са заровили отново незнайния гроб на Мелани. Дарби усеща силата на тези ръце. Още е тук, но няма да е за дълго. Съвсем скоро нейната майка ще си отиде, а

Дарби ще я погребете. А един ден и сама тя ще поеме по вечния път, но ще я погребат самичка, забравена. И тогава, ако наистина има толкова нещо като небеса, тя ще намери Мел, за да ѝ каже колко много ѝ е мъчно. Може би тя ще ѝ прости. Може и Стейси да го стори. Дарби желае това повече от всичко на света.

Издание:

Крис Муни. Изчезналите
Американска. Първо издание
ИК „Колибри“, София, 2009
Коректор: Любов Йонева
ISBN: 978-954-529-702-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.